

รายงานการประชุม
สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๑๗

(สมัยวิสามัญ สมัยที่สอง ครั้งที่ ๒)

วันศุกร์ที่ ๒๖ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ฉบับสำนักงานพิมพ์

ครั้งที่ ๑ ถึง ครั้งที่ ๒๕ (สมัยวิสามัญ สมัยที่สอง ครั้งที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๕

ครั้งที่ ๑๑/๒๔๑๘ (วิสามัญ ครั้งที่ ๒) สมัยที่ ๒
วันศุกร์ที่ ๒๖ มีนาคม ๒๔๑๘

๑. กระทั่งตาม

- (๑) เรื่อง ไรคอกีวาคีในจังหวัดนครศรีธรรมราช
ของ นายมงคล รัตนวิจิตร (นครศรีธรรมราช) ๗๖๘
- (๒) เรื่อง การทำถนนสายสมุทรปราการ แปรครัว
ของ นายหอมจันทร์ วัฒนวิจารย์ (ฉะเชิงเทรา) ๗๖๙
- (๓) เรื่อง ผลไม้ของราษฎรไม่ออกดอกออกผล
ของ หลวงศรีเชกคั่นกร (นนทบุรี) ๗๖๙
- (๔) เรื่อง ผลไม้ของราษฎรไม่ออกดอกออกผล รัฐบาลควร
ระงับเก็บเงินอากรสวน ของ หลวงศรีเชกคั่นกร
(นนทบุรี) ๗๗๐
- ๒. ร่างพระราชบัญญัติออกโฉนดที่ดิน (ฉบับที่ ๖)
พุทธศักราช ๒๔๗๕ ของ รัฐบาล ๗๗๑
- ๓. ร่างพระราชบัญญัติพิทักษ์อัตราตุลาการ (ฉบับที่ ๒)
พุทธศักราช ๒๔๗๕ ของ รัฐบาล ๗๗๕
- ๔. ร่างพระราชบัญญัติเก็บภาษีไม้ซีกไฟซึ่งทำในพระราชอาณาเขต
(ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๗๕ ของ รัฐบาล ๗๗๗
- ๕. ญัตติควาน ขอให้มีการประชุมสภาฯ วันอังคารสองเวลา
ของ รัฐบาล ๗๗๘

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๑๗/๒๔๗๘ (วิสามัญ ครั้งที่ ๒) สมัยที่ ๒

วันศุกร์ที่ ๒๖ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๕.๓๗ นาฬิกา

ประธานสภาฯ : กล่าวว่ วันนี้ มีสมาชิกมาประชุม ๑๑๙ ท่าน เป็น องค์ประชุมแล้ว วาระต่อไปมีกระทู้ ความของนายมงคล รักษานิติกร เรื่องเกิด โรคอหิวาต์ในจังหวัดนครศรีธรรมราช นายมงคล รักษานิติกร ผู้แทน ราษฎร จังหวัดนครศรีธรรมราช : กล่าวว่ ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยว่า ด้วย ขณะนี้เกิดมีโรคอหิวาต์อย่างร้ายแรง ระบาดขึ้นในอำเภอเมือง อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ราษฎรได้เสียชีวิตไปหลายคนแล้ว นายแพทย์ของ รัฐบาลก็ไม่พอ ฉะนั้นเด็กบึงกุ่มก็น้อย ไม่เพียงพอ ข้าหลวงประจำจังหวัดก็ทำ การซักผ้า ท่านได้ทราบและได้จัดการ ในเรื่องนี้ไปแล้วประการใดหรือไม่

น.ต. หลวงชำระ นาวาสวัสดิ์ รัตน. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : กล่าวว่ รัฐบาลขอตอบ กระทู้นี้ว่ อหิวาต์เกิดโรค ได้เกิดขึ้นที่ อำเภอเมืองนครศรีธรรมราชและอำเภอ ปากพนังในวันที่ ๘ เดือนนี้ และในวันที่ ๙ จังหวัด ไทรเสด็จรายงานมา กระทรวงขอให้ส่งแพทย์ไปช่วย ๕ นาย กระทรวงมหาดไทยจึงได้โทรเสด็จให้ จังหวัดดอนสวรรค์สุราษฎร์และผู้ช่วย แพทย์ที่มีอยู่ในจังหวัดนั้นรวม ๕ นาย ไปช่วยระดมทำการป้องกันและพยายาม ในท้องถิ่นที่เกิดโรค ทั้งได้ส่งเวชภัณฑ์ และวัคซีนกับผู้ช่วยแพทย์อีก ๔ นาย ไปยังจังหวัดนครศรีธรรมราชแล้ว อนึ่งในข้อที่ว่ข้าหลวงประจำจังหวัดทำ การซักผ้า นั้นไม่เป็นความจริง เพราะ

เมื่อเกิดโรคขึ้นก็ได้รับโทรเลขขอความช่วยเหลือมายังกระทรวง ยิ่งกว่านั้น
อันหน้าที่จะมีโรคเกิดขึ้น ทางจังหวัด
ก็ได้มีกักกัน และเวชภัณฑ์ไปจัดการ
ป้องกันล่วงหน้าอยู่แล้วด้วย

ประธานสภาฯ : กล่าววาทะ
กระทู้ต่อไปของนายหอมจันทน์

นายหอมจันทน์ วัฒนวิจารณ์
ผู้แทนราษฎร จังหวัดฉะเชิงเทรา :
กล่าวว่า ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ตามรัฐธรรมนูญ
ว่า การกระทรวงมหาดไทยคงถือไปนี้
การกำหนดสายสมุทรปราการ แปรตัว
นั้น เหตุใดจึงยังชักช้าอยู่จึงขอทราบวาทะ
ชักช้าอยู่เพราะเหตุใด จะลงมือทำได้
เมื่อใด และจะแล้วเสร็จเมื่อใด

น.ค. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์
ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
มหาดไทย : กล่าวว่า รัฐบาลขอตอบ
ว่าการก่อสร้างทางสายหนึ่งๆ จะกระทำ
โดยรวดเร็วขึ้นย่อมไม่ได้ เพราะการ
เริ่มก่อสร้างจำเป็นต้องพิจารณาเป็นขั้นดังนี้
๑. ต้องสำรวจหาแนวทางให้ได้ทาง
เหมาะที่สุดตามหลักวิชาการ ๒. ต้องจัด
การในเรื่องกรรมสิทธิ์ที่ดิน ถ้าไม่มีการ
ตกลงกันได้ด้วยคดีก็ขอยกเป็นพระราช

บัญญัติเวนคืนที่ดิน ซึ่งกรณีเหล่านี้
เป็นอุปสรรคอันจะคงเสียเวลาไปบ้าง
แต่อย่างไรก็ตามทางกระทรวงมหาดไทย
ก็ได้เริ่มการแล้ว คือจาก ก.ม. ๑ ถึง
ก.ม. ๕๐ ได้ประกาศประติรูปการ
งานคืนแล้ว นับจาก ก.ม. ๕๐ (ปาก
ตะคลอง) ถึงฉะเชิงเทรา กำลังพิจารณา
แนวทางและเจรจาในเรื่องที่ดินอยู่นี้
ทางสายนี้จะลงมือทำในคืนทุกหน้า
กำหนดการโครงการว่าจะแล้วเสร็จใน
พ.ศ. ๒๔๘๓

ประธานสภาฯ : กล่าววาทะ
กระทู้ต่อไปของหลวงศรีเชตรนทร

หลวงศรีเชตรนทร ผู้แทน
ราษฎร จังหวัดนครพนม : กล่าวว่า
ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ตามรัฐธรรมนูญว่าการ
กระทรวงเกษตรธิการคงถือไปนี้ เหตุ
อันหน้าที่พวกใดเกิดขึ้นแก่ชาวสวน
กล่าวคือบรรดาคนผลไม้ของราษฎรมี
ทุเรียนเป็นอาทิ ไม่ผลัดออกออกผล
เป็นส่วนมาก ที่ผลัดออกที่สวนวังจะ
มีเหลืออยู่ก็เป็นส่วนน้อย จึงขอเรียน
ตามว่า ๑. เหตุที่งานรัฐบาลได้ทราบ
หรือไม่ว่า ๒. เมื่อใดที่กรมจะจัดการส่ง
ผู้ที่มีความชำนาญการที่เกี่ยวเนื่องเรื่องนี้ไป

จัดการแนะนำส่งเสริมการอาชีพชาวสวนให้ดีขึ้นได้อย่างไรบ้าง หรือไม่

พ.อ. พระยาอุทฺตโยคเนย์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรราชการ: กล่าววา เรื่องนี้ทางการทราบอยู่ก่อนแล้ว การที่เป็นคังนี้ก็เนื่องจากเหตุ ๒ ประการ คือเมื่อปีก่อนเจ้าของสวนปลอยให้ทุเรียนมีผลตกเกิน ไป ไม่ปลิดทิ้งเสียบ้าง มีต้นทุเรียนกำลังอ่อนแอ จึงมีออกน้อย และบางต้น ไม่มีดอกเลย ทั้งนี้เป็นทวยเจ้าของสวนส่วนมากไม่ค่อยจะเชื่อดีค้ำแนะนำของเจ้าหน้าที่ โดยคิดเสียว่ามีผลตกเท่าใดยิ่งก็เท่านั้น แต่ความจริงเป็นผลร้ายมากกว่าผลดี คังที่ปรากฏอยู่แล้วในบคัน ส่วนเมื่อออกดอกแล้วร่วงหล่นนั้น ก็เนื่องจากมีน้ำฝนแล้งมากความชุ่มชื้นไม่พอ มิใช่เพราะเป็นโรค ทางการไม่อาจจะช่วยเหลืออย่างใดได้

หลวง ศรี เขตรัตนคร ผู้แทนราษฎรจังหวัดนนทบุรี: กล่าววา ขอทราบวา ได้ส่งเจ้าพนักงาน ไปแนะนำชี้แจงในข้อที่วานเมื่อไร

พ.อ. พระยาอุทฺตโยคเนย์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรราชการ: กล่าววา เท่าที่ได้ชี้แจงมาแล้ว ถือวา

เจ้าหน้าที่ ได้โปรดตรวจท้องที่ตามปกติก็ได้ทราบเหตุนี้แล้ว ก็ได้ถือโอกาสแนะนำไปทวย

หลวง ศรี เขตรัตนคร ผู้แทนราษฎรจังหวัดนนทบุรี: กล่าววา ขอบทราบวา เจ้าพนักงานที่ ไปแนะนำนั้น มีตำแหน่งอะไร

พ.อ. พระยาอุทฺตโยคเนย์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรราชการ: กล่าววา เจ้าพนักงานเกษตร

ประธานสภาฯ: กล่าววา กระทั่งไปของหลวงศรีเขตรัตนคร

หลวง ศรี เขตรัตนคร ผู้แทนราษฎรจังหวัดนนทบุรี: กล่าววา ข้าพเจ้าขอ คังกระทัตตาม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังคังทอไป เนื่องจากมีบรรวาคานผลไม้ของราษฎรมิทุเรียนเป็นอาทิ ไม่ผลคอกออกคังเป็นส่วนมาก ที่ผลคอกก็หล่นร่วง รุ้มีเหลืออยู่เป็นส่วนน้อย วาโดยทวยๆ ไปแล้วผลที่ ได้จัก ไม่คัมค้ำอาหารและแรงงาน จึงขอเรียนถามวา ๑. รัฐบาลจะกเก็บเงินอาหารสวนไว้ชั่วคราว เพื่อเป็นการบำรุงจะได้หรือไม่ ๒. ถ้าไม่กเก็บขอทราบวาเป็นเพราะเหตุใด

ขุนสมุหราชหิกระคคิ รัฐมนตรีช่วย
ว่าการกระทรวงการคลัง : กล่าววา
รัฐบาลขอทอบว่า เรื่องนี้เกี่ยวกับข้อเท็จ
จริง รัฐบาลได้มีหนังสือตอบสวนไร
ยั้งคณะกรรมกรจังหวัดแล้ว ถ้าได้ข้อ
เท็จจริงมา พร้อมมูลจะได้ออกกับท่าน
ผู้แทนต่อไป

หลวงศรีเชตวันคร ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดนนทบุรี : กล่าววา ขอ
ทราบวาทำที่วาส่งตอบสวนนั้น สอบ
สวนจากจังหวัดที่มีสวนหรือตอบสวน
เฉพาะจังหวัดใดจังหวัดหนึ่งขอทราบ

ขุนสมุหราชหิกระคคิ รัฐมนตรีช่วย
ว่าการกระทรวงการคลัง : กล่าววา เรื่อง
นี้ตามกระทู้ถามเกี่ยวกับจังหวัดนนทบุรี
เพราะฉะนั้น จึงตอบสวนไปยังจังหวัด
นนทบุรีเป็นการรับควน เพื่อจะให้ทัน
ใจท่านผู้แทนนนทบุรีเสียก่อน

หลวงศรีเชตวันคร ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดนนทบุรี : กล่าววา
ข้าพเจ้าขอทราบวา ได้ส่งตอบสวน ไป
ตั้งแต่เมื่อวันทีเท่าใด

ขุนสมุหราชหิกระคคิ รัฐมนตรีช่วย
ว่าการกระทรวงการคลัง : กล่าววา
จำไม่ได้แต่ได้ส่งเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง

ประธานสภาฯ : กล่าววา กระที่
ข้อไปของนายหอมจันทร วชิรวาจารย์
นายหอมจันทร วชิรวาจารย์
ผู้แทนราษฎรจังหวัดฉะเชิงเทรา :
กล่าววา กระที่ข้าพเจ้าไปได้รับคำ
ชี้แจงจากท่านรัฐมนตรีเป็นที่พอใจแล้ว
จึงขอถอน

ประธานสภาฯ : กล่าววา หมก
วาระกระที่ ข้อไปนี้ทางฝ่ายรัฐบาลขอให้
มีการประชุมลับ เพราะฉะนั้นผู้ที่ไม่
มีการเกี่ยวข้องขอเชิญออก วาระข้อไป
ขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติออก
โฉนดที่ดินฉบับที่ ๖ พุทธศักราช ๒๔๗๕
ของรัฐบาล

พ.อ. พระยาฤทธิอัคเนย์ รัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงเกษตราธิการ :
กล่าววา ตามที่ รัฐบาลได้เสนอร่างพระ
ราชบัญญัติ ออกโฉนดที่ดินฉบับที่ ๖
พุทธศักราช ๒๔๗๕ ขณะนี้เหลือการ
ว่า จะแก้ไขพระราชบัญญัติออกโฉนด
ที่ดินว่าด้วย ๑. การจับรังที่กินรังที่
ในเขตออกโฉนดและนอกเขตออกโฉนด
๒. เพิ่มเคมการนำที่ดินขึ้นทะเบียน
การออกหนังสือสำคัญแก่กรรมสิทธิ์
ที่ดินในที่ซึ่งออกโฉนดให้ไม่ทับ กับ

การจดทะเบียนที่ดินที่ได้ออกหนังสือสำคัญที่กล่าวนั้น เหตุผลก็คือ ๑. การจับจองที่ดินเป็นขั้นบันไดของการได้ไปซึ่งกรรมสิทธิ์ ถ้าไม่จัดการควบคุมให้รัดกุมเหมาะสมกับความต้องการของประเทศ ก็จะไม่ได้รับผลตามความมุ่งหมายที่เป็นอยู่ในเวลานั้น กฎหมายที่มีกึ่งกระจัดกระจายและไม่บังคับตามที่ควรจะเป็น ๒. ที่ดินที่บุคคลถืออยู่โดยมือเปล่ายังมีอีกมาก ถ้าไม่หาวิธีนำชนทะเลเบียนเสีย จะทำให้การควบคุมที่สาธารณสมบัติของแผ่นดินไม่ได้รับความสะดวก ๓. ที่ที่ยังออกโฉนดแผนที่ไม่ได้ยังมีอีกมาก เจ้าของที่ดินไม่มีหลักฐาน ทำให้ใช้ที่ดินเป็นทุนสำหรับประกอบกิจการได้ยาก นอกจากนี้ข้าพเจ้าขอเสนอเหตุผลเพิ่มเติมอีกว่า ในประการสำคัญนั้นคือ เพื่อจะปรับปรุงกฎหมายในเรื่องนี้ ดังที่ได้อภิปรายมาแล้วว่าที่เป็นอยู่ในเวลานี้เรามีกฎหมายอยู่หลายเรื่องซับซ้อนกันอยู่ เช่นเป็นต้นว่า เราอาศัยหลักกฎหมายลักษณะเบ็ดเสร็จที่มีพระราชบัญญัติที่ดินศก. ๑๒๗, ๑๒๘ และพระราชบัญญัติเคม้ประเมินเป็นต้น เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าจะได้ทำกฎหมายขึ้นแล้ว ก็จะรวบรวมไว้

เป็นที่เดียวกัน เป็นขั้นบันไดของการปรับปรุงกฎหมายฉบับใหม่ในเรื่องที่ดินนี้ต่อไป ประการที่ ๒ คือ เพื่อจะป้องกันรักษาทรัพย์สินของที่ดินเป็นต้นว่า บ้านไม้ ลำธาร เป็นต้น การที่จะปล่อยให้ราษฎรจับจองบ้านไม้และที่ดินโดยพลการดังที่เป็นอยู่ บกนั้นนี้เจ้าหน้าที่ไม่มีอำนาจที่จะห้ามปรามได้ และบ้านไม้ก็ถูกทำลายลงมีอยู่มากๆ ถ้าไม่มีการควบคุมในเรื่องการจับจองเสียแก่กัน สมบัติตามธรรมชาติของประเทศก็จะถูกทำลายย่อยยับไปทุกที่ ราษฎรโดยมากมักจะเห็นแต่ประโยชน์เฉพาะหน้าเป็นส่วนตัว ไม่ได้คำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวมของประเทศไม่ เพราะฉะนั้นจึงเห็นว่าไม่ควรไม่เป็นการสายเกินไป แต่ถ้าหากว่าเราไม่ปรับปรุงเสียในขณะนี้แล้ว ความเสียหายก็จะมากขึ้นทุกที อีกประการหนึ่งก็เพื่อจะป้องกันการค้ากำไร คือเมื่อก่อนนี้การจับจองที่ดินก็เพื่อที่จะทำการถากถางเป็นเพียงประกอบกิจการกรรมทำประโยชน์ในดินนั้นเพื่อเป็นการอาชีพแก่ตนปรากฏว่าบุคคลบางจำพวกได้ทำการจับจองที่ดินไว้เพื่อเป็นการค้า

ไว้ และหาให้ทำให้เกิดประโยชน์ขึ้น
 อย่างที่เรียกว่าเป็นวิธีทำนาบนหลัง
 หักไก่ อีกประการหนึ่งเพื่อเป็นการ
 คุ้มกันแก่การทำสัญญาทางพระราช
 สันติระหว่างประเทศ สัญญาทางพระ
 ศักดิ์ระหว่างประเทศก็จะต้อง สดง
 เลว จะต้องทำการเจรจากันไป ใน
 ฐานะนี้เรามีกฎหมายที่ไม่เป็นหลักฐาน
 เพียงพอ เพราะฉะนั้นจำเป็นจะต้องทำ
 กฎหมายในเรื่องนี้เสีย ให้เป็น หลักฐาน
 เพราะแต่เดิมสิทธิของเราเหมือนกับ
 คนไทยเรา อีกประการหนึ่งเพื่อสงวน
 ที่ดิน อันเป็น ทรัพย์สิน อันมีค่าไว้สำหรับ
 คนไทย และเป็น การป้องกันชาวต่าง
 ประเทศ ดังที่ข้าพเจ้ากล่าวแล้วว่า ความ
 สัญญาทาง พระราชไมตรี ระหว่างสยาม
 กับนานาประเทศ เวลานี้พลเมืองของต่าง
 ประเทศย่อมมีสิทธิอย่างเดียวกับคนไทย
 ทุกประการ กล่าวคือ ชาวต่างประเทศ
 ย่อมมีสิทธิจับจองที่ดินเช่นเดียวกับ
 คนไทย ทุกวันนี้อาวุโสต่างประเทศได้เป็น
 เจ้าของที่ดินแปลงใหญ่ ๆ อยู่มาก และ
 เวลานี้ก็มีชาวต่างประเทศ พยายาม
 ชิงกันจับจองที่ดินอยู่ ถ้าปล่อยไว้ไม่มี
 อะไรก็กั้นแล้วก็จะทำความเสียหายจาก
 ทุน เพราะฉะนั้นรัฐบาล คงลงใจที่จะ

ป้องกัน การเสียหายนี้ โดยที่... อนึ่ง
 เนื่องจากสัญญาทางพระราชไมตรีได้เปิด
 ช่องให้ชาวต่างประเทศต่างแล้ว
 รัฐบาลจะออกกฎหมายในขณะนั้นเป็นการ
 ขัดกับสัญญาไม่ได้ แต่คงจะ ไม่ออก
 กฎหมายป้องกันเสียความเสียหายก็จะมี
 มากขึ้น เพราะฉะนั้นการออกกฎหมาย
 นี้ก็อีกแง่หนึ่งก็เหมือนหนึ่ง จากสิทธิ
 ของคนไทยเราให้น้อยลงไป นอกจาก
 นั้นจะเป็น การยากลำบากอะไร เหล่านี้
 ซึ่งบางคน อาจจะนึกไปทางออก
 เช่นนั้น แต่เราไม่มีทางอื่น นอกจากนี้ที่
 จะแก้ไขเพื่อให้เป็นไปตามสัญญาทางพระ
 ราชไมตรี รวมความว่าพระราชบัญญัติ
 ที่เสนอมานี้ นับเป็น ขั้นตอน ที่เราจะได้
 จัดในนโยบายที่ดินต่อไป แต่เนื่องจาก
 เราจะ ปรับปรุงใน พระราชบัญญัติ ฉบับ
 ใหม่ไม่ได้ และอีกประการหนึ่งเกี่ยว
 กับสัญญาทางพระราชไมตรีดังกล่าวแล้ว
 จึงได้พยายามที่จะ ขยับขยาย ข้อสำคัญ
 อันจะเป็นเหตุเสียหายนั้นมากทำเป็นบท
 กฎหมายค่อนถึงที่ใดเสนอมานี้ข้าพเจ้า
 รู้สึกว่าทุกท่านก็ ได้เอาไปไว้ใน เรื่องนี้
 กันอยู่ และก็คิดว่าทุก ๆ ก็เคยปรารถ
 กันแล้ว เราควรจะได้จัดการในเรื่องที่ดิน
 กันเสียทีหนึ่ง เพราะฉะนั้นรัฐบาลก็มี

ความเห็นต้องกันเช่นนั้นจึงได้เสนอร่างพระราชบัญญัตินี้มาโดยด่วน และหวังใจว่าท่านสมาชิกทั้งหลายคงจะพิจารณา กันด้วยดี

นายโต ปานกบุตร ผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนคร : กล่าววาญัตติในเรื่องนี้เกี่ยวกับที่ดิน ถ้าว่าในทางนโยบายแล้วข้าพเจ้าสนับสนุน ท่านรัฐมนตรีก็ได้อภิปรายแล้วเต็มที่ เพราะเหตุว่าเป็นหลักที่จะควบคุมที่ดินของประเทศ แต่ท่านเป็นการเปลี่ยนแปลงเปลี่ยนหลักกฎหมายที่เป็นอยู่เวลานี้ อย่างร้ายแรง ทั้งเป็นปัญหาใหญ่โตในเรื่องการที่จะทำนั้น จะทำได้หรือไม่พร้อมหรือยังที่จะทำ ข้าพเจ้าอยาก จะทราบเรียนว่า เรากำลังจะเปลี่ยนแปลงการถือคือ ปกครอง ที่ดิน ไทยอาศัยอำนาจปกครองมาเป็นอำนาจการปกครอง โดยมีหนังสือสำคัญ นี้เป็นหลักใหญ่ซึ่งจะเรียกร้องให้ผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดินเมื่อเปล่ายแล้ว หลายข้อมีมา พิสูจน์กรรมสิทธิ์ในที่ดินใหม่ เราพร้อมหรือยังในทางปฏิบัติ ในทางนโยบายนั้นข้าพเจ้าสนับสนุนเต็มที่ แก่ปัญหาอยู่ที่ทางปฏิบัติ เพราะเหตุว่าปัญหาเรื่องที่ดิน ในเมืองไทยที่ท่านว่าไม่ใช

เป็นปัญหาใหม่ เป็นปัญหาที่มีมาตั้งแต่ข้าพเจ้าจำความ ได้ก็ ได้ยื่น มาแล้วให้เรื่องออกโฉนดที่ดินของประเทศ ที่ได้พยายามทำกันมาหลายสิบปีแล้ว ในที่สุดก็ไม่สำเร็จ ด้วยเหตุ หลายประการ ประการที่หนึ่งท่านจะต้องมีการรังวัดที่ดินให้แน่เสียก่อน หนังสือสำคัญนั้น เป็นหนังสือสำคัญสำหรับที่ดินจริงๆ ในฐานะที่ข้าพเจ้า ได้เคยพบปะเหตุการณ์มามากขอยืนยันว่า แม้แผนที่หลังโฉนดก็หาได้เป็น หนังสือสำคัญสำหรับที่ดินแปลงนั้นไม่ ปัญหาที่เราพบม้อยที่สุด ในศาลกลายเป็นอำนาจปกครองหรือทะเบียนยิ่งกว่าโฉนดโฉนด ถ้าจะก่อสร้างพร้อมทำเช่นนี้แล้ว ข้าพเจ้าเคยทราบมาแต่กาลก่อนว่าจะต้องวางงบประมาณเป็นสิบ ๆ ล้านที่เกี่ยวข้อง ในการที่จะตั้งองค์การและตั้งทะเบียนทั่วประเทศ เราทำได้หรือไม่ เราทำไม่ได้ เราพนักงานเราไม่มี เพราะเราเพิ่งเริ่ม ถ้าหากเราทำได้แล้ว สิทธิเงินเราจะใช้ได้และน่าจะทรมานเสียหลายสิบปีก่อนหน้านี้แล้ว เป็นการกระตุนอย่างแรงในประมวลแพ่ง นี้เป็นปัญหาอีกอันหนึ่งที่ท่านจะต้องแก้ และปัญหาที่สามแม้ว่าท่านจะต้องลง มีคดีว่า

ท่านไม่ได้เตรียมการไว้ ไม่ได้เตรียม
 เครื่องมือไว้ บัญชาเหล่านั้นข้าพเจ้ารู้สึก
 หนักใจเมื่อท่านแก้ปัญหานั้นท่านไม่ตก
 แล้วก็จะเกิดร้อนเป็นไฟไปทั่วทั้ง
 ประเทศ เจ้าพนักงานที่คนเราเตรียมไว้
 พอหรือไม่ที่จะให้คนทุกคนเขาไปพิสูจน์
 กรรมสิทธิ์ที่ดินที่เขาปกครองมาช้านาน
 แล้ว และอีกประการหนึ่งในการพิสูจน์
 นั้นเจ้าหน้าที่ หอทะเบียน จะต้องได้ส่วน
 กันมากมายน กรรมสิทธิ์ ซึ่งรวมเข้ามา
 ช้านานแล้วจะต้องถูกรวบรวมขึ้นเป็นกั
 ษัตริย์ นี่เป็นปัญหาสำคัญเกี่ยวกับความ
 สงบเหมือนกัน ถ้าแม้ว่าปัญหาเป็น
 ปัญหาที่เตรียมพร้อมแล้ว ข้าพเจ้ายิน
 ใจที่สุดที่จะร่วมมือเพื่อความเจริญของ
 ประเทศเหมือนกัน เมื่อปัญหาพร้อม
 แล้วข้าพเจ้าเห็นว่านโยบายนี้เป็นนโยบาย
 ที่ดีต่อไป ถ้าปัญหาเหล่านั้นเตรียมไม่
 พร้อมแล้ว ข้าพเจ้าอยากจะขอให้
 วินิจฉัยปัญหาต่างๆ ที่ท่านว่าเสียก่อน
 ข้าพเจ้าอยากจะเรียนต่อไปอีกว่าในทาง
 กติกันมีคดีเป็นอันมากที่เป็นตัวอย่างใน
 ศาล โฉนดทุก ได้เป็นข้อพิสูจน์ใน
 กรรมสิทธิ์ไม่ ในที่สุดรัฐบาลต่างหาก
 ได้ขอให้เราเป็นเจ้าของที่ดิน ตามเขต

รั้วไม้ โฉนดเวลานั้นเราจะไปปลูกปล่อย
 ไป ๕ ปี ๑๐ ปีก็ไม่มีประโยชน์ เมื่อ
 เราจะกลับออกที่หนึ่งให้หนึ่งศกสักคนหนึ่ง
 เป็นประโยชน์พิสูจน์กรรมสิทธิ์ที่ดินได้
 จำเป็นจะต้องใช้หนังสือที่ดินนั้นเป็น
 หลักพิสูจน์ที่ดินได้จริงจริง อันท่านได้
 มีเจ้าพนักงาน ได้มีหลักเกณฑ์ไว้พอ
 หรือไม่ หมายความว่าแผนที่จะวางอัน
 นั้นนอน ข้าพเจ้ากล่าวขยันทว่าใน
 กรุงเทพฯ นั้นแม้ที่พระที่นั่งอนันตนา
 เอง ถ้าจะเอาแผนที่มาปักจะทับกัน
 มันมีหมก เพราะแผนที่ของท่านคิด
 ถนนจะลงไปอยู่ในคลองก็มี แผนที่
 เก่านั้นที่จะเป็นเครื่องกันเขต หรือเป็น
 เครื่องชี้เขตให้แก่ท่านในกรรมสิทธิ์ที่ดิน
 นั้นเป็นหลักสำคัญ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า
 อยากจะพึงรัฐบาลแก้ปัญหานี้ในเรื่องนี้
 เสียก่อน พอดีส่วนนโยบายแล้วข้าพเจ้า
 เฝ้ามองใจอยุ่ใจใจแล้ว ข้าพเจ้าในทาง
 ปฏิบัติแล้วข้าพเจ้าอยากจะพ่วงรัฐบาล
 จะทำได้หรือไม่ เพราะฉะนั้นขอได้
 โปรดให้คำชี้แจง และ อีกอันหนึ่ง
 ข้าพเจ้าขอเพิ่มเติมว่า เวลานั้นเมืองเรา
 เป็นเมืองที่กองการจะเกลวสห
 โดยปล่อยให้เขาจัดการปกครอง
 ที่ดินเป็นใหญ่ ถ้าจะปล่อยให้แล้วจะ

เป็นการสะดวกหรือไม่ ขอให้ท่านคว่ำ
 อำเภออยู่ที่ไหน ในหัวเมืองไม่ใช่
 พระนคร เช่นเมืองเลย พังงา ตะกั่วป่า
 เป็นต้น อำเภออยู่บนเขา หนทางห่าง
 ไกลเท่าไรและจะไปได้อย่างไร ขอให้
 คุณเมืองเหล่านั้น เป็นหลักที่ข้าพเจ้าขอ
 ให้รัฐบาลมองในแง่นี้ และข้าพเจ้า
 เข้าใจว่าประเทศข้างเคียงเช่น สหรั
 มลายูก็ทำไม่ได้ ขอให้รัฐบาลแก้ไข
 ปัญหาที่ก่อน พุดถึงนโยบายข้าพเจ้าก็
 ชอบ เพราะทุกประเทศต้องทำอย่างนี้
 แต่เมืองที่ก้างเกวตอพอยจะทำได้
 เมืองไทยเป็นเมืองกสิกรรม เป็นเมืองที่
 คนอาศัยอยู่ใกล้กันพืชผลจากดิน และ
 พืชผลที่ได้จากการก่อสร้างทางพง ต้า
 กฎหมายออกไปแล้วจะกระทบเพียงไร
 ขอให้รัฐบาลแก้ไขปัญหานั้นแล้วจึงย้อน
 กลับมาในเรื่องนโยบายที่หลัง

พระพิไลยสุนทรการ ผู้แทน
 ราษฎรจังหวัดภูเก็ต ฯ กล่าวว่
 ข้าพเจ้าได้อ่านร่างพระราชบัญญัติ ออก
 โฉนดที่ดินของรัฐบาลฉบับนี้แล้ว เห็น
 ว่าเป็น การสำคัญมาก สมควรแล้วที่
 จะต้องปรับปรุงวิธีการ ออกโฉนดที่ดิน
 การออกหนังสือสำคัญแสดง กรรมสิทธิ์

และการจดทะเบียนที่ดินทั้งประเทศ
 และตามที่ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
 เกษตรธิการอธิบายไว้ เพื่อปรับปรุง
 ถึงการป่าไม้ด้วยกัน ในที่นี้ตามมาตรา
 ๕ เหมือนจะกินความไม่ถึง มาตรา ๔
 มีว่า ที่ดิน ซึ่งอยู่ในบังคับพระราช
 บัญญัตินี้ หมายถึงที่ดินอันเป็น
 สาธารณสมบัติของแผ่นดิน ตามความ
 ในมาตรา ๑๓๐๔ อนุมาตรา ๑ แห่ง
 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ คือ
 ว่าในอนุมาตรา ๑ นั้นกล่าวว่ ที่ดิน
 ว่างเปล่า และที่ดินซึ่งมีแผ่นดิน
 หรือทอดทิ้งหรือกลับเป็นของแผ่นดิน
 โดยประการอื่นตามกฎหมายที่ดิน เพราะ
 ฉะนั้นการป่าไม้ในข้าพเจ้าเข้าใจคงมี
 กฎหมายป่าไม้ปกครองอยู่อีกส่วนหนึ่ง
 แล้ว อีกประการหนึ่ง ตามมาตรา ๔
 ที่พุดถึงใบเขียวข่าและตราของให้มี
 ปริมาณและรูปแผนที่ที่ดินไว้ด้วยในเมื่อ
 ร้องขอขึ้นข้าพเจ้าเห็นว่า เป็นข้อสำคัญ
 ที่เอกชนจะโกงกันได้ เวลานี้ถ้าอย่างว่า
 ข้าพเจ้าจะ ขอตัด ๕๐ ไร่ คืออำเภอ
 หรือข้าหลวง ประจำจังหวัด เช่นนี้แล้ว
 มาตรา ๕ นี้จะคุ้มครองไม่พอ ข้าพเจ้า
 จะขอเติมอนุมาตราอีกมาตราหนึ่ง หมายถึง
 ความว่าที่ดินริมถนน ๕๐ ไร่ ถ้าจะขอ

๒๐ เดือน ตามถนนและเข้าไปอีก ๒๐ วัน
 ที่นั่น ก็โง่งนโต เมื่อเรามีกฎหมาย
 ส่งไปบังคับก็ควรทวงหนึ่งแล้วก็ใช้ได้
 ในกฎหมายนั้น เห็นว่าดีทุกประการ
 และในมาตรา ๑๖ ที่เกี่ยวกับปลง
 ฝังรับรอนคำขอ โฉนดตราของใน
 เทียบยากดี และผู้ทงนาม ฮยวง
 โดงมากเป็นก้านันผู้ใหญ่บ้านและสาวกร
 ของดินนั้น ถ้าออกพระราชบัญญัติ
 หมายต้องถูกปรับไม่เกินห้าร้อยบาทจาก
 ไม่เกิน ๖ เดือน แล้วจะหาผู้ปกครอง
 ของดินรับรอนโดยยาก ด้ายกเว้นให้เข
 ารับรอนโดยตำแหน่งแล้วข้าพเจ้าเห็นว่า
 พระราชบัญญัตินี้ ควรจะรับหลักการ
 เป็นอันดี

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทน
 ราษฎรจังหวัดขอนแก่นกราบทูลว่า : กล่าวว
 พระราชบัญญัตินี้ข้าพเจ้าเห็นว่าควรรับ
 หลักการได้ ถ้าแม้ว่ามาตรา ๒ นั้นได้
 แก้ไขให้เป็นว่าพระราชบัญญัตินี้ให้ใช้
 ภายหลัง ๔๐ ปี นับแต่วันประกาศใน
 ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป ที่ข้าพเจ้า
 มีความเห็นตงนี้คือว่าพระราชบัญญัติ
 จะออกไปในรูปนี้ไม่ได้แน่นอนในการที่
 เราจะออกกฎหมายโดยเราจะเบ็ดเตล็ดาร
 มาแต่ในทางหลักวิชานั้นเป็นอย่างไรเรา

ก็เขียนกฎหมายไปตามหลักวิชานั้นแล้ว
 มาใช้บังคับกับบุคคลภายในประเทศ
 โดยมีได้คำนึงถึงข้อเท็จจริงในยอมจะ
 ก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ราษฎรเป็น
 อันมาก แต่โดยเฉพาะพระราชบัญญัติ
 นี้ เมื่อรัฐบาลมาขอรับรับและทาง
 ปฏิบัติก็ต่อสภาผู้แทนราษฎรก็รัฐบาลไม่
 สามารถจะปฏิบัติเช่นนั้นได้ รัฐบาลก็
 ไม่ควรจะได้รับควมไวใจจากสภา
 ข้าพเจ้ากล่าวได้ว่าพระราชบัญญัติ
 เมื่อออกไปแล้วรัฐบาลจะไม่สามารถ
 กระทำได้และไม่สามารถกระทำได้อีก
 ๑๐ มีต่อไปเป็นอย่างน้อย ข้าพเจ้าจะ
 ให้เหตุผลเป็นข้อๆ ไป ก่อนอื่นเรา
 จะต้องดูหลักการของพระราชบัญญัติ
 อย่างกว้างๆ เสียก่อนว่าพระราชบัญญัติ
 นี้มีหลักการสองประการ ประการแรก
 การจับจองที่ดินทั้งในเขตโฉนด
 และนอกเขตโฉนดซึ่งรัฐบาลประสงค์
 จะแก้ไขหลักข้อสองคือว่าเพิ่มกิจการ
 นำที่ดินมาขึ้นทะเบียน การออกหนังสือ
 สำคัญที่กล่าวนั้น ขึ้นมาเพ่งเล็งเหตุผล
 ของรัฐบาล ข้าพเจ้าจะแก้ไขข้อที่เป็น
 ไปไม่ได้เป็น ข้อๆ ไป ตามเหตุผล
 ข้อหนึ่ง คือการจับจองที่ดินเป็นขั้นต้น

ของกรใช้ซึ่งกรมสิทธิ ถ้าไม่จัดการให้รัดกุมเหมาะสมกับความต้องการของประเทศ ก็จะไม่ได้รับผลตามความมุ่งหมายของประเทศเวลานั้น ทั้งนี้เห็นได้ว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงประเพณีของราษฎรอย่างรุนแรงเพราะว่าการจับของที่ดินนั้นเป็น ประเพณี ของราษฎรที่ปฏิบัติมาช้านานแล้ว พระราชบัญญัติออกโฉนดที่ดินที่ได้ประกาศใช้มาตั้งแต่ พ.ศ. ๑๒๘๗ พร้อมกับข้าพเจ้าเกิดคนนี้ได้พยายามที่จะปรับปรุงการจับของที่ดินอยู่แล้วเป็นอันมาก ก็หาสำเร็จไม่ บัดนี้ข้าพเจ้าก็โทษแล้วงานมาได้หนึ่งในสภานี้ หลักรับนั้นก็ยังหาสำเร็จผลไม่ แต่ถ้าวางจะปฏิวัติประเพณีให้ เปลี่ยนไปในทันทีนั้น บ่อมจะเป็นไปได้ประการที่สอง ที่ดินที่บุคคลถืออยู่โดยมิชอบหลายมือยกเป็นอันมาก ถ้าให้ขึ้นทะเบียนก็จะเกือกร่อนเว้นแต่ถ้าไม่ต้องขึ้นทะเบียนเป็นราษฎรจริงจะได้รับความสะดวก ทั้งนี้เราจะเห็นได้ว่าที่ดินในพระราชอาณาจักรสยามนี้ ก็มีหนังสือสำคัญอยู่เพียงใด และมีที่ดินที่ราษฎรถืออยู่โดยมิชอบอยู่มากน้อยเพียงใด ข้าพเจ้าคิดว่า ข้าพเจ้ามีความจำเป็นมากกว่า

ที่หนังสือสำคัญอยู่แล้วเป็นจำนวนมาก เช่นภาคอีสาน ทั้งภาคนี้ ทั้งกรุงเทพฯ นครราชสีมาขึ้นไป ซึ่งมีผลเมืองอยู่ปัจจุบันนี้เข้าใจว่า ๔ ล้าน ๕ แสนคน ในจำนวน ๔ ล้าน ๕ แสนคนนั้น หนังสือสำคัญ เมื่อทั้งภาคอีสาน หนังสือสำคัญเช่นนี้เราจะต้องออกกฎหมายบังคับว่าให้เจ้าของที่ดินมาขึ้นบัญชีเพื่อรับหนังสือสำคัญสำหรับที่ดินที่ถือก็สงสัยว่าเจ้าพนักงาน จะสามารถเพียงที่จะปฏิบัติการเช่นนั้นได้ ออกประกาศไปในข้อที่สาม ที่ที่ข้อยกโฉนดแผนที่ไม่ได้ ยังมีอีกมาก เราของที่ดินไม่หลักฐานทำให้ใช้ที่ดินเพื่อประกอบเป็นทุนโดยยาก ในหลักกรนั้นเราขอรวมกันโดยทั่วไป ไม่มีผู้ใดคัดค้านในข้าพเจ้าเอง ว่าที่ดินนั้น จะต้องมีหนังสือสำคัญ จะต้องมีโฉนดสำหรับเป็นการคุ้มครองแต่ในทางปฏิบัติเท่าที่ได้อยู่กับที่เรา มีกองรังวัดออกโฉนดที่เท่าที่กระทำมาแล้วนั้น ผลเป็นอย่างไร มีกองรังวัดออกสำรวจเป็นแห่ง ๆ ที่ทำไต่กันบ้างอยู่แต่ในเบื้องต้นเท่านั้น รังวัดก็หาสามารถออกโฉนดให้แก่เจ้าของที่ดิน ที่ถือการตรวจ

แล้วนั้น ได้ไม่ขอให้สองคนเป็นมาตราฯ
 ไป สมาชิกที่สนับสนุนพระราชบัญญัติ
 นี้ไปรศพิจารณาว่า ความเป็นจริงนั้น
 จะสามารถทำได้เพียงใด เช่นในมาตรา
 ๑๑ เป็นหลักการอีกหลักการหนึ่งที่เร
 จะเห็นว่า การออกกฎหมายคดีสิทธิของ
 ราษฎรที่จะมีให้โอนกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สิน
 ที่เขาควร จะทำ ใต้น้อย่อมเป็นการ
 คัดเสีภาพของบุคคล ซึ่งกฎหมายและ
 รัฐธรรมนูญให้อำนาจแก่เขาไว้ ในข้อนี้
 อาจจะมีของใจในทำนองที่ว่าถ้าเราจะ
 ปล่อยให้โอนกัน ได้ก็จะจบของที่ดินไทย
 หาประโยชน์ ครั้นเมื่อจบของได้แล้ว
 ก็จะ โอน ไปให้ผู้อื่น โดยหา ประ โยชน์
 ทางอ้อมข้อนี้เราอาจจะควบคุม ได้โดย
 ควบคุมเจ้าพนักงานที่เกี่ยวข้องในการนั้น
 ไม่ให้ออกญาการ รับ ของ ที่ดินเพื่อเป็น
 การหาประโยชน์โดยลำพังตนก็ได้และ
 บางมาตราเราจะเห็น ว่า ให้อำนาจนาย
 อำเภอและข้าหลวงประจำจังหวัดมี
 อำนาจเพียงเขตจำกัด ในการจะ
 อนุญาต ให้แก่ราษฎรเพียงใด แต่ถ
 บุคคลหนึ่ง สามารถชวนชาย
 ขอบจบของที่ดินเพื่อทำประโยชน์ และ
 ได้ลงทุนลงแรง ในการที่จะได้สิทธิ์
 ในการรับของนั้นมาแล้ว ครั้นภายหลัง

ทุนรอนของคนหมกไป ชื่อไม้กั้น
 กลับ ความ คิด ในการที่จะทำให้เป็น
 ประโยชน์กลับโอนไปเช่นนั้นก็ได้ เป็น
 กรณีที่จำเป็น แต่การที่ราษฎรจะออก
 กฎหมายไปคดีสิทธิของเขา ก็อย่างนั้นจึง
 เป็นกฎหมายที่คัดเสีภาพของบุคคลคล้าย
 กับกฎหมายนี้ ชักกับรัฐธรรมนูญ ใน
 มาตราต่อไปเราจะเห็นว่า พระ ราช
 บัญญัตินี้เป็นไปไม่ได้ ในมาตรา ๑๓
 ซึ่งมีข้อความว่า "ผู้ใดมิได้รับอนุญาต
 หรือหนังสือสำคัญสำหรับที่ดิน แด่ได้เข้า
 กรอบครองและทำประโยชน์ ที่ดินอยู่
 แล้วก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้ ผู้นั้น
 ต้องแสดงหลักฐานแห่งกรรมสิทธิ์
 และจัดการขอขึ้นทะเบียนที่ดิน
 ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎกระทรวง
 ภายในกำหนดหนึ่งปี นับแต่วันใช้
 พระราชบัญญัตินี้ ถ้าเราเอาพระราช
 บัญญัติมาตรานี้ โดยรอบครอบถ้วนแล้ว
 จะเห็นว่าในทางปฏิบัติทำการกฎหมาย
 ไม่ได้เพราะเรารู้ในข้อเท็จจริงแล้วว่า
 บุคคลที่เข้าครอบครองที่ดิน ได้มิได้รับ
 อนุญาตและโดยไม่มีหนังสือสำคัญสำหรับ
 ที่ดิน คือปกครองโดยมิชอบนั้น ได้
 มีอยู่เป็นอัน มากเช่นที่ราช (เจ้า) ศึก

ตัวอย่างแล้วว่าภาคอีสานทั้งภาคทั้งแ
 นครราชสีมาขึ้นไป ไม่มีเจ้าของที่ดินที่มี
 หนังสือสำคัญสำหรับที่ดินเลย เมื่อเป็น
 เช่นนี้ราษฎรผู้เป็นเจ้าของที่ดิน ไม่มี
 หนังสือสำคัญสำหรับที่ดินเลย เมื่อเป็น
 เช่นนี้ ราษฎรผู้เป็นเจ้าของที่ดินที่ไม่มี
 หนังสือสำคัญเหล่านั้นจะต้อง ไปยื่นคำ
 ขอร้องขอขึ้นทะเบียน เช่นนั้นแล้ว
 ตำรวจภูธรทั้งภาคได้ ไปยื่นคำขอร้อง
 พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งสมทบไว้ในจังหวัด
 อุบลราชธานี ซึ่งมีพลเมืองในราว
 ๘ แสนคนในขณะนั้นกระแวกจรมเจ้า
 ของราวแสนเจ้าของ ในแสนเจ้าของนี้
 ถ้ามายื่นคำขอร้องทะเบียนต่อเจ้าพนักงาน
 เจ้าพนักงานนั้นจะสามารถรับจดทะเบียน
 ได้หรือไม่ ข้าพเจ้าเข้าใจว่าบุคคล
 ทุกคน ที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ จะต้องรับรองว่า
 เจ้าพนักงานไม่สามารถจะทำได้ ก็เมื่อ
 เจ้าพนักงานไม่สามารถจะทำได้เช่นนั้น
 แล้วเราจะออกกฎหมายไปทำไม ว่า
 ผู้นั้นต้องแสดงหลักฐานแห่งการที่ยังว่า
 มีสิทธิและจัดการขอขึ้นทะเบียนที่ดินต่อ
 พนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎกระทรวง
 ภายในกำหนดหนึ่งปี กฎหมายฉบับนี้
 ให้ต้องไปขอ แต่ตัวคนนั้นไม่สามารถจะ
 ไปขอใคร รัฐมนตรีอาจจะขยายเวลาออก

ไปอีก แต่ในการขยายเวลานั้นขยายแ
 เพียงว่าถ้าใครทะเลาะแล้ว รัฐมนตรีอาจ
 ผ่อนผันให้อื่นภายหลังหนึ่งปีก็ได้ แต่
 กฎหมายนั้นก็นับว่าทุกทีจะต้องไป
 ถ้าไม่ยื่นแล้ว กรรมสิทธิ์ในทรัพย์สิน
 ของคนจะหลุดลอยไปแล้วเรออก
 กฎหมายไปเพื่ออะไร เราออกกฎหมาย
 ไปในทางที่เราเปิดกว้างขึ้นมาขึ้นแต่
 ข้าพเจ้าเห็นว่ากันไปไม่ได้อย่างนั้น
 มีอีกข้อหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับกิจการที่
 มาแล้ว ตามเหตุผลที่รัฐบาลแสดงก็
 ว่าการจับจองที่ดิน ที่ไม่ปฏิบัติตาม
 แห่งพระราชบัญญัติที่ดินพนักงาน เจ้า
 หน้าที่มีอำนาจจดทะเบียนประกาศยก
 ไปอนุญาตสำหรับที่ดินทั้งหมดหรือบาง
 ส่วนตามที่เห็นสมควรที่ที่ดินที่ถูกยก
 หรือประกาศยกเล็ก ไปอนุญาตแล้วนั้น
 ให้ถือว่าเป็นที่ดินหวงห้าม ในที่นั้น
 เห็นได้ว่าที่ได้รับอนุญาตแห่งของที่ดิน
 สมมติว่าแต่ละคนไปจับจองที่ดิน
 ครั้นขอรับ ของที่ดินนั้น ไม่ปฏิบัติตาม
 เงื่อนไขหรือบทบัญญัติกรรมสิทธิ์ที่
 มานั้นจะต้องหลุดลอยไป ต่อเจ้าพนักงาน
 จะต้องเพิกถอนประกาศเพียบยงที่
 นั้นเสีย ที่ดินที่ถูกถอนนั้นจะต้อง
 คืนไปเป็นที่ดินที่หวงห้าม หมายความว่า

รัฐต่อที่กินนั้นเป็นของรัฐ รัฐเขาเป็น
 เจ้าของที่ดินซึ่งควรจะได้ทำประโยชน์
 เมื่อมันเป็นที่หวงห้ามแล้ว ไม่มีทางใด
 ที่จะเขาขอจับของได้ เป็นอันว่าที่กินนั้น
 หลุดไป เป็นทางที่รัฐจะรวบรวมเอาที่ดิน
 มาไว้เป็นของรัฐเอง เป็นการขจัดข้อ
 ขัดข้องประสาธิปไตยของเราซึ่งใช้อยู่
 ทุกวันนี้ อีกประการหนึ่ง เราจะเห็นว่า
 ผู้ใดเข้าครอบครองที่ดินโดยฝ่าฝืน
 พระราชบัญญัติที่ดินนั้นจะต้องถูกลงโทษ
 ปรับถึงห้าร้อยบาทจากที่ตั้งสามเดือนข้อ
 เข้าวจริงที่เป็นอยู่ตามจังหวัดต่างๆ นั้น
 สมาชิกทุกจังหวัดคงจะใคร่มองเห็นว่า
 ราษฎรที่เขาได้ทำรังวางพงทำไว้นั้น
 เขาทำด้วยมือเปล่า เป็นส่วนมากหรือ
 เกือบทั้งหมด แต่ทั้งนี้เรากำลังคำนึง
 ถึงพระราชบัญญัติรักษาป่าที่มียอยู่แล้ว
 ด้วยว่า เราควรจะต้องรักษาพันธุ์ไม้
 เพียงใดแก่การที่จะทำ ที่นั้นเรามี
 พระราชบัญญัติรักษาป่าคุ้มครองอยู่
 ส่วนหนึ่งแล้วว่าจะทำไ้เพียงใดเท่าใด
 แก่ผู้ใดที่เขาครอบครองที่ดินเป็นการ
 ฝ่าฝืนต่อบทแห่งพระราชบัญญัติซึ่งไป
 เข้าในกรณีที่เขาครอบครองที่มี
 ผู้ละทิ้งกัก ที่ป่าไม่ซึ่งเขาครอบครอง
 โดยมือเปล่ากัก บุคคลเช่นนี้ควรจะต้อง
 ทำที่นั้น ให้เป็นประโยชน์แก่ประเทศ

เพื่อเป็นกำลังของเขา และเป็นกำลังของ
 ชาติ แต่ในการที่เขาจะทำการอาชีพ
 โดยสุจริตเพื่อประโยชน์ของชาติและ
 ตัวเองเช่นนั้นเขาจะต้องมีโทษในทาง
 อาญา เราพอใจหรือที่จะโทษบุคคลนั้น
 มีผิดในกรณีเช่นว่า อีกประการหนึ่ง
 ในการจับของที่ดินกัก ในการขอ
 หนึ่งถือสำคัญสำหรับที่ดินต่าง ๆ
 กักกล่าวแล้วกัก ในการขอตั้งประธาน
 สำหรับที่ดินกัก จะต้องเสียค่าธรรมเนียม
 ในที่นี้รัฐบาลคงจะเห็นว่า ใน
 ขณะใดหรือท้องที่ใดซึ่งไม่ควรจะเรียก
 เก็บค่าธรรมเนียม รัฐมนตรีว่าการ
 กระทรวงมหาดไทยจะเรียก
 ค่าธรรมเนียมบางอย่างได้ ขอให้พิจารณา
 บางอย่างก็ไม่ได้เสียทั้งหมด เพราะฉะนั้น
 ถ้าเราออกพระราชบัญญัติไปแล้ว
 ค่าธรรมเนียมที่ราษฎรจะต้องรับก็คือ
 ว่าที่เขามีกรรมสิทธิ์อยู่แล้วปัจจุบัน
 จะต้องเสียค่าสอบสวน ๓ บาท ค่าขึ้น
 ทะเบียน ๑ บาท เราคงคิดว่าราษฎร
 ตามชนบทนั้นเขาอาจจะมีผิดในค่า
 ธรรมเนียมเหล่านี้ ได้หรือไม่เพียงใด
 เราได้เคยโอบอ้อมมาแล้วในเรื่องค่า
 ธรรมเนียมอากรทำนา รัฐมนตรีว่า
 ราษฎรได้รับผิดในภาษีอากรเหล่านี้ก็

เหลือแบบอยู่แล้ว แต่พระราชบัญญัติ
นี้จะมาบังคับว่าราษฎรทุกคนจะต้องมาขอ
หนังสือสำคัญสำหรับที่ดิน ต้องเสียค่า
ธรรมเนียม ๕ บาท เขาจะสามารถทำได้
เพียงใดหรือไม่ ถ้าเขาไม่อาจจะทำได้
ก็ดีหรือโดยราษฎรไม่รักกฎหมายนี้ก็
ที่เหล่านั้น จะต้องหลุดเป็นที่หวงห้าม
ของรัฐ ราษฎรเหล่านั้นก็ไม่มีทางที่จะได้
กรรมสิทธิ์ที่ดินคล้าย ๆ กันเป็นการออก
กฎหมายวิบกรรมสิทธิ์ที่ดินโดยทางอ้อม

ประธานสภาฯ: กล่าวหาสิทธิ
หน้าที่แล้ว ท่านจะพูดอีกต้องขออนุญาต
ก่อน

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี: กล่าวหา
ตัวอย่างนั้นข้าพเจ้าขอฟังรัฐบาลก่อน
แล้วจะกล่าวภายหลัง

หลวงประจักษ์ศิลปาคม รัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ: กล่าวหา
ข้าพเจ้าอยากจะขอกล่าว
ข้อความอันเกี่ยวแก่พระราชบัญญัติ
ดังกล่าวนี้เล็กน้อย คือในขั้นต้นอยากจะขอ
กล่าวถึงหลักการทั่วไปเสียก่อน ส่วนใน
ปัญหาทางปฏิบัติตามที่ท่านสมาชิกได้
อภิปรายมาแล้วนั้นท่านรัฐมนตรีว่าการ

กระทรวงเกษตรธิการก็จะกล่าวต่อไป
ถ้าจะพูดถึงความจริงใจในการที่รัฐบาล
ได้เสนอพระราชบัญญัติฉบับนี้ขึ้นมา
รัฐบาลมีความประสงค์อันแรงกล้าอยู่
อย่างหนึ่งที่อยากจะให้คนไทยได้เป็น
เจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินนั้นจริง ๆ นั้น
อันหนึ่ง และคนไทยในที่ดินที่เราไม่ได้
หมายรวมถึงคนไทยในสมัยนี้หรือ
นี่เท่านั้น เราได้คำนึงถึงคนไทยที่จะเกิด
มาในภายหน้าอีกด้วย ตามพระราชบัญญัติ
ที่ดินท่านจะเห็นได้ว่ารัฐบาลได้มีกฤษฎีกา
สิทธิ์ของบุคคลไม่ให้กรรมสิทธิ์ในที่ดิน
รกร้างว่างเปล่าแล้วก็ได้ให้ไปขอที่กรม-
การอำเภอ ถ้าเพียง ๔๖ ไร่ แต่ถ้า
เกินกว่านั้น แต่ว่าไม่เกินกว่าร้อยไร่
ก็ได้ไปขอที่ข้าหลวงประจำจังหวัด แต่
ถ้าสูงขึ้น ไปอีกจะต้องขอสัมปทาน
จริงอยู่ประเทศสยามเรามีที่ดินที่รกร้าง
ว่างเปล่ามาก แต่ถ้าหากเราจะเอาจำนวน
พลเมืองหารไปแล้วก็จะเห็นว่าถ้าเรา
ปล่อยฐานะการณให้เป็นไปดังทุกวันนี้
แล้วคนไทยซึ่งจะเกิดมาในสมัยต่อไป
ไปก็จะหาที่ดินทำมาหากินไม่ การ
รัฐบาลได้มีความประสงค์อันหนึ่ง ๒

การ ที่บุคคล จะมาขอจับจอง ที่ดิน
 ไปขอรับรองกรรม การอันชอบหรือขอ
 พินทลงประจำจังหวัดนั้นก็ด้วยความ
 ประสงค์ที่ว่าไม่อยากจะ ให้บุคคลเข้ามา
 ขูดพินทลงการตนเองเหมือนคงทุกวันนี้
 การที่บุคคล ได้กระทำโดยพินทลงการตนเอง
 นั้นจะเห็น ได้ว่ามาเลือกจับจองเอา ที่
 ดินเป็นที่ดินที่เราจำเป็นต้องสงวนไว้
 เพื่อจะให้ที่นั้นเป็นที่นั้นและทางปลาย
 นั้นจะได้อาศัยซึ่งน้ำหนักในบริเวณนั้น
 แต่เมื่อมีบุคคลเข้าที่รังวางพินทลงมิได้
 รับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน แล้วก็ไป
 การ ทำลายกันนำไปสู่ยุติไปคือ แยก
 ดำเรากำหนดวิธี การ ให้บุคคลนั้นมาขอ
 อนุญาตต่อเจ้าพนักงานแล้ว ก็เป็นที่
 นอนใจได้ว่า จะได้ให้บุคคลที่เขาขอ
 จับจองนั้น ได้ไปในที่ที่สมควร จริง ๆ
 นี้เป็นที่ ให้บุคคลควรจะมี ได้เท่าใดนั้น
 ในการที่เราให้ ๕๐ ไร่ก็ ๑๐๐ ไร่ก็
 ทางกระทรวงเกษตราธิการ ได้คำนวณ
 มาโดยอาศัยหลักการเพาะปลูกว่าบุคคล
 ควร มีที่ดินสำหรับทำการเพาะ ปลูกสัก
 เท่าใด ซึ่งอาจจะทำที่ดินให้เป็นประ
 โยชน์เพื่อเลี้ยงครอบครัว ส่วนที่ดินซึ่ง
 จะมีจำนวนสูงกว่าขอไว้ นั้นรัฐบาลก็

ไม่ได้หวังห้ามแก่การ ที่บุคคลจะ ขอที่
 ดินเกินกว่าร้อยละหนึ่งก็จริง ขอ
 สมประทานเพื่อจะได้พิจารณาว่าให้ต้อง
 แทว่าบุคคลนั้น ได้มาขอที่ดิน ก็ประ
 โยชน์อันใดกันแน่ จะขอเพื่อประสงค์ของ
 ตนเองหรือขอเพื่อจะ โอนให้บุคคลอื่น
 เพราะเหตุว่าที่ดินเกินกว่าร้อยละ
 หนึ่งเกินกำลัง ความสามารถ ของครอบครัว
 นั้น ๆ ที่ปัญหาเกี่ยวแก่เรื่อง
 ระเบียบการกล่าวคือว่าปัญหาอันเกี่ยว
 ภายที่ที่ดิน ซึ่งมี โฉนดอยู่แล้วทุกวันนี้
 ชื่อนัก ไม่เป็นปัญหาเพราะเหตุว่าบุคคล
 ที่มีโฉนดซึ่งรัฐบาลออกให้แล้วนั้น จะ
 ขอขาย โอนให้ผู้อื่นแลกเปลี่ยน กัน ด้วย
 ประการที่เท่าใด รัฐบาลก็ไม่มีความ
 ประสงค์ที่จะหวงกันไว้ ส่วนที่ดินเหล่านี้
 นั้นได้มาขอหนังสือสำคัญเสียก่อนเพื่อจะ
 ได้ให้แสดง กรรมสิทธิ์กันนั้นอน
 คงจะเห็นว่าบุคคล ไปจนสร้าง ปลูกและ
 ทำเพียงมี ก็เกี่ยวแล้วกับ โฉนดที่อื่น
 ที่เจ้าพนักงาน จะให้บุคคลนั้น เขา ไป
 ก็ไม่กล้า เพราะไม่ทราบว่าจะนั้นจะละ
 ทิ้งนั้นหรือยังที่ที่เหล่านั้นก็ ไม่แน่ว่า
 จะเป็นของใครและอาจจะเกิด เป็นปัญหา
 ในเรื่องกรรมสิทธิ์ โฉนด แก่กว่าในการ

ที่กฎหมายกำหนดไว้ว่าให้นำมาขึ้นทะเบียน
ภายในกำหนดหนึ่งปี เรื่องนี้ในทาง
ท้องถิ่นอาจจะเป็นจริงทั้งท่านสมาชิกว่า
ว่าราษฎรอาจจะนำมาขึ้นทะเบียนไม่ทัน
เหตุฉะนั้นในร่างพระราชบัญญัติจึงได้ให้
อำนาจท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวง-
เกษตรกรรม ได้ขยายเวลาออกไปอีก
ห้าปีหรือหกปี ในส่วนภาคปฏิบัติก็นั้น
กล่าวคือว่ารัฐบาลจะทำได้เพียงใด
ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร
กรรมจะได้ชี้แจงให้ท่านทราบ

พ.อ. พระยาฤทธิอัคเนย์ รัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงเกษตรกรรม
กล่าวว่า บัญชีในเรื่องนี้ก็มีอยู่ในเรื่อง
นโยบายและเรื่องปฏิบัติการ สำหรับ
ในทางนโยบายข้าพเจ้าก็ได้อภิปรายมา
แล้ว และท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
ต่างประเทศก็ได้อภิปรายเพิ่มเติมมา
เหมือนกัน ก็คือความสำคัญซึ่งรัฐบาลมี
นโยบายที่จะจัดการในเรื่องนี้ขึ้น ด้วย
เหตุผลอย่างไรนั้นก็ได้อภิปรายมาในตอน
กันแล้ว ส่วนเหตุผลข้อบกพร่องอยู่ใน
เรื่องการต่างๆซึ่งท่านสมาชิกบางท่าน
ได้อภิปรายมานั้น ก็จริงรัฐบาลก็รู้
เหมือนกันว่าบกพร่องอยู่ในเรื่องการทำ
โฉนดทำแผนที่ตลอดจนเจ้าหน้าที่ใน

ขณะนี้ยังไม่พร้อมบริบูรณ์ที่สามารถ
จะปฏิบัติได้โดยรวดเร็ว แต่ก็มีผู้
เฉพาะหน้าว่าเราจะไม่ทำดังนั้น ทั้ง
เราจะปล่อยไว้อย่างนั้นหรือ เราจะ
ไว้อีก ๕ ปี จึงจะรับหลักการเรื่องนี้
หรือทั้งรัฐบาลเสนออีกที่แยกกันที่
บ่อนักประโชชน์ของชาติเป็นส่วนนี้
เพราะฉะนั้นก็เป็นหน้าที่ของท่านสมาชิก
ทั้งหลายซึ่งจะต้องแก้ปัญหาเฉพาะหน้า
ว่าท่านจะเลือกเอาอะไรในทางปฏิบัติ
การนั้นเราเคยรู้สึกกันมาแล้วว่า วิธีของ
เรานั้นถ้าเราไม่เริ่มอะไรซึ่งเป็นความ
บ้างแล้วก็คงจะมีการชักชวนบ้างเพราะ
ฉะนั้นการพิจารณาพระราชบัญญัติทาง
การพิจารณาโดยรอบคอบว่าเราควรจะ
ทำอะไรกันบ้างที่จริงข้าพเจ้าได้พิจารณา
มาอย่างละเอียดเหมือนกัน ข้าพเจ้าเป็น
ที่อยู่ชนบทมาเป็นเวลานาน ย่อมรู้ว่า
เป็นไปในท้องถิ่นต่างๆ ตามประเพณี
ที่มีถิ่นที่อยู่ร่วมอาศัยกันมาอยู่ใกล้
กันเพียงไรนั้นข้าพเจ้าทราบ และถ้า
ออกกฎหมายฉบับนี้ก็เป็นการที่จะ
เตือนให้ทุกคนต้องรู้จักกับข้าราชการ
สิทธิ์ของตัวว่ามีกรรมสิทธิ์อยู่อย่างไร
เพราะฉะนั้นจึงนำทางที่จะจะได้ทำ

การให้เป็นผลสำเร็จ ก็อภินันท์ข้าพเจ้ายก
ปัญหาแล้วเมื่อคืนนี้ เราจะเลือกเอา
อะไร ถ้าเราเป็นหัวงาหน้าทีซึ่งยังไม่
พร้อม จึงต้องรอเวลา ๕๐ ปี กังทำน
สมาชิกรักกล่าวมาแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าเรา
จะต้องรอไปแล้วความเสียหายก็จะพอก
พูนมากขึ้นแล้วผลที่สุด ท่านก็จะเสียใจ
ในภายหลังว่าเป็นการสายเกินไป เพราะ
ฉะนั้นเราก็คว่าเราควรจะให้ขึ้นทะเบียน
กันไว้เมื่อใครมีกรรมสิทธิ์มีสิทธิ์ครอบ
ครองอยู่ก่อนแล้วก็ควรจะได้มาบอกกับ
เจ้าหน้าที่เพื่อขึ้นทะเบียนไว้ก่อน ส่วน
ในปัญหาในเรื่องการสำรวจออกโฉนด
ออกใบสำคัญอะไรนั้นก็ค่อยเป็นค่อยไป
ตามลำดับ แม้ที่สุดเรากำหนดไว้หนึ่งปี
นี้จะชดเชยได้ เวลาจะกระชั้น ไปก็
เขียนไว้โน้นแล้วไว้ให้อำนาจรัฐมนตรี
ในการที่จะขยายเวลาออกไปอีก ปัญหา
เฉพาะหน้าก็คือในเรื่องนโยบายซึ่งท่าน
สมาชิกทั้งหลายจะพิจารณาว่ามีควม
สำคัญอย่างไร

ขุนอินทรภักดี ผู้แทนราษฎร
จังหวัดเพชรบูรณ์ : กล่าวไว้ว่า แม้แต่
ข้าพเจ้า ก็ได้ฟังท่าน รัฐมนตรี สองท่าน

ก็อภิปรายมาแล้วก็ยังไม่วายของ ใจที่จะ
ต้องขอเรียนท่านทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งผู้แทน
อุบลฯ ได้กล่าวมาแล้วว่าข้าพเจ้าขอรับรอง
ว่าเป็นความจริง ถ้าการอภิปรายของท่าน
ผู้แทนอุบลฯ จะ ได้ หาก ทั้งถึงจังหวัด
อื่น ๆ แล้วข้าพเจ้าไม่ต้องการว่าอีกก็ได้
เพราะท่าน อภิปรายมาแล้วเสียทีละออก
แล้ว แต่ที่ข้าพเจ้าต้องขอพูดอีกทีหนึ่ง
เพราะว่าสำหรับความเป็นอันหนึ่งไม่ไช่
เฉพาะแต่ภาคอีสานราชบุรุษก็เห็นอย่าง
ข้าพเจ้ามีส่วนอยู่ด้วยคนหนึ่งก็เป็นทุกกัน
อันการจับของที่ดินนั้นเขาไป ก็จะประพ
พิจารณากันนัก ราษฎรตามพื้นที่เขา
กระทำกันอยู่ขณะนั้นเมื่อมีร่างส่งเข้า
ก็ไปแล้วทางคดีพื้นอาศัยอยู่ เชนนั้นมีตาม
เขตแดน ถ้าหากว่ากฎหมายไม่ได้ให้
ผลอันหลังคือไม่บังคับอยู่หลังส่งไป
ถึงผู้มีที่ดินอยู่ก่อนแล้ว ก็จะ
เสียค่าธรรมเนียมอย่างแรงแล้วก็เหมือน
จะไม่มีปัญหานัก แต่ที่เอาข้อสำคัญมี
อยู่ในมาตรา ๑๓ ว่า ผู้ที่ถือปกครองที่
อยู่แล้วต้องมาขึ้นทะเบียน มิฉะนั้นจะ
ก็องมีความผิดตามมาตรา ๑๕ นี้แหละ
เป็นผลร้ายซึ่งจะทำให้ราษฎรเดือดร้อน

ไม่ใช่แต่ภาคเหนือซึ่งข้าพเจ้ากล่าวแล้ว
 ทุกๆ จังหวัดก็เหมือนกันจะคล้ายๆกัน
 ท่านผู้แทนทั้งหลายข้าพเจ้าขอกราบเรียน
 ด้วยความจริงใจว่า เราขอบนโยบายของ
 รัฐบาล แต่ว่านโยบายอันนั้นจะไป
 ทำความเดือดร้อนให้แก่ราษฎรโดย
 กฎหมายให้ผลเสียอันใดอย่างไร ท่าน
 กวจะระวัง แต่สำหรับข้าพเจ้าที่กล่าว
 ในขณะนั้นก็โดยมองเห็นว่า ผู้ที่มีที่ดิน
 อยู่แล้ว โดยมากเขาอยู่ ก็ด้วยมือเปล่า
 แต่ถ้าหากว่าที่นั้นเขาเสียไปแล้ว ๑ ปี
 อย่างท่านรัฐมนตรีต่างประเทศว่าเขา
 ทอดทิ้งไปแล้ว ๑ ปี ถ้าเขาไม่สามารถ
 ทราบได้นั้น ข้าพเจ้าเข้าใจว่าในกฎหมาย
 ที่กั้นนั้น ถ้าเขาทอดทิ้งไปเกิน ๑ ปี
 แล้วเขายอมหมดสิทธิ์ จึงไม่มีปัญหาใน
 ข้อนี้ ปัญหาที่เป็นห่วงที่สุดก็คือว่า
 ราษฎรที่เขาอยู่ตามชายป่าชายแดน ซึ่ง
 เขาจะต้องเสียค่าธรรมเนียมในการมาขอ
 ขึ้นทะเบียนและชำระค่าทะเบียนและ
 อื่นๆ ซึ่งเจ้าพนักงานก็ทำให้เขาขึ้น
 สิ่งเหล่านี้เขาจะต้องเสียไม่น้อยราษฎร
 จะต้องได้รับความเดือดร้อน ข้าพเจ้า
 เห็นว่าถ้าหากว่าไม่ขยายภาคปฏิบัติการ

ให้เปลืองยิ่งกว่านี้แล้วเราจะไม่ควร
 รับหลักการ

ขุนวรสิทธิ์สุรคุณเวทย์ ผู้แทน
 ราษฎรจังหวัดหนองคาย กล่าววาท
 ข้าพเจ้าพิจารณาว่าพระราชบัญญัติในข้อ
 เกี่ยวกันเท่านั้น คือในข้อที่ว่า เมื่อได้
 ออกกฎหมายนี้ไปแล้วราษฎรจะปฏิบัติ
 ตามได้หรือไม่เท่านั้น ข้าพเจ้าเข้าใจว่า
 ผู้ซึ่งได้วางพระราชบัญญัตินี้จะไม่ได้อ
 ประสบข้อเท็จจริงของชาวชนบทอย่าง
 ลึกซึ้ง คือหากจะได้ประสมกับก็จะ
 ได้ประสมอย่างเต็มที่เท่านั้น เพราะ
 ฉะนั้นเมื่อข้าพเจ้าได้ระลึกลึกซึ้งข้อเท็จจริง
 ของชาวชนบทที่เป็นอยู่บัดนี้แล้วรู้สึกว
 กฎหมายฉบับนี้ หากว่าจะเป็นอย่าง
 ประโยชน์ซึ่งที่รัฐบาลแถลงไว้ แต่ก็
 เป็นโทษแก่พลเมือง หรือพลเมืองนั้น
 ไม่สามารถจะปฏิบัติได้เป็นส่วน ไม่น้อย
 ข้อเท็จจริงที่ข้าพเจ้าใคร่ที่จะเสนอให้ที่
 ประชุมนี้ทราบก็คือว่า ในท้องถื่นภาค
 อีสานซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นความเป็นอยู่ของ
 ราษฎรมาแล้วเป็นส่วนมากนั้น โดย
 เหตุว่าในพื้นที่ภูมินั้นไม่เป็นที่อุดมสมบูรณ์
 โดยทั่วไป เพราะเหตุฉะนั้นการอยู่ของ

เขาจึงไม่สู้จะแน่นอนนักยอมจะเคลื่อนที่
 ไปมกอยู่เสมอ เป็นค้ำว่าในท้องที่ใด
 ท้องที่หนึ่งซึ่งเขาได้อยู่แล้ว ถ้าหากว่า
 ที่นั้นเกิดอภคคชากแลคนชนแล้ว เขาก็
 ย้ายไปอยู่ในท้องที่อื่น การย้ายไป
 นั้นไม่ใช่ย้ายแต่เพียงครอบครัวเดียวหรือ
 เพียงคนหนึ่งสองคนดังที่เราเข้าใจกัน
 ตามธรรมดาเขาย้ายไปทั้งหมู่บ้าน
 ที่เดียว เพราะเหตุว่าในหมู่บ้านซึ่งตั้งอยู่
 ในท้องที่นั้นอาศัยกันทุกประเทศไม่ได้
 แลวกก็ย้ายไปทีเดียว ดังข้าพเจ้าได้
 เคยประสบมาแล้วก็ย้ายไปอาศัยอยู่ริม
 แม่น้ำโขง เพราะแม่น้ำโขงเป็นที่ร่มเย็น
 ที่สุด นอกจากการย้ายไปอาศัยราษฎร
 ชาวอาหารการกินแล้ว ถ้าหากว่าท้องที่
 ใดเกิดโรคภัยไข้เจ็บแล้วตามธรรมดา
 เขาก็จะทิ้งหมู่บ้าน ไปตั้งหมู่บ้าน ไปทำที่
 อยู่ใหม่ บัญชาจึงมีว่า ในการที่เรา ได้
 ออกกฎหมายฉบับนี้ไปแล้วราษฎร ซึ่ง
 ย้ายหมู่บ้านย้ายครอบครัวเช่นนั้น
 เขาอาจจะปฏิบัติตามกฎหมายได้หรือหา
 ไม่ ข้าพเจ้าคิดว่า ถ้าหากว่าเราได้มี
 กฎหมายบัญญัติว่า ผู้ใดครอบครองที่ดิน
 โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน

โดยถูกต้องตามกฎหมายเป็น ความผิด
 เช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าเขาไม่สามารถ
 จะปฏิบัติตามได้เพราะเหตุว่าในทางที่เขาย้าย
 ย้ายไปอยู่ยังถิ่นใดถิ่นหนึ่งนั้นแลก็จะต้อง
 ย้ายไปอยู่ยังถิ่นใดถิ่นหนึ่งนั้นแลก็จะต้อง
 บังคับให้เขาไป ขออนุญาตจากกรมการ
 อาเภอทั้งหมู่บ้าน ซึ่งเป็นจำนวนถึง
 ๕๐-๖๐ ครอบครัวเช่นนั้นเป็นสิ่งที่
 ไม่สามารถทำได้โดยแท้ เมื่อขอเท็จ
 จริงชี้ให้เห็นว่าราษฎร ไม่สามารถจะ
 ปฏิบัติได้เช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้าจึง ไม่
 เต็มใจที่จะรับหลักการแห่งราชพระราช
 บัญญัตินี้ ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะทราบว่าเป็น
 เป็นนโยบายที่ดีก็ และอีกประการหนึ่ง
 ข้าพเจ้าอยากจะให้สภาผู้รัษฎกตั้งหลัก
 ที่ว่าความเกี่ยวข้องกับผลเมืองนั้น
 ถ้าหากว่าเราไปจกจกเขาไปนั้นไปบังคับ
 ให้เขามีหน้าที่จนเกินไปนั้นเป็นสิ่งไม่
 ปรารถนา หรือ ไม่ชอบด้วยหน้าที่การ
 ปกครองที่สมควร คือในขณะเมื่อเขา
 ได้จับจองที่ดินแล้วทำที่คินาน ให้เป็น
 ผลเป็นประโยชน์แล้วก็ไปทำพินก
 งานเพื่อทำการให้ผลแก่บ้านเมืองหนึ่ง
 เราเห็นว่า เป็นการ รบกวนจนเกินไป

โดยเหตุนี้ ข้าพเจ้าคิดว่า ในทางปฏิบัติก็
ไม่สามารถปฏิบัติได้ จึงอยู่รัฐบาลนั้น
นานโยบายที่แก้ไข ความเกี่ยวข้องของ
ต่างประเทศ ข้าพเจ้าคิดว่าในนโยบายนั้น
เราอาจมีรูปอื่นที่จะแก้ไขได้บ้างกระมัง
เพราะเหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยังชกข้อใน
การที่จะรับหลักการแห่งร่างพระราช-
บัญญัตินี้

ขุนสุคนธ์วิชิตกษัตริย์ รัฐมนตรี:
กล่าวว่า สำหรับหลักการแห่งร่างพระราช
บัญญัตินี้และในหลักนโยบายนั้น รัฐ
มนตรีว่าการกระทรวงเกษตรธิการและ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ
ได้แสดงข้อสง่ามานี้แล้ว ข้าพเจ้า
เห็นความจำเป็นที่จะไต่ถามความเข้าใจ
กับเพื่อนสมาชิกเพื่อให้เข้าใจในข้อของ
ใจซึ่งสมาชิกบางท่าน ได้ข้อข้องใจอยู่นั้น
โดยลำดับดังนี้ หลักการแห่งกฎหมาย
นั้นหาได้มีความมุ่งหมายในข้อที่จะให้
เป็นการปฏิบัติประเพณีไม่ แต่มุ่งใน
การที่จะรื้อยกรองประเพณี และทาง
ปฏิบัติที่เป็นอยู่ในขณะนี้ ให้เป็นระเบียบ
เรียบร้อยยิ่งขึ้น ดังจะเห็นได้จากมาตรา
๓ แห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ว่า ได้มีการ
ยกเลิกหมวด ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติ
การออกโฉนดที่ดินซึ่งว่าด้วยการจับของ

ที่ดินและการยกเลิกนั้นได้มาบัญญัติ
ในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัตินี้
ส่วนหนึ่ง ส่วนในเรื่องตราของนั้นกฎ
อยู่ในเรื่องพระราชบัญญัติสำหรับผู้
เมืองกรมการและเสนาท้าวอำเภอซึ่ง
ออกเดินประเมินม้านั้น แล้วก็นำ
ประมวลไว้ในมาตรา ๕ นี้เองด้วยทดแทน
มาตรา ๕ ในการที่จะไต่ถามผู้ให้ตก
เป็นที่กรังว่างเปล่าตามมาตรา ๑๓๑
อนุมาตรา ๑ แห่งประมวลกฎหมายแพ่ง
และพาณิชย์ ข้อของใจของกรมการ
ราชบัญญัตินี้นั้นเป็นการออกให้ยกเลิก
แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
ที่ว่าที่ดินกรังว่างเปล่าของแผ่นดินนั้น
ให้จับของไต่ถามกฎหมายที่ดิน แล้ว
กฎหมายที่ดินเท่าที่มีในบังคับกรมการ
บัญญัติออกโฉนดที่ดินซึ่งมีหมวด ๑๑
ว่าการจับของที่ดินและการออกใบเทียบ
การขอออกโฉนดส่วนที่อื่น ๆ นั้น
ยังควบคุมไม่ถึง เพราะฉะนั้นการมีหลัก
การส่วนใหญ่แห่งพระราชบัญญัตินี้
เป็นการมุ่งหมายที่จะอนุวัติให้เป็น
ไปตามหลักในประมวลกฎหมายแพ่ง
และพาณิชย์แล้วก็ย่อมเป็นการ
สมควรที่สมาชิกของสภา นี้จะไต่
พิจารณาด้วยดีกว่ารับรองที่ดินตาม

มาตรา ๕ นั้นว่าด้วยอำนาจหน้าที่ที่
กำหนดไว้สำหรับนายอำเภออนุญาตไม่
เกินกว่า ๕๐ ไร่ และว่าหลวงประจำ
จังหวัดอนุญาตไม่เกิน ๑๐๐ ไร่แท้จริง
เป็นทางปฏิบัติ ซึ่งกระทรวงมหาดไทย
ซึ่งในขณะนั้นหรือในขณะทีถัดมามี
อำนาจว่า จะระเบียบการออกใบเทียบย่าน
ไต่ถามเป็นระเบียบปฏิบัติอยู่แล้ว ใน
การนำมาประมวลไว้เช่นนี้หาได้เป็น
การมุ่งที่จะกักสิทธิ์และเสรีภาพในการ
จับจองที่ดินทั้งหมดไว้ ส่วนอำนาจการ
จับจองที่ดินที่ยังกว้างแถมไม่ได้กำหนด
ไว้ว่าเป็นของผู้ใดก็ย่อมเป็นอำนาจของ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรธิการ
ที่จะส่งอนุญาตได้ แม้ในปัจจุบันนี้ส่ง
อนุญาตได้โดย นัยเช่นเดียวกันกับ
จับจองที่ดินที่ไต่ถามการปฏิบัติตามมาตรา
๗ ว่า ..... "ให้ยื่นคำขอก่อคณะกรรมกร
อำเภอแห่งท้องที่ซึ่งที่ดินนั้นตั้งอยู่" นี้
ก็ใ้บัญญัติไว้แล้วในหมวด ๑๑ แห่ง
พระราชบัญญัติออกโฉนดที่ดินฉบับที่
กำลังชอยยกเลิกโดยพระราชบัญญัตินี้ว่า
ให้อันอำเภอให้คำสั่งออกไปรังวัด
และปักหลักเขตเสียแล้ว ขออนุญาต
เมื่อได้รับใบเทียบย่านแล้วจึงถือว่าเป็น
การจับจองโดยถูกต้องตามพระราช

บัญญัติออกโฉนดที่ดิน เพราะฉะนั้น
การบัญญัติเช่นนี้จึงไม่ใช่หลักการบัญญัติ
ที่ทำขึ้นใหม่เพื่อจะให้ราษฎรถือครอง
แต่เป็นการรับรองกันที่จะมิให้ราษฎรวิวาท
กันและโต้เถียงกัน ในปัญหาเรื่องสิทธิ์
ครอบครองที่ดินอยู่ในศาลนั่นเอง
ในขณะปัจจุบันนี้ให้สืบไป การรับของไทย
นัยแห่งพระราชบัญญัตินี้ ได้แบ่งออก
เป็นสองชนิดคือแบ่งออกเป็น ใบเทียบย่าน
และตราของใบเทียบย่านตราเจ้าไต่ถาม
คือที่ประชุมเห็นว่าโดยมากจากส่วนหนึ่งแห่ง
พระราชบัญญัติออกโฉนดที่ดิน ซึ่งมีอยู่
ในบัจจุบันนี้ส่วนตราของใบเทียบย่านนั้น
ข้าพเจ้าคิดว่า ท่านสมาชิกทั้งศาลของจะ
ได้ทราบว่ามีขนาดโดยออกของให้อยู่
แล้วเป็นส่วนหนึ่งตราของนั้นคือที่กันรัฐ
รัฐบาลยังไม่ได้สำรวจแผนกโดยชัดแจ้ง
ไม่มีระวางอย่างละเอียดแจ้ง ออกตรา
ของไป และถ้าที่กันแห่งใด ออกตรา
ของไปโดยผู้หนึ่งได้ทำประโยชน์แก่ที่กัน
เจ้าหน้าที่ทางกระทรวงเกษตรธิการก็
ได้สังเกตลงว่า ได้ทำประโยชน์แล้ว ซึ่ง
ถือเสมือนว่าเป็นโฉนด ก็ว่าเป็นการ
ถือกรรมสิทธิ์ ที่กันตามกฎหมายที่เป็น
อยู่ในบัดนี้ เพราะฉะนั้นการที่ตราออกของ
เอามาแยกไว้ ในมาตรา ๕ เป็นสองชนิด

ก็เป็น การ ร้อยกรอง ให้ดีขึ้น ในขณะนั้น
 ซึ่งเพื่อจะรวบรวม และวางไว้เพื่อ
 ควบคุมให้เป็น ไปด้วยดียิ่งขึ้น บัญหาใน
 เรื่องมาตรา ๙ ซึ่งสมาชิกที่ข้องใจก็เป็น
 ปัญหาในทางปฏิบัติ ส่วนปัญหาใน
 มาตรา ๑๐ ชาวเจ้าคิดว่าเพื่อนสมาชิก
 หักหลาย ได้เคยถือใบเหยียบยาหรือได้
 เห็นใบเหยียบยาแล้ว จะเห็นว่าหลังใบ
 เหยียบยานั้นได้บอกไว้ในเหยียบยานั้นการ
 ขอบัญจงบ เป็น การแสดงเจตนาว่าเป็น
 เจ้าของ ความ เป็น เจ้าของยังไม่สำเร็จ
 สมบูรณ์ เพราะฉะนั้นในข้อที่บัญญัติ
 ว่าจะโอนกันไม่ได้ แต่แม้กระนั้นก็ยัง
 ได้เพิ่มความใหม่ไว้ในเหยียบยานั้น โดยยอม
 ให้โอนกันได้โดยยกเป็น ของทายาท ใน
 ทางมรดก เพราะฉะนั้นในปัจจุบันนี้ใบ
 เหยียบยาโอน ไม่ได้ทีเดียวจะทำใดก็ต่อ
 เมื่อ ได้ขอบัญจงบใหม่จริงๆ ในเรื่องที่จะ
 โอนไม่ได้นั้น ในมาตรา ๑ ตอนท้าย
 วรรค ๒ ได้บัญญัติว่า "ตราของที่ตราว่า"
 ได้ทำประโยชน์แล้ว" นั่นก็ถือมีกรรมสิทธิ์
 ตามกฎหมาย นี้เป็นนัยที่ข้าพเจ้าได้เขียน
 ข้อที่ประชุมแล้ว ก็ว่าตราของชนิดนั้นๆ
 ถือเสมือนหนึ่งว่ากรรมสิทธิ์ตามกฎหมาย
 และ รับรอง ตามกฎหมายนี้เมื่อมีกรรม
 สิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว สิทธิในการซื้อ

ขายโอนก็ย่อมมีขึ้น หากเป็นแต่เพียง
 การโอนก็มิได้ ในมาตรา ๑๓ ซึ่งเป็น
 เรื่องที่ ท่านสมาชิกข้องใจอยู่ส่วนมาก
 นั้น ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
 เกษตรธิการก็ได้รับรองแล้วว่า จะ ได้
 พยามที่จะได้วางระเบียบให้เป็นไปความ
 ถือว่าถ้าแห่งใด ไม่สามารถกระทำได้
 สำเร็จ ก็จะได้พยามช่วยเหลือออกไป
 ไปอีก ทั้งนี้โดยมุ่งในนโยบายส่วนใหญ่
 ที่จะต้องให้มีการจดทะเบียน ที่ดินนั้นๆ
 เพื่อป้องกันนโยบายในทางการต่างประเทศ
 ที่จะให้ คน ไทยเป็น เจ้าของกรรมสิทธิ์
 ที่ดินเท่านั้น หากไม่มุ่งหมายที่จะให้ราษฎร
 ชาวไทยทุกคน ได้รับ ความ เด็ดขาด
 ในข้อนี้ก็ตามมิได้ เมื่อเจตนาของรัฐบาล
 เป็นเจตนาเช่นนั้น จึงหวังว่าการสมาชิก
 ทั้งหมดคงจะ ได้ร่วมมือกัน เพื่อปรับปรุง
 ในข้อนี้ให้เป็นของดียิ่งขึ้น หากที่จะช่วย
 กันไปได้ และในปัญหาในเรื่องที่ว่าที่
 ดินที่ใดประกาศยกเลิกไป อนุญาตแล้ว
 ให้กลับมาเป็นที่ดินหวงห้ามนั้นนี้ แท้จริง
 ไม่ใช่ นโยบายที่จะรวบรวมเอาที่ดินนั้น
 เป็นของรัฐบาลก็ตามมิได้ เพราะว่าการ
 ที่ดินหวงห้ามนั้น ได้มีอยู่แล้วว่าจะ
 ประกาศให้ราษฎรจับจองที่ดินนั้นแล้ว
 พระราชบัญญัติว่าด้วยการจับจองที่ดิน

และในประมวลกฎหมายแพ่ง
และพาณิชย์ได้กำหนดว่าที่ดินที่
ยกถอนหรือวางภูมิตัดทิ้งไปแล้วนั้น
มีพื้นที่ ๑๐ ปีแล้วไม่ทำอะไรให้กลับ
มาเป็นที่ดินว่างเปล่าโดยสภาพ
ผู้ตกเป็นโดยนัยเดียวกันนั้นเอง และ
มีเหตุสำคัญในมาตรา ๑๕ ก็คือหลักใน
การที่จะลงโทษนั้น ท่านสมาชิกทั้งหลาย
เห็นความสมควรเพียงใด ก็ควรจะคิด
ปรับปรุงให้ขึ้นไปโดยที่ผู้ตกเป็นโดย
เฉพาะในเรื่องอสังหาริมทรัพย์
ข้าพเจ้าคิดว่าท่านรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงเกษตรธิการ ได้พยายามที่จะ
วางนโยบายไว้โดยซัดแน่นแล้วแต่ถ้าหาก
ว่าไม่ได้อยู่ในบทแห่งพระราชบัญญัติ
คือว่า ได้เขียนไว้ในท้ายอสังหาริมทรัพย์
นิยมว่า "ในขณะใดหรือในท้องที่ใด
ยังไม่สมควรจะเรียกค่าธรรมเนียม ให้
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรธิการ
งดไม่เรียกค่าธรรมเนียมบางอย่างได้"
อาศัยเหตุที่ว่าข้าพเจ้าได้เรียนต่อที่ประชุม
นี้แล้ว จึงหวังว่าท่านสมาชิกทั้งหลาย
คงจะได้ร่วมมือกันพิจารณากับหลักการ
หลักนโยบายที่จะวางระเบียบการควบคุม
ที่ดินที่มีอยู่กัน นโยบายอันเกี่ยวกับชาว
ต่างประเทศนั้นให้ขึ้นไปด้วยดี.

หลวงนาถนิติศาสตร์ รัฐมนตรี
กล่าวว่าข้าพเจ้าลงขันเพื่อจะได้ทำความ
เข้าใจต่อเพื่อนสมาชิกเพื่อสงวนเวลา
ของเราคือว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้
หลักการมีอันเดียวกัน ตามความเข้าใจ
ของข้าพเจ้า ก็ว่าเราจะไม่มีการแก้ไข
พระราชบัญญัติออกโดยที่ดินซึ่งได้
ใช้มานานแล้ว เฉพาะเรื่องจับจอง
เราจะมีการแก้ไขอย่างไร ในเรื่องการจับ
จองข้าพเจ้าขอเรียนอีกครั้งหนึ่ง ที่น
การที่จะแก้ไขอย่างไรนี้เป็นราย
ละเอียดถ้าในหลักการแล้วรวบรวมหา
จะแก้ไขหรือไม่แก้ไขเท่านั้น ก็มีท่าน
สมาชิกบางท่าน ได้กล่าวมาแล้วเมื่อครั้ง
ว่า ถ้าเราจะคิดทำอย่างไรไม่ให้เกิด
ร้อนต่อราษฎรจะไม่ได้หรือ ข้าพเจ้า
บอกว่าได้ คือว่าเราไปทำในกรรมการ
จัดการทำมีอำนาจเต็มที่ที่จะทำอย่างไร
ก็ได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าบอกเท่านั้น
เราทำกันเอง แล้วเราก็ที่ดินให้รอบ
ครอบว่าอย่าให้เกิดร้อนอยู่ ซึ่งน้อยอย่าง
นี้ แต่หลักการนั้นข้าพเจ้าขอเรียนอีกว่า
เราจะแก้ไขการจับจองเท่านั้นเอง ขอ
ประทานเรียนว่าวันนี้สำหรับพระราช
บัญญัติที่เราประมวลข้าพเจ้าพูดคร่าว ๆ
คือไม่ต้องอ้อมค้อมว่า เราประมวลมา

กฎหมายฉบับนี้โดยเหตุที่สำคัญที่สุด
 ทั้งที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่าง
 ประเทศได้แถลงมาแล้วก็ว่าเราจะป้องกัน
 คนต่างประเทศ เราไม่มีความปรารถนา
 เลยที่จะมากกพวกเรา ใครจะมาพิจารณา
 เช่นนั้น ข้าพเจ้ายก ท่านทั้งหลายที่นั่ง
 ในที่นี้ก็แต่เราจะไปกักกันเองอย่างไร
 ได้ เรากันไทยกันเองกฎหมายนี้เรา
 จะช่วยคนไทย แก่ว่ากฎหมายนี้ในราย
 ละเอียดกันทั้ง ที่บางท่านก็กล่าวก็อาจ
 เราเห็นว่าจะไม่แก้ไข แต่ฉันไปแก้ไขกัน
 ในชั้นกรรมาธิการ ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าขอ
 ให้รับหลักการเถิด แล้วเราจะไปแก้ไข
 กันเรา ไปพูดกันในชั้นกรรมาธิการ จะ
 แก้อย่างไร ๆ ก็แก้ไขในเรื่องจับจอง
 แก่ว่าข้อสำคัญให้ ป้องกันชาวต่าง
 ประเทศได้ อย่าให้เข้ามาเสียหมด แล้ว
 ลูกหลานเราจะไปเอาที่ไหนเล่า

ขุนพิเคราะห์คดี ผู้แทนราษฎร
 จังหวัดชวบดินทร์: กล่าววว่า พระราช
 บัญญัตินี้ข้าพเจ้าเห็นด้วย ไม่ควรรับ
 หลักการเพราะเหตุว่าที่นาทางภาคอีสาน
 มีแต่เข้าไปจับจองโดยอำนาจปกครอง
 เท่านั้น เมื่อจับจองแล้วบางคนทำเพียงไร
 สองไร่เท่านั้นรัฐ มาสก็เก็บภาษีอากรก็เก็บ
 ภาษีอากรเท่าไรก็ได้ แต่ถามึงไปให้เข้ามา

ยื่นคำร้องขอจับจองแล้วอีกคำชุกรม
 เนียมต้องเสีย ๓ บาททันทีเมื่อเข้ามาจับจองแล้ว
 เจ้าพนักงาน จะต้องออกไปรังวัดที่กิน
 และเมื่อรังวัดแล้วจะต้องเสียเงินใบปลิว
 ๒๕ สตางค์ สามบาทเป็นห้าบาทและจ
 ต้องประกาศว่าผู้ใดเกี่ยวข้องกับที่กิน
 ต้องเสียอีกหนึ่งบาทเป็นที่บาทหกบาท
 เข้าไปแล้ว ถ้าพาหนะเดินทางเข้า
 ต้องมาจดทะเบียนอีก นอกจากนั้นเมื่อ
 ทำแล้ว เราจะคงมาจดทะเบียน
 เจ้าพนักงานสอบสวนเรียกเอาอีกสามบาท
 เขามาขึ้นทะเบียนจนกระทั่งเป็น คำสั่ง
 ทะเบียนอีกหนึ่งบาทเป็นต้นบาท สิบบาท
 เป็นแปดบาทรวมเป็นสิบกับบาทเข้าไป
 แล้ว เพียงแค่วิชาชีพการ ดินนาเท่านั้น
 ยังไม่มีเสีย คนเป็นจำนวนครึ่งหมื่น ๆ ได้
 ภาคอีสานไม่มีเงินเสียจริง ๆ ข้าพเจ้า
 รับรอง แล้วนาอย่างนี้คนที่เข้ามาจับจอง
 กันแล้วก็มีแต่คนที่มีความร่ำรวยพอสมควร
 ถ้าเทียบจำนวนที่มั่งมีกับจำนวนคนจน
 แล้วคิดกันหลายพันเท่าที่เกี่ยว ก็คือ
 มั่งมีน้อยกว่าคนจน ถึงแม้ว่าเรา
 รู้ว่าขงเด็กแว่นคำ ชุกรม เนียมเป็น
 อย่าง นั้นก็เป็นแต่เพียง บางอย่างเท
 นั้น หาโดยกทกส่วนไป และก
 เป็นผลให้เดือดร้อนเท่านั้น และ

พระกาหลงเจ้าพนักงานก็จะไม่สามารถปฏิบัติได้ คือแผนกของเจ้าพนักงานตรวจทั้งพระราชอาณาจักยังไม่รู้ว่าพระราชอาณาจักนั้นมีเส้นตารางวางไว้ ในที่กินที่แบ่งส่วนนั้นจะกินได้อย่างไร ถ้าหากว่าเราได้กระทำเป็นที่ทั้งพระราชอาณาจักไว้แล้ว นายชื่อเชกของบุคคลซึ่งมีที่กินอยู่ก่อนแล้วภายหลังจึงออกกฎหมายไปบังคับอย่างนี้ จึงจะรู้ว่าเชกที่ใดบ้างที่พระราชกฐ์จึงจะไม่ต้องเสียอัตราค่าธรรมเนียมเพิ่มขึ้น เพราะในชั้นเจ้าพนักงานตรวจก็ได้ไปตรวจอยู่ส่วนหนึ่งไอน ข้าพเจ้าเห็นว่าสมควรทำอย่างนี้เสียก่อนจึงจะออกกฎหมายอย่างนี้ได้ ถ้าไม่อย่างนั้นก็เกิดครอนกันหมด ที่ข้าพเจ้ากราบเรียนนี้มีจำนวนหลายล้านและหลายแสนคน เพราะเหตุฉะนั้นเมื่อทำไปแล้ว ตามมาตรา ๑๐ นี้ก็เหมือนเป็นที่ว่า ที่กินที่ใดอนุญาตให้จับจองไปนั้นไอนมีได้วันแก่จะตกทอดไปยังทายาทโดยชอบธรรมทาง แต่กระนั้นก็ตามก็คิดว่า แต่เมื่อที่กินนั้นได้รับคำรับรองจากพนักงานเจ้าหน้าที่ว่า ได้ทำประโยชน์แล้ว จึงจะไอนไปกินนั้นก็เป็นการดี เช่นข้าพเจ้าได้รับให้ของที่ดินไป

แก่ข้าพเจ้าที่ครอบครองในจำนวน ๖ เดือน แต่ข้าพเจ้าป่วย ที่นี้ก็ไม่ไปยังทายาทไม่ได้ ต้องขอคำรับรองว่าได้ทำประโยชน์แล้วและจะจับจองไปขออนุญาตก่อน นี่ก็เป็นกรตกที่ของอย่างหนึ่งแล้วอีกอย่างหนึ่งที่ดินที่พระราชกฐ์ครอบครองอยู่เวลานี้เป็นส่วนมาก ถ้าหากว่าเราจะประกาศให้เข้ามาขึ้นทะเบียนขึ้นบัญชีขอจับจองของเสียบัญชีปรากฏตามทว่าแล้วเขาไม่มีเงิน เมื่อไม่มีเงินที่กินก็ไม่มีกิน เขาทำนาทำไร่หนึ่งเพื่อเลี้ยงท้องเขาเท่านั้นเอง โอนจะของมาเสียภาษีอะไร่าง ๆ และเมื่อไม่มีเงินมาเสียก็ถูกดลโทษตามบทที่ตรา ๑๔ ทว่า "ผู้ใดเข้าครอบครองที่ดินโดยฝ่าฝืนบทพระราชบัญญัตินี้ ผู้ใดมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกิน ๑๐ บาท หรือจำคุกไม่เกิน ๓ เดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ" เช่นนี้เป็นกรเกิดครอนที่ตก ซึ่งข้าพเจ้า เห็นว่าเจ้าพนักงานอาจจะสามารถทว่าได้ แต่ราชกฐ์ไม่สามารถที่จะปฏิบัติได้ สำหรับในข้อนี้ขอเท็จจริงนี้เป็นข้อสำคัญที่สุด ถ้าหากว่าพระราชบัญญัตินี้ได้ออกไปแล้ว ข้าพเจ้าก็เสียใจ

นายสนธิ เจริญรัฐ ผู้แทน
 ราษฎรจังหวัดนครราชสีมา กล่าวว่
 ทำนรัฐมนครี่ผู้กล่าวที่หลังที่สุดได้บอก
 ว่าเป็นประชุมลับ เราควร จะพูดกัน
 ตรง ๆ แต่ข้าพเจ้าว่าท่านพูดยังไม่ตรงก็
 ข้าพเจ้าอยากจะพูดให้ตรงยิ่งกว่านั้น นี้
 เราทำเพราะมิให้มาจหลังเรา ๆ จึงได้ทำ
 พวกเราได้เรียนกัน ได้รู้จักให้รัฐบาล
 เปลี่ยนนโยบายที่กินเรากลับซบซิบ ๆ กัน
 ทำอะไรไม่ไค้ นี้มาถึงการเจรจาสัญญา
 ทางพระราชไมตรี จึงได้เริ่มทำกัน ใน
 ความรู้สึกของข้าพเจ้านั้นเป็นที่ทราบกัน
 แล้วว่า บัคนเรากำลังพยายามที่จะแสวง
 หาความเสมอภาคทั้ง ในทางการเมือง
 และในทางเศรษฐกิจให้ความเท่าเทียม
 กับนานาประเทศ ซึ่งเป็นหลักนโยบาย
 อันหนึ่งซึ่งรัฐบาลนี้ ได้แถลง คอสภาฯ
 และสภาฯ นี้ก็ได้รับรองแล้ว เมื่อมา
 ถึงการดำเนินงานนี้ เมื่อรัฐบาลได้เริ่ม
 กระทำการเจรจา ข้าพเจ้าได้พยายาม
 พึงอยู่ในทางส่วนตัวว่าต่างประเทศต้อง
 การอะไรเป็นส่วน แลกเปลี่ยน และที่
 ข้าพเจ้าได้ฟังมาเรื่องนั้นก็คือปัญหาเรื่อง
 กรรมสิทธิ์ที่ดิน นี้เราพูดกันในที่ประชุม

ลับ เพราะฉะนั้นนี่เป็นข้อที่เป็นสาระ
 สำคัญอย่างยิ่งเกี่ยวกับชีวิตทางโลกกิจ
 ของประเทศเรา เช่นนี้ข้าพเจ้าจึงมก
 ว่าในขณะนี้เรากำลังอยู่ในที่ที่จะควร
 เลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่ง จะเอา
 สองอย่างนั้นย่อมทำไม่ได้ ข้าพเจ้า
 ควรร่างพระราชบัญญัติแล้ว
 ว่าในทางปฏิบัตินั้น ตามร่างที่เขียนมา
 ข้าพเจ้าเองก็อยู่ข้าง จะพอใจอยู่
 เหมือนกัน แต่ก็ยังมีเห็นว่าถ้าเรา
 มือกัน ยังมีทางที่จะหลีกเลี่ยงปัญหา
 ต่าง ๆ ในเรื่องที่จะก่อความยุ่งยากแก่
 ราษฎรได้บ้างกระมัง ข้าพเจ้าคิดว่า
 เช่นนี้หมายความว่าเราพร้อมมีความ
 คึกกัน ในรูปทางของ ประชาธิปไตย
 งานทุกสิ่งทุกอย่างที่รัฐบาลทำมา บาง
 ก็เห็นว่าบางสิ่งบางอย่างทำไม่ได้
 เมื่อเราพร้อมมีความคึกกันแล้ว
 นั้นก็มักจะผ่านพ้นไปได้โดยมาก แต่
 ข้อนี้พวกเราอีกจะบอกกล่าวกับราษฎร
 ว่าเราได้ช่วยทำอะไรบ้าง และสำหรับ
 ปัญหาในเรื่องนี้เราจะพยายามที่จะ
 ร้องความเสมอภาคและ ความเท่าเทียม
 กับนานาประเทศในทางโลกกิจและการ
 การเมืองนั้น ถ้าแม้ว่าการเจรจา

ศรีไม่สามารถจะล่องไปได้ และทั้งที่
 รัฐบาล ได้แถลงนโยบาย และเราได้อ
 ธิปไตยของนโยบายนั้นแล้ว ก็จะเป็นสิ่งที่น่า
 ยึดใจ ข้าพเจ้าคิดว่ามัน อาจ จะเห็นว่
 นไปตามหลัก แต่ในทางปฏิบัติมัน
 เพเจ้าอยากจะได้สถาปนาให้ร่วมมือมุ่ง
 ยายามดู ในการที่เรายังไม่มีความ
 ลอดโปร่งใจ และยังไม่มีเอกสิทธิ์อัน
 บูรณนั้นเป็นที่ทราบกันอยู่แล้วว่าเรา
 ใดๆจะไม่ตนัก ที่เราซึ่งใจในบางสิ่ง
 ึ่งอย่างในการ ที่จะทุ่มเทบ้าง บางสิ่ง
 ึ่งอย่างนั้น ก็จะเกิด ความเข้าใจผิดไป
 านานาประการ เพราะฉะนั้นเมื่อภาย
 ึ่งที่เราพยายาม จนแก้ไขได้ความเท่า
 วมสมบูรณ์แล้ว ข้าพเจ้าเชื่อว่าเรา
 วมที่จะหกคะเมนไต่ลวดทุกอย่างไว้ได้
 าวพเจ้าขอเรียนให้เพื่อนสมาชิก สังเก
 าคความ ค่องการ ของมหาชน ประเทศ
 านเท่าที่เกี่ยวกับปัญหา เรื่องที่คนมี
 ้อยอย่างไว้ แต่เมื่อกรรมวิธีการพิจารณา
 ึงว่าคดีกับที่สนับสนุนภาคใดที่พิจารณา
 ัน ปัญหาเท่าที่เกี่ยวกับ ประเทศ
 ันไม่มีคดีกับมัน แสดง ว่ามหาประเทศ
 ักมากต้องการที่กันเพื่อที่จะก่อวินาศ
 ักคดีกับมัน สร้างโรงงานของเขา เติง

คุณของเขา ถ้าแม้ว่าเราปล่อยให้ทาง
 ประเทศมีกรรมสิทธิ์ในที่ดินในประเทศ
 เราโดยไม่จำกัดเช่นนั้นแล้ว ก็ยังจะ
 เกิดขึ้นดังที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
 การต่างประเทศ ได้ชี้แจงมาแล้ว
 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าในเรื่องนี้
 เราชอบที่จะร่วมมือกับคนอื่นเป็นการรับ
 กันแล้วทุกท่าน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า
 อยากจะชักชวนว่าเรา มาลองพยายาม
 ช่วยกันคิดช่วยกันทำ ทางที่ลัดเลียด
 ความยุ่งยากที่อาจจะเกิดแก่เรา ข้าพเจ้า
 เข้าใจว่าราษฎร ถ้าแม้ว่าได้ประสบความ
 ยุ่งยากบ้างเล็กน้อยๆ และเมื่อเราได้
 พยายามร่วมมือแล้วผลก็จะเป็นการเพียง
 พอแก่ประเทศชาติเอง เวลานี้คราวที่
 ประเทศเราต้องการ และผลนั้นก็จะตก
 อยู่กับราษฎรนั่นเอง ข้าพเจ้าคิดว่าเรา
 ชอบที่จะรับหลักการและช่วยกันคิดดู

นายเตียง ไขยกาล ผู้แทน
 ราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวว่า
 เมื่อเราจะพูดกันจริงๆ ทางฝ่ายสนับสนุน
 และค้านต้องถือว่ามีฝ่ายหนึ่งเข้าใจผิด
 หรือ ไม่เรารู้ข้อเท็จจริง ข้าพเจ้าขอรับ
 ถ้าหากว่าเหตุผล ของ ข้าพเจ้า ไม่พอ
 เรื่องนี้ ข้าพเจ้า ขอเรียนว่า งดสรุป

หลักการ ผลของพระราชบัญญัติ ในทาง
 ที่ดี คือเราจะไม่ได้อะไรเลย ส่วนในทาง
 ที่ไม่ดีนั้นเราจะ ได้ผลร้ายยิ่งขึ้น ดังที่
 ข้าพเจ้าจะ พรรณนาถึงวิธีการจับ จง
 ซึ่งเบื้องต้นข้าพเจ้าขอเรียนให้ ท่านอ่าน
 ทวนในหลักการอีกครั้งหนึ่ง จะเห็นว่า
 ท่านกล่าวอาจจะคลาดเคลื่อน ผลของ
 กฎหมายนั้น มีข้อสำคัญ อยู่สอง ประการ
 ปัญหาในการ จับของ ที่กิน กับ ปัญหา ใน
 เรื่องการควบคุมกรรมสิทธิ์ ที่กิน ซึ่งเรา
 ประสงค์อย่างยิ่ง ก็คือว่าไม่ให้ตกแก่มือ
 ชาวต่างประเทศ ซึ่งข้าพเจ้าจะเรียนใน
 ตอนหลังก่อน ปัญหาที่ข้าพเจ้าได้ดู
 ในกฎหมายนี้แล้ว ไม่เห็นมีบทใดเลย
 ที่จะสนับสนุน วิธีการ อันนั้น ให้ ได้ผล
 ตามความมุ่งหมาย จะมีอยู่บ้างก็คือเป็น
 คุลยพินิจของเจ้าหน้าที่ที่จะ ออกใบ
 จับจงให้ แต่ว่าข้อนี้ข้าพเจ้าขอเรียน
 ให้ทราบว่าการที่ ชาวต่างประเทศ จะมี
 กรรมสิทธิ์ ที่กิน มิใช่ มีในทาง จับ จง
 ว่ามีกันในทางโอน การมืองกันการโอน
 มิใช่ แก่โดยกฎหมายที่กิน แต่ต้องแก่
 โดยโลกกิจหรือเศรษฐกิจ หรือหาวิธี
 ทำคนให้เป็นคนมากกว่าในเรื่องควบคุม
 การจับจง ในชั้นเดิมเราจับจงได้

โดยพลการ หมายความว่า ในรั
 ต่างพง และอีกทางหนึ่งการที่ การ
 ท่อเจ้าหน้าที่งานในถิ่นเรารักของเคียว
 ก็คือการขโมยใบเหยียบยา ข้าพเจ้า
 เรียนให้ทราบว่าการ จับจงโดย พลการ
 นั้นเกิดผลแก่ราษฎรเรามากกว่าการ
 จับจงโดยทางใบเหยียบยา ข้าพเจ้าเห็น
 พระนครได้กล่าวบ้างแล้วว่า การ จับจง
 โดยพลการนั้นเขาทำกันจริง ๆ ส่วน
 การ จับ จงโดยวิธี ขโมยเหยียบยานั้น
 อาจจะเป็นบ้างเพียง พวกเขาริเงินหรือ
 นายเงินเท่านั้น และ ในที่สุด อาจจะไม่
 ได้ทำในกรณีเหล่านี้ ตามที่กล่าว
 อาจจะมีเจ้าของหลายเจ้าของ ที่ความ
 จริงนั้น มีเจ้าของคนเดียว การทำกร
 ้าง สุกจ้างและ หาแรงงานต่างพงโดย
 อาศัยใบเหยียบยา เพราะฉะนั้นการ
 ควบคุมโดยวิธี นี้จึง ไม่เกิดผลอะไร
 ความจริงนั้นนโยบายที่รัฐบาลสองมี
 ข้าพเจ้าชอบ แต่ว่าเห็นความ เป็นแต่
 เพียงโครงการแห่งกฎหมาย เพราะว่า
 หลงปฏิบัติท่านจะปฏิเสธหรือ ข้าพเจ้า
 ข้าพเจ้ารู้เวลานั้นคือ เวลาที่เราจะ ล่า
 ปัญหาเรื่องออกโฉนดแผนที่ ข้าพเจ้า
 เคยเร่งรัดและเคยเรียนถามว่าท่าน

คนอยู่เสมอว่า เมื่อไรจะถึงจังหวัด
 ข้าพเจ้าสักที เวลาปรากฏว่าทาง
 ภาสพยายมจะทำได้มากที่สุด แต่ว่า
 ไม่สำเร็จ เพราะเครื่องมือไม่พอ
 เป็นความจริงหรือไม่ ถ้าไม่จริง
 ก็มีบางคนซึ่งทำการในหน้าที่นี้ ได้
 ด้ลงความจริงแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอ
 ดิชื่อเท็จจริงมาทูลว่า เขาเหล่านั้น ได้
 ด้รับไว้ที่คืนแล้ว เสียเงินงบประมาณ
 ๒๐ ไม่น้อยเลย แต่การทำโดนค
 ด้ในที่และที่คืนก็ทำปรากฏขึ้นไม่ ซึ่ง
 ด้ยังว่ายังไม่มีความพร้อม ก็เมื่อ
 ด้นั้นเราจะต้องทำไม่เสร็จมา
 ด้ออกกฎหมายทำไม่ทัน เมื่อท่าน
 ด้มนตรีว่าเราจะไม่เริ่มทำหรือกฎหมาย
 ด้การมีอยู่บ้างแล้ว ถ้าหากว่าเราจะ
 ด้ปฏิบัติโดยพฤติการณ์แรกมีวิธีการที่จะ
 ด้ปฏิบัติโดยแล้วโดยกฎหมายเก่า บัญชา
 ด้เรื่องการจับของ หรือการออกโดนค
 ด้หน้าที่งานกระทำการไม่สำเร็จ ถ้าหาก
 ด้ต้องการจะทำโดยกฎหมายเก่านี้เอง
 ด้แห่งงบประมาณเงินไปให้มากที่สุดโดย
 ด้เร่งเครื่องมือให้มากที่สุดการนี้ก็เสร็จ
 ด้ไปได้เหมือนกัน ส่วนกฎหมายนี้จะ
 ด้ไม่เกิดผลอะไรเลย นอกจากเกิดผล

ร้ายเท่านั้นเอง ข้าพเจ้าจะขอเรียนใน
 มาตรา ๑๓ ในทางพฤติการณ์แล้วจะ
 เห็นได้ว่าเป็นสิ่งที่ทำไม่ได้ จริงอยู่
 ถ้าหากว่าเราจะขยายเวลาออกไปอีก
 แต่ปัญหาข้อนี้ ก็เป็นปัญหาของเราได้ถก
 ด้เถียงกันมาแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่กล่าวซ้ำ
 ด้อีก อย่างไรก็ตามที่คืนนอกเมืองเลย ที่คืน
 ด้ในเมืองก็ยังไม่ทัน ขอให้ดูในเรื่อง
 ด้ค่าธรรมเนียม สมมติว่าคนหนึ่งจะมี
 ด้ที่คืนประมาณอย่างธรรมดา ๑๐ ไร่ จะ
 ด้ต้องเสียเงินเท่าไร คือค่าขอ ๓ บาท
 ด้ค่าประกาศ ๑ บาท ค่าจอง ไร่ละ ๒๕
 ด้สตางค์ ประมาณ ๑๐ ไร่ เป็นเงิน
 ด้ ๔ บาท ๕๐ สตางค์ ค่ารังวัด เนื้อที่
 ด้ ๓ บาท ค่าพาหนะเดินทาง ค่าโดนค
 ด้และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ท่านก็ทราบอยู่แล้ว
 ด้ว่าทั้งขนบขนบนั้นอย่างน้อยคงแต่ ๕ บาท
 ด้ถึง ๓๐ บาท ข้าพเจ้าได้เคยเขียนมาแล้ว
 ด้ในเรื่องค่าพาหนะ เพียงแต่ไปส่งหมาย
 ด้พยานเท่านั้น ก็ ๑๐ บาทขึ้นไป ถ้า
 ด้ตามธรรมดาที่คืนที่เราจะมีแล้วจะต้อง
 ด้เสียเงินอย่างน้อย ๔ บาทจริง ๆ อย่าง
 ด้ของกฎหมายนี้ว่ามี "ในข้อนี้ให้หรือ
 ด้ท้องที่โดยยังไม่สมควรจะเรียกค่าธรรมเนียม
 ด้ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
 ด้เกษตรกรรมไม่เรียกค่าธรรมเนียม

บางอย่างได้ ไม่เรียกค่าว่าขอให้ฟัง
 เขาใจว่าค่าธรรมเนียมนั้นกับค่าภาษี ผิดกัน
 ค่าธรรมเนียนั้นยกเว้นให้ ได้น้อยที่สุด
 เพราะถือว่าเป็นค่าใช้จ่ายของเจ้าหน้าที่
 ไม่ใช่เก็บเอาเข้าคลัง เพราะฉะนั้น
 การที่จะไปยกเว้นจากท้องพิจารณาเฉพาะ
 ค่าที่ไม่จำเป็น ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าจะยก
 เว้นได้อย่างมากไม่เกิน ๒๕ เปอร์เซ็นต์
 ของจำนวนที่จะต้องเสีย ก็เป็นอันว่า
 จะต้องเสียเงินคนหนึ่งเป็นจำนวน ไม่
 น้อยกว่า ๑๐ บาทหรือ ๒๐ บาท และ
 โดยทั่วๆ ไป ผู้ที่มีกรรมสิทธิ์ในที่อยู่
 แล้วจะต้องเสีย ๔ บาทนี้เราจะกระทำ
 โดยเป็นทางเงินกันหรือหาเงินก็ไม่ว่า
 ในเรื่องภาษี แต่ก็เป็นค่าธรรมเนียนิยม
 และในเรื่องค่าใช้จ่ายเหล่านี้ ข้าพเจ้า
 ขอเรียนว่าราษฎรเราใช้เรามาวิชา
 ประโชชน์ของเขา เขาจะรู้สึกถึงเราผู้ซึ่ง
 รับผิดชอบ ในเรื่องการศึกษา หรือ
 เราจะต้องรู้สึกในเรื่องนี้หนักยิ่งกว่าการ
 เก็บรับราชการเพิ่มขึ้นอีกสองบาทเสียอีก

นายทองม้วน อุตถากร ผู้แทน
 ราษฎรจังหวัดมหาสารคาม : กล่าวว่
 ตามร่างพระราชบัญญัตินี้รัฐบาลได้
 แสดงว่าเกี่ยวกับปัญหาชาวต่างประเทศ
 ในการที่จะถือกรรมสิทธิ์ ในที่ดิน จึงได้

ประสงค์ที่จะออกกฎหมายห้ามในบาง
 กรณี ในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าเห็นด้วย แต่
 ส่วน ปัญหา ในการควบคุมกรรมสิทธิ์
 หรือวิธีการจับของอื่น ๆ นั้นข้าพเจ้าขอ
 ไม่พอใจ แต่ความจริงเรื่องข้าพเจ้า
 ได้เคยตั้งกระทู้ตามรัฐบาลเพื่อ ให้
 การวางระเบียบการจับของ แต่มีผู้
 ประสงค์ให้เขียนกฎหมายไปในทำนอง
 กฎหมายออกไปในทำนองนี้ ข้าพเจ้า
 เห็นว่า จะเป็นการเดือดร้อนแก่ราษฎร
 เป็นอันมาก ถ้าหากว่าท่านผู้ร่าง
 กฎหมายฉบับนี้ได้ประสบนข้อเท็จจริงซึ่ง
 เกิดแก่ราษฎรแล้วเข้าใจ คงจะไม่วาง
 มาในทำนองนี้เป็นอันขาด ข้าพเจ้าจะ
 ยกตัวอย่างข้อเท็จจริงให้ท่านทราบ คุ
 ญ์ตัวอย่างเช่นว่า ข้าพเจ้ามีที่ดินเพียง
 ๕ ไร่ แล้วก็ปลูกบ้าน อยู่ไม่มีที่ทำอื่น
 อย่างอื่น แต่ข้าพเจ้าจะต้องปลูกข้าว
 ซ้ำยังกับแห่งกฎหมายนี้ ก็จะต้องไป
 ขอจดทะเบียนจากเจ้าพนักงานเจ้าหน้าที่
 แต่เมื่อไปจดทะเบียนนั้นก็ต้องเสียค่า
 ธรรมเนียนามกฎหมาย แต่ถ้าเขาไม่
 เงินเสียเขาจะต้องออกจากที่ดิน หรือ
 มิฉะนั้นก็จะต้องถูกจากตามกฎหมาย
 เว้นนั้นก็จะให้คนซึ่งมีฐานะเช่นนี้
 ถูกคดีกระวางหรือไม่ (เพราะว่าถ้าเขา)

ฎีกาที่เขาจะทอังกศกระวาง อีกประการ
 หนึ่งถ้าหากว่าเขามีกินอยู่สัก ๑๐ ไร่
 ก็กินพอปลูกไปเท่านั้น แต่ถาเขาไม่มี
 ไร่จะเสียค่าธรรมเนียม ถ้าหากว่าขึ้น
 ไร่ไปทำเขาก็ต้องคักกระวางเช่นเดียวกัน
 ถ้าหากว่าเขาขึ้นทำคองคักกระวางอัน
 ใดไม่ทำเขาก็จะคองออกขาย เขาไม่มีกิน
 ไร่ที่ไม่มียกินเช่นนั้นผลร้ายจะเกิด
 ขึ้นก็ใคร กฎหมายฉบับนี้ยอมกระทบ
 ฎีกาขึ้นต่อบุคคลเป็นจำนวนมากเป็น
 จำนวนหลายล้าน ที่เกี่ยวข้องให้ทำระลึก
 ในข้อนี้ใหม่มาก เพราะว่าความยุติการ
 ประทุษร้ายกันหรือประทุษร้ายต่อร่างกาย
 เป็นบิตหนึ่งมีจำนวนกึ่งหลายหมื่นราย แด
 สำหรับบุคคลผู้ถูกประทุษร้ายมีจำนวน
 ๒๕ เปอริเซนต์ พวกคนจนคักกระวาง
 เป็นจำนวน ๑.๗๕๕ ราย ทานรัฐมนตรี
 ว่าการกระทรวงมหาดไทยคงจะทราบค
 ในเรื่องนี้ บัญชีในเรื่องนี้เกี่ยวแก
 คนจนแท้ ๆ ที่เกี่ยวข้อง ถ้าหากว่าเราจะไป
 คักการเรื่องอาชีพของเขาที่ไม่ได้เขมก
 อยุ่เป็นการชอบธรรมแล้วหรือ ข้าพเจ้า
 เห็นว่ากฎหมายฉบับนี้เป็นการให้โทษ
 อย่างร้ายแรงทีเดียว ถ้าหากว่าเราออกไป
 ได้จริง ๆ พวกสมาชิกประเทศหนึ่งไม่
 ควรจะอยู่ต่อไป ข้าพเจ้าเห็นเช่นนั้น

หลวงศรีประกาศ ผู้แทนราษฎร
 จังหวัดเชียงใหม่ กล่าว พระราช
 บัญชีตาม ทศมาชิก ได้แก กศหรือ
 ทานรัฐมนตรีแสดงกศ กี่ยวกับว่า
 คักสิทธิ์ของคนที่ต่างประเทศ เรื่องจะ
 เปลี่ยนสัญญาใหม่นี้ แต่ข้าพเจ้าเห็นว่า
 ตามทวบทในทันทีจะเป็นการน้อยเต็มที่
 ผลร้ายนั้นจะเกิดแก่ราษฎรของบ้านของ
 ข้าพเจ้าจะกล่าวแต่เฉพาะที่ สภาราษฎร
 ใคมีอยู่ในเวลานี้โดยไม่มีหนังสือสำหรับ
 ทักิน ทักินเหล่านี้และเมื่อเรารู้ค
 บังคับตามกฎหมายแล้ว ทักินเหล่านี้
 ก็จะต้องหลุดจากเจ้าของทักิน ไปโดย
 เขาไม่มีเงินชยางหนึ่ง แต่โดยเขาไม่
 สามารถช่วย ประการ ทั้งปวงในการที่
 ปฏิบัติอะไรก็ได้ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว
 ผลที่สุดของทักินเหล่านี้จะต้องตกไปอยู่
 กับผู้ที่มีเงินเพราะเขามีเงินไปเสียได้
 และผลกัลลภัยอื่น คือคนต่างประเทศ
 นั้นเอง เพราะเหตุว่าเขามองมาเสียได้
 เมื่อทักินนั้นอยู่เปล่ารัฐบาลก็จำเป็นต้อง
 ต้องให้ เมื่อความเป็นไปเช่นนี้แล้ว
 ความทุกข์ยากจะตกอยู่กับใคร ก็ตกอยู่
 กับราษฎร ทุกวันนั้นแม้กระทั่งหาเงินเสีย
 ภาษีหากไม่ได้ จะต้องขยงข้าว และ
 เมื่อเวลาขายข้าวเจ้าของก็ถูกมากเอา

ถ้าไม่ขายแก่เจ้าของเงินแล้วก็ดูกรีย
 ที่คนนั้น นี่เป็นการเดือดร้อนมาก
 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าผลที่รัฐบาล
 ว่านโยบายอันนี้เราจะทำหรือไม่ ถ้าทำ
 แล้วเราควรจะทำ ในเวลานี้เราไม่ควร
 จะรอ แต่ข้าพเจ้าก็เห็นว่านโยบายนั้นถึงจริง
 แต่ผลที่ได้จากการนี้ก็คือราษฎรตาย
 นั้นเอง ราษฎรคนที่เงิน ๆ จะต้องตาย
 นั้น ๆ ถ้าหากว่าท่านได้พยายามศึกษา
 ตามราษฎรแล้ว ราษฎรทางเหนือแม่
 แค่อาหารที่เขารับประทนกันข้าวกับ
 พริกกับเกลือเท่านั้น ท่านจะเอาเงิน
 อะไรที่จะต้องมีเสียภาษีที่คิดเอามากมาย
 กายกองเช่นนั้น เขาไม่มีทางที่จะไปเสีย
 ได้ทีเดียว ท่านรัฐมนตรีกล่าวว่าไม่
 เป็นไรมาช่วยกันเมื่อเวลาส่งกรมการ
 ท่านนึกดูบ้างหรือว่าท่านให้เวลาเรา
 ก็น่าที่กวน เราจะต้องมีประชุมกัน
 แล้ว และเมื่อไรเราจะมาอีก และ
 พวกเหล่านั้นก็จะออก แล้วนอกจากนั้น
 ไกรจะสมัครเลือกตั้ง และไกรจะมา
 หรือไม่มาก็ยังไม่รู้ บางคนจะมาหรือ
 ไม่มาก็ไม่รู้ และเมื่อเป็นเช่นนั้นจะไปเอา
 อะไรกัน ไม่มีประโยชน์อะไรเลย
 เวลา ๒-๓ วันจะทำให้หรือ ทำให้ไปแล้ว
 ก็เดือดร้อนตามท่านนั่นเอง เพราะฉะนั้น

ข้าพเจ้าจึงเห็น ว่ายังไม่สมควรที่จะ
 หลกการ ถ้าหากว่าการที่ข้าพเจ้าเห็น
 เช่นนี้ จะเป็นการดวงใจก็จงการหรือ
 นโยบายนี้เสียไป ข้าพเจ้าก็ยอม ยอมแ
 นอนเหลือเกิน เพราะข้าพเจ้าเห็นไป
 ทางที่ว้าบ ไปแล้วคุณมากกว่าที่จะ
 ผลดี

นายทองอินทร์ ภูพิพัฒน์คุ้ม
 ราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าววา
 บางทีเราจะเข้าใจข้อเท็จจริงไปคนละ
 ทาง คือทางรัฐบาลและสมาชิกที่สนบ
 สนุน กล่าว ไปในทำนองที่จะเอาชาว
 ต่างประเทศเข้ามา ทำให้ความเข้าใจใน
 กฎหมายนี้เดือน ๆ ไป ข้าพเจ้าไม่รัก
 ที่จะใช้คาร์เนชั่นนั้น ก็ขอว่าทาง
 รัฐบาลพยายามจะลดภาษีสมาชิกให้
 เห็น ไปว่าในเรื่องสิทธิชาตินั้นเรามุ่ง
 จะให้ประชาชนชาวไทย รานันท์มีสิทธิ
 ของตนเองเป็นกรรมสิทธิ์ แล้วไม่ยอม
 ให้ชาวต่างประเทศ ได้มีกรรมสิทธิ์ใน
 ที่ดิน ถ้าพูดเช่นนั้นแล้ว ก็จริงข้าพเจ้า
 เห็นด้วยร้อยเปอร์เซ็นต์ หรือดีกว่า
 เปอร์เซนต์มากกว่านั้น ข้าพเจ้าก็จะ
 แต่ปัญหาในทางปฏิบัติ นั้น ข้าพเจ้าขอ
 ให้ท่านรัฐมนตรีและ ท่านสมาชิก
 ไกรที่รองกว่าในทางเช่นนั้นกฎหมาย

กันใดหรือไม่ สมาชิกเพื่อนชาวเรา
กล่าวแล้วว่า ปัญหาในเรื่องชาวต่าง
ประเทศ ด้ วยกรรมสิทธิ์ในที่ดินนั้น ไม่
แตกต่างกันอย่างใด แต่มาด้วยกรรม
สิทธิ์ที่จะยกด้วยสิ่งใด เรายังกฎหมาย
คุ้มครองไม่ ในกรณีที่เรายกด้วยอย่าง
อื่น ถ้าชาวเราที่กินอยู่แปลงหนึ่ง
ที่ดิน ถ้าชาวเราจะโอนให้ชาวต่าง
ประเทศมีกฎหมายที่โอนคุ้มครองไม่
ให้ชาวเราโอนได้ อีกอย่างหนึ่งที่เรา
ออกกฎหมายไปแล้ว ชาวเราประสงค์
จะรับของที่ดิน ๕๐ ไร่ ขออนุญาต
ขายเอาเองแล้ว แล้วชาวเราโอนที่ดิน
ให้ชาวต่างประเทศ มีกฎหมายบทไหน
ที่จะให้ความคุ้มครองว่า ไม่ให้โอนแก่
ชาวต่างประเทศถ้าจะเอาตรงๆบอกว่า
เมื่อชาวต่างประเทศจะมีกรรมสิทธิ์ใน
ที่ดินเช่นนั้นก็ขอให้รัฐบาลออกกฎหมาย
ที่เดียวว่า ชาวต่างประเทศห้ามไม่ให้
รับของ ห้ามมิให้รับโอนเช่นกัน ชาวเรา
พร้อมที่จะเอาด้วยกฎหมายที่เราทำ
มาทางหรือไม่ที่จะบังคับไม่ให้ชาวต่าง
ประเทศโอนกรรมสิทธิ์เช่นนั้น เมื่อไม่มี
เช่นนั้น เพื่อบริหารอื่นใด กฎหมาย
ที่เราดีอยู่ในมือก็เขยื้อน ไม่มีทาง
คุ้มครองได้ เพราะฉะนั้นปัญหาเรื่อง

ชาวต่างประเทศ สำหรับคนใดคนหนึ่ง
เชื้อชาติเป็นไทย เราควรจะต้องคำนึง
ว่าเราบังคับไม่ได้ เราไม่บังคับกัน
ในทางนี้ ที่นี้ในทางปฏิบัติที่ทาง
รัฐมนตรีสองท่านถือว่าเป็นข้อดีสมาชิก
นั้น โทกล่าในทำนองที่จะไม่แสดงเท็จจริง
ที่เป็นไปไม่ได้ให้เขาใจ ก็ว่าชาวเรา
จะขายในมากกว่า ๑๓ ไร่ และมากกว่า
๑๓ ไร่บอกว่า "ผู้ยื่นต้องแสดงหลักฐาน
แห่งการที่อ้างว่ามีสิทธิ์แสดงการขอ
ขึ้นทะเบียนที่ดินคือ พกนกร" เราเห็นว่า
ตามกฎหมายกระทรวงภายในกำหนดหนึ่งปี
ในการที่ปฏิบัติ ให้เป็น ไปที่มากกว่านี้
กระทรวงเกษตรธิการจะออกกฎหมาย
ทะเบียนที่ดินขึ้นทุกอำเภอ เพราะว่า
อำเภอหนึ่ง ๆ เรามีเจ้าของที่ดินน้อย
เลย ไม่น้อยกว่าหมื่นไร่ ในจังหวัด
ของชาวเรา เช่น จังหวัดอยุธยา
อย่างน้อยที่สุดก็หมื่นไร่ ในหมื่นไร่
ถ้าเขาขอรับหนังสือสำคัญ สำหรับ
ที่ดินภายในกำหนดหนึ่งปี กระทรวง
เกษตรธิการมีเจ้าพนักงานที่จะรับทำ
อย่างนี้หรือไม่ แล้วในการที่จะเปลี่ยนแปลง
แปลงหนึ่งคือสำคัญเหล่านี้ ในการที่จะ
รวบรวมและเปลี่ยนแปลงอะไรเหล่านี้
กระทรวงเกษตรธิการมีเจ้าพนักงาน

พอเพียงที่จะกระทำแล้วหรือ ไปรค
 ช้าง ถ้ากระทรวงเกษตรการค้าได้มีทอ
 ทะเบียนอยู่แล้ว การที่จะออกกฎหมาย
 ไปเช่นนั้นก็ย่อมจะทำได้ เพราะฉะนั้นที่
 ข้าพเจ้ากล่าวว่าเวลา เป็นของสำคัญแต่
 เฉพาะ ในท้องที่ที่มีทอทะเบียน ที่กินอยู่
 แล้วนั้นท่านทำได้หรือไม่ ที่ทอทะเบียน
 นั้นมีการอยู่อย่างเป็นอันมาก ข้าพเจ้า
 กล่าวไว้ว่ากฎหมายถ้าออกไปเช่นนั้น
 สำหรับในฐานะทนายความจะชอบหรือไม่
 ในเมื่อราษฎรเป็นความกัน ถ้า
 ความเรื่องทกันเป็นพื้น ๆ ก็รวบกัน
 เท่านั้นเอง แล้วคนที่จะรวบก็กิน
 ความฉิบหายนั้นก็อยู่กับราษฎร เมื่อ
 เป็นดังนี้รัฐบาลจะทำอย่างไร ในการ
 ที่เราจะปฏิบัติให้เป็นไปเช่นนั้น ข้าพ-
 เจ้าต้องการให้กระทรวงเกษตรการค้า
 ย้ำว่าท่านทำได้หรือไม่ ถ้าทำไม่ได้
 ท่านขอออกกฎหมายนี้ แต่ปัญหาใน
 เรื่องนโยบายนั้นข้าพเจ้าเห็นด้วย ข้าพ-
 เจ้าไม่คัดค้าน ในทางปฏิบัตินั้นข้าพเจ้า
 คัดค้าน แต่ที่เรากล่าวนี้กล่าวเพื่อความ
 สงบสุขสมบูรณ์ของประชาชน เราจะ
 ออกกฎหมายไปปบปราษฎรในสิ่งที่เขาทำ
 ไม่ได้แล้ว เราจะทำอย่างไรเมื่อเรา
 ออกกฎหมายไป ในทางปฏิบัติถ้าเรา

ทำได้นั้น ชั้นแรกข้าพเจ้าขอเสนอว่า
 ให้ท่านตั้งทอทะเบียนทุกอำเภอ ถ้าที่
 ทอทะเบียนทุกอำเภอแล้วประกาศใ
 ราษฎรมาขอตรา ของแต่มา ขอของ
 โฉนด เมื่อท่านทำได้แล้ว จึงมาเปลี่ยน
 วิธีบังคับราษฎร คนที่ยังไม่มีโฉน
 ดนั้นให้มาขึ้นทะเบียนภายหลัง เม
 ราษฎรรู้สึกประโยชน์ของกาที่ ให้
 ตราของแล้ว ราษฎรก็จะต้องมาเช
 บัญหาไม่ใช่อปัญหาเล็กน้อย ข้าพเจ้า
 รับราชการ ในทางกระทรวงมหาดไท
 ได้เคยตกในเรื่องนี้กับเจ้าพนักงานป
 ครองหรือในการประชุมชาหลวงประธา
 จังหวัด ในการประชุมเจ้าหน้าที
 มณฑลนั้น ซึ่งข้าพเจ้ามีความเกี่ยว
 อยู่น้อย ความประสงค์ของข้างก
 เจ้าหน้าทีเทคนิคต้องการที่จะให้อ
 กฎหมายมาตรา ๑๓ นี้ ถือว่าเร
 กองมีวิธีบังคับ ให้ราษฎร มาขอหนังสือ
 สำคัญแก่เจ้าพนักงานฝ่ายปกครอง
 จากเกษตรกรรมณฑลมาให้เห็นชอบด้วย
 และเราก็ดึงกันถึงผลของราษฎร
 เป็นเช่นนั้นแล้ว เราจะออกกฎหมายไป
 ประโยชน์อะไร ที่นั่นผลประโยชน์อยู่ที่
 ว่า ถ้าแม้ว่าเราออกกฎหมายนั้นไป

ไม่มาขอขึ้น ทะเบียนขอเจ้าพนักงาน
จะกลับเป็นโมฆะ ผู้นั้นไม่มีสิทธิใน
นั้น จะเกิดการฟ้องร้องกันในโรง
การที่เราไปเกิดการฟ้องร้องกัน
ในศาลนั้นเป็นสิ่งที่เราจะปฏิบัติในสภา
บันราชฎารณหรือ ขอให้สมาชิกที่จะ
มีสิทธิเรื่องหนึ่งข้างหน้าทำไปหรือไม่
ทำกันไม่ได้ทำกันอย่างไรสนับสนุน และ
มีกฎหมายต่างประเทศนั้นก็เช่นเดียว
เราบังคับกันได้หรือไม่ จริงอยู่เรา
เอาทฤษฎี เอาหลักวิชาว่ากันนั้น
เราเป็นกฎหมายที่กัน เราก็ยอมจะทำ
ได้ คำว่าประเทศในสหรัฐที่เข้าไปในเรื่อง
อันนี้เขาเห็นเป็นคดีกับเรา เขามีสถิติ
อย่างเรียบร้อยกว่าเรา ที่เขาทำกันนั้น
ก็พอเขาได้ทราบจากผู้ซึ่งเคยกล่าวถึง
มีคดีอะไรสมมุติว่าทำไม่ได้ เพราะ
ฉะนั้นไม่มีผลถ้าต้องการจริงๆขอให้
กล่าวที่จะกล่าวได้ หรือมีฉะนั้นให้กระ
ทำวงเทศาภิบาลการเสนองบประมาณมา
ทางหอทะเบียนทศอาเภอนราวสี่ร้อยกว่า
อาเภอ แล้วประกาศนโยบาย แต่ถ้า
บ้าน จะก้าวสู่ยุคที่เขียวแล้วข้าพเจ้า
เข้าใจว่าท่านทำไม่ได้ในเมื่อท่านไม่ใช่
เป็นผู้เคย เกี่ยวกันเราเป็นปฏิกชน
ด้วยกัน เพราะฉะนั้นในการที่
ข้าพเจ้าโต้แย้งนี้ ไม่ใช่ โต้แย้งนโยบาย

ในปัจจุบันนี้ พฤศจิกายน และขอ
เท็จจริงที่เป็น อย่างนั้นข้าพเจ้าขอโต้แย้ง
ข้าพเจ้าจะขอยื่นถึงมีตุลาการองค์
ธรรมนิยมครึ่งหนึ่ง อย่างที่คดีในเรื่อง
ที่ว่ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรา
ธิการจะไม่เรียกค่าธรรมนั้น บางอย่าง
คำว่า บางอย่าง ไม่ใช่ขอความเห็นและ
ค่าธรรมเนียมบางอย่างจะเว้นไม่ได้
เช่นในกรณีคำพาหนะเดินเท้า จาก
อังกะโศภของข้าพเจ้าที่หมาน
ห่างจากที่ว่าการอำเภอสองวันแล้ว
ในสองพันต้นนั้น ถ้าราษฎรจะขอ
จับจองที่ดิน จะต้องเดินเท้าของอำเภอ
จะต้องนำเจ้าพนักงานไปรับของที่ของที่
คำพาหนะและค่ารับใช้ในกรณีนี้ควรเป็น
ผู้เสีย ราษฎรเป็นผู้เสีย ไม่สามารถ
จะเสียก็ได้ไม่มีทางที่จะเราขอครบครอง
ในที่กันนั้น มีความจำเป็น คือว่าเขา
ครบครอง โดยมีเอกสารต้องถูกจาก
หรืออย่างน้อยศาลก็ควรรับ เขาไม่มี
เงินเสียค่าธรรมเนียมเขาที่ถูกต้องก็ถูก
การที่เราออกกฎหมายบังคับบุคคลที่ไม่มี
ความผิดในการ ประกอบการอาชีพโดย
ทั่วไปนั้น เราประสงค์เพื่อ คำพาหนะที่
สนับสนุน ท่านจะกล่าวถึงบุคคลของ
การ มีที่ดินสำหรับ ประกอบการ อาชีพ
ของตนเองเขาไม่สามารถที่จะเสียค่า

ธรรมเนียมได้ และบุคคลนั้นจะต้องรับโทษ
 ในทางอาญา โดยที่จะต้องถูกปรับและ
 ถูกจำคุกเช่นนั้นแล้ว เราชอบหรือ เรา
 จะออกกฎหมาย จำคุกคนที่ไม่มี ความผิด
 เช่นนั้นเป็นไปไม่ได้ เพื่อนข้าพเจ้าได้
 กล่าวแล้ว คนที่เขาทำผิดเพราะความ
 จำเป็นนั้นมีในราว ๒๕ เปอร์เซ็นต์
 ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าออกไปอย่างนี้ รัฐมนตรี
 ว่าการ กระทรวงมหาดไทย จะก่อสร้าง
 ศาลใหญ่โตขึ้นอีกใน จังหวัดของข้าพเจ้า
 แล้วจะต้องเพิ่มงบประมาณอีก อย่าง
 น้อยงบประมาณในเรื่องค่าเบียดเบียนจะ
 ต้องเพิ่มขึ้น ถ้าข้าพเจ้าอยู่ในฐานะทนาย
 ความอย่างเดียว ข้าพเจ้าพร้อมที่จะรับ
 หลักการนี้ อย่างน้อยคนที่จะต้องเป็น
 ความดีจะต้องมาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะ
 มุ่งเอาอยู่ แต่ที่ข้าพเจ้ากล่าวมานี้ อยู่ใน
 ฐานะสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ในกรณี
 นี้เราจะต้องพูดกัน ไม่ใช่เอาหลักวิชา
 เกี่ยวกับทางโลกกิจเศรษฐกิจซึ่งเขียน
 ภาษาที่ชาวเขาไม่เข้าใจ เกี่ยวกับเราจะ
 ต้องพูดภาษาที่ชาวเขาเข้าใจกัน เราจะ
 ต้องรู้ว่าชาวเขาทำกิจการอะไร เราต้องรู้
 ว่าคนที่จะต้องทำงานทำสวนต้องทำอะไร
 เราอย่าพูดถึงปัญหาที่ใหญ่ ๆ โท ๆ เลย
 หนังสือที่ท่านถามไม่ออก ราษฎรที่ผ่าน

ประถมศึกษาสามเท่าไร ปัญหาเหล่านี้
 ข้าพเจ้าใคร่ที่จะให้สมาชิกทั้งหลายทราบ
 กว่าในขณะนี้เป็นอย่างไร แต่อย่างใด
 ข้าพเจ้าไม่ได้คัดค้านในท้องที่นโยบาย แต่
 ข้าพเจ้าคัดค้านในเรื่องทางปฏิบัติ
 นายมณฑล รัตนวิเศษ ผู้แทน
 ราษฎร จังหวัดนครราชสีมา ราษฎร
 กล่าวว่าในเรื่องนโยบายที่รัฐมนตรีว่า
 การกระทรวงการต่างประเทศกล่าวมานั้น
 ข้าพเจ้าเห็นด้วยอย่างยิ่ง แต่ในเรื่อง
 ทางปฏิบัติและข้อเท็จจริงนั้น ข้าพเจ้า
 ขอคัดค้านอย่างที่สุดที่จะคัดค้านได้ และ
 ที่สมาชิกฝ่ายค้าน ได้กล่าวมาแล้วทุก
 คนนั้น ข้าพเจ้าขอรับรองว่าคงตาม
 ความจริงและตรงตามความเป็นอยู่ทุก
 ประการแล้ว ส่วนข้าพเจ้าเป็นห่วงใน
 ข้อที่ว่า จะป้องกันชาวต่างประเทศนั้น
 ข้าพเจ้าได้ฟังผู้แทนเชียงใหม่ว่าจะ
 เป็นประโยชน์อย่างนั้น เอนสำหรับ
 พระราชบัญญัตินี้ ข้าพเจ้าขออาจจะ
 ให้ท่านทั้งหลายที่เคยไปศึกษาที่
 ต่างประเทศบ้าง ราษฎรทั้งคนบ้านนาถึงทุ่ง
 จะเห็นว่า ที่ดินเป็นจำนวนมากหลาย
 หมื่นไร่ซึ่งเมื่อก่อนนั้นเป็นป่า แล้วต่อมา
 เป็นสวนยาง แต่สวนยางของเขาคง
 ไม่แปรก และในบึงนี้ เขาก็พวกนั้น

ใจเขาจับใจของเลย เขามาถึงก็แล้วต่าง
แล้วก็มีมอบให้คนไทย ไปจับของ
ตัวมาขายอีกทีหนึ่ง เจกพวกนั้น
ที่รวบรวมกฎหมายนี้ ดูเหมือนว่ามีกลุ่ม
ปัดเรื่องการแจ้งความเท็จต่อเจ้า
พนักงาน เพราะเรียกไม่ได้ว่าเขาแจ้ง
ความเท็จ เพราะเจกบอกว่าเป็นของคน
ไทย คนไทยก็บอกว่าเป็นของคนจีน ฉะนั้น
จะขายไป นี้ไม่มีกฎหมายบ่งกันเลย
ข้าพเจ้าได้ตรวจดูแล้ว เช่น ถ้ามีสเตอร์
ได้ชื่อที่กิน เพื่อเลี้ยงกฎหมายให้
คนสืบคน ไปจับของที่กินแล้ว มาขายให้
เขาเขาเช่นนี้มีผลอะไร เหตุนี้มีเรื่อง
เรื่องกัน ชาวต่างประเทศควรเลิกเสียที่
ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่สำเร็จจริงๆ เลิกทุก
ไม่สำเร็จจริงๆ เท่าที่มีอยู่นี้ไม่สำเร็จในเรื่อง
นโยบายเกี่ยวกับการทำสัญญาในข้าพเจ้า
อาจจะทำได้ความสัญญาต่างประเทศไม่
ก็เกี่ยว ข้อสำคัญก็เห็นว่าเราจะให้เราได้
มีการปรับปรุงการศาลให้เต็มทีเรียบร้อย
ซึ่งข้าพเจ้าก็บอกกล่าวในสภาว นี้ เมื่อ
ครั้งร่างพระราชบัญญัติ คุกกลางแล้ว
ก็พอทราบกันก็จะสงวนฐานะตุลาการ
ทั้งในประเทศจะได้ข้อดี ออกอย่าง
ก็มาเกี่ยวในเรื่องที่จะให้ไปประมวล
กฎหมายวิธีบรรณแล้วในสยามนี้ ข้าพเจ้า

จำไม่ได้ว่าเขาได้เกี่ยวในเรื่องกรรมสิทธิ์
ที่ดินอะไร ไม่มีเลย เพราะฉะนั้นใน
เรื่องนั้นข้าพเจ้าก็ถือว่าเป็นเรื่องที่ไม่มีความ
กินในข้อเท็จจริงเฉพาะในทางบังคับให้
ข้าพเจ้าขอเรียนว่า มีคำพิพากษาฎีกาใน
เรื่องการปกครองที่ดินของประชาชนไทย
อำเภออาจจะมั่งคั่งร้อย ของอำเภอ
ที่ข้าพเจ้าเกิด ซึ่งได้ปกครองมาแล้วทั้ง
ร้อยปีไม่มี ไม่มีหนึ่งสี่ต่อกัน ถ้าออก
กฎหมายนี้ไปแล้วกันอื่น ๆ ของของอย่าง
แย้งกรรมสิทธิ์กันและจะคงฟ้องร้อง
กัน และข้าพเจ้าก็เห็นจะระวังความ
หมายความ แก่ข้าพเจ้าไม่เอาเป็น
อนาชาต ส่วนซึ่งปกครองโดยเจ้าของ
ร่วมกันจะคงมาเป็นความกินที่บ้าน
ซึ่งปกครองมาทั้งร้อยปีแล้ว จะคงมา
เป็นความกินขึ้น ที่บ้านซึ่งปกครองมา
ทั้งร้อยปีแล้ว จะคงมาเป็นความกินขึ้น
เพื่อจะให้ตรงตามกฎหมายนี้ ซึ่งความ
ที่ท่านรัฐมนตรีผู้หนึ่งกล่าวหาเราเป็น
เหมือนสมาชิกด้วยกัน เราว่าปรับความ
เข้าใจกันเพื่อจะได้ตกลงไป ในกลับจะ
เห็นวาทก็จะเพิ่มขึ้น ยิ่งกรมที่ข้าพเจ้า
ได้เรียนอย่างหนึ่งแล้วออกของหนึ่งทรง
กว้างขวางเปลี่ยนนั้นนาย ก. บอกว่าเป็นของ
ฉันแล้วนาย ก. กับบอกว่าเป็นของฉัน

แล้ว พวกทนายความก็ไล่ไปศาลเท่านั้น
 ก๊วย เป็นโจทก์ของทนายความสองอย่าง
 แล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าคดีจะเพิ่มมากขึ้น คดี
 นี้ในทางเจ้าหน้าที่และในทางงบประมาณ
 เราไม่สามารถจะทำได้ ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่า
 ถ้าจะเอากฎหมายให้สำเร็จเด็ดขาดแน่
 แล้ว จังหวัดหนึ่งจะต้องเพิ่มเจ้าพนักงาน
 ขึ้นเท่าที่จำนวนของงานอำเภอละไม่ต่ำ
 กว่าสองคน กตกลงว่าจังหวัดหนึ่งอย่าง
 น้อยยี่สิบคน นอกจากพระนครนี้ ๖๔
 จังหวัด เจ้าพนักงานจำนวนทั้งพันๆเอา
 ที่ไหนมาทำ แล้วเจ้าพนักงานเหล่านั้น
 ไปทำไม่ใช่ไปแค่มือเปล่า แต่ต้องมี
 เครื่องมือด้วย แล้วรวมทั้งไหน ในงบ
 ประมาณที่ท่านผ่านเวลานั้นเรามีหรือไม่
 เราสร้างกฎหมายโดยไม่มีงบประมาณเรา
 จะทำได้หรือไม่ ข้าพเจ้าอยากจะได้ฟัง
 ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรรา
 อธิการเป็นที่สุด แต่ก็ได้ฟังว่าท่านจะ
 ทำได้หรือไม่ ที่นี้เมื่อเราทำไม่ได้ และ
 ทำเข้าเป็นที่เดือดร้อนด้วย และไม่
 สามารถดำเนินตามนโยบายที่เราต้องการ
 ด้วย แล้วเราจะทำทำไม ข้าพเจ้าเป็น
 ห่วงว่าจะทำไปทำไม อีกอย่างหนึ่ง
 ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณ ท่านสมาชิก
 ประเภทสองที่อยากจะได้ฟังข้อเท็จจริงจาก
 พวกเรา ท่านก็ได้ฟังอยู่โดยความสงบ

เราผ่านท้องที่ต่าง ๆ มา เราเกิดกับมา
 เราเกิดอยู่กับราษฎรพวกนั้น เราต้อง
 เรียนให้ท่านฟังขออย่าให้กฎหมายนี้
 ผ่านไปเสีย เมื่อเจ้าพนักงานยังไม่ครบ
 และรัฐบาลยังไม่พร้อมที่จะจกจ่ายอย่าง
 ทั่วถึง จะเดือดร้อน เริ่มสภาผู้แทน
 ราษฎร เราจะต้องฟังข้อเท็จจริง
 โอกาสเข้ไปพบปะ ไปรู้ ข้อเท็จจริง
 มา ต้องปรับปรุงกฎหมายให้ถูกต้องกับ
 ข้อเท็จจริง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าไม่รู้อะไร
 กล่าวอย่างไรจึงขอเรียนอย่างนี้ว่า

นายโต ปานิกบุตร ผู้แทน
 ราษฎร จังหวัดพระนคร: กล่าววา
 ถ้าหากว่าเหตุผลยังเป็นที่สงสัยอยู่แล้ว
 ข้าพเจ้าเป็นผู้พูดครั้งแรกข้าขอให้ท่าน
 รัฐมนตรีชี้แจงถึงทางปฏิบัติ และใน
 ที่สุดท้ายก็เหมือนเป็นทางลับ ๆ ว่าเรา
 ทำไม่ได้ แล้วอีกอย่างหนึ่งของข้อเท็จจริง
 ปรากฏว่าไม่มีงบประมาณ ไม่มีห
 ทะเบียน บัญชีที่ได้เกิดขึ้นจริง
 หนึ่งในกระทรวงเกษตรราธิการใน ค.ศ.
 ๒๔๕๖ บัญชีอย่างเดียวกับกระทรวง
 เกษตรราธิการ ได้พยายามจะแก้ปัญหานี้
 แล้วเป็นปัญหาอันเดียวที่เราแก้ไม่ตกที่
 เกี่ยวเกี่ยวกับดิน ในที่สุดท่านได้เห็นว่า
 เกิดหลายล้นทุกหย่อมหญ้า ข้าพเจ้าคิด

จะเขยคนน้อยที่กระทรวงเกษตรา
 ภาคราษฎรประชุมสหเสนาภิบาลเมื่อ
 ๒๕๕๖ ถึงเวลา ๒๓ ปีแล้ว แต่
 ข้าพเจ้าจะพูดอีกหลายอย่าง เพื่อบรร
 ลุคทุกความข้อสำคัญที่ข้าพเจ้า
 พูดก็ทรงเห็นว่ามาตรา ๑๕ นั้นเป็น
 สำคัญเหลือเกิน ซึ่งหมายความว่า
 ข้าพเจ้าครอบครองทรัพย์สินเปล่าไม่ใ
 ติอาศัพของราษฎรว่า ใต้อาศัยคิน
 หนึ่งเป็นอาชีพ เพราะว่าจะอย่างอื่น ไม่มี
 พลเมืองของเราในท้องถิ่นไทยทั่ว ๆ
 วมจะไปทำอย่างงต่างงไปทำอะไร
 แล้ว พอที่คนจึงกลับไปท้องถิ่น เป็น
 ทรัพย์ประจำอยู่ที่นั่น ข้าพเจ้าก็คิดว่า
 ที่ทำการ ชนกัน ไม่น้อยกว่าครึ่งของ
 เมืองสิบสองล้าน ถ้าเมื่อย้ายไปแล้ว
 ก็จะไปขออาภรณ์เสียก่อน อย่างไร ๆ
 มีถิ่นที่อยู่ที่ เพราะคณะกรรมการ
 ใต้อำนาจคน ทำไม่ได้ และใน
 ใต้อำนาจอยู่นั้น เราเหล่านั้นจะเอา
 ไรกันเป็นปัญหาใหญ่ปัญหาหนึ่ง อยู่
 ภายใต้อำนาจ เพราะตามปกติ ถ้าใคร
 ใต้อำนาจพระราชมณเฑียรก็จะเป็น ชนนั้น
 ว่าจะฉะนั้นจึงอยากจะทำไว้ให้คิด แต่
 ใต้อำนาจไรก็ในเรื่องการควบคุมที่ดิน
 ใต้อำนาจใต้อำนาจนั้นตั้งแต่ครั้งแรกว่า
 ใต้อำนาจที่จะต้องมีการควบคุม แต่ว่าการ

ที่จะควบคุม โดยการออกกฎหมายต้อง
 ตามมาตรา ๓๓ ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย
 ใต้อำนาจที่จะต้องมีพินิจว่าทุกกรมไทย
 ครอบครอง ถ้าแม้ว่ารัฐบาลยังมีความ
 ใต้อำนาจที่จะควบคุมและช่วยเหลือให้
 ใต้อำนาจสิทธิกลับคืนมา ก็คือสิทธิ
 ใต้อำนาจสิทธิพลเมืองของสยามแล้ว เราควร
 ใต้อำนาจร่วมมือกันทั้งกรมวิภาควิจารณา
 ใต้อำนาจโดยรอบครอบเข้ามาใหม่ มิใช่รูป
 ใต้อำนาจข้าพเจ้าเข้าใจว่าเป็นประโยชน์อย่าง
 ใต้อำนาจที่รัฐบาลได้เคยทำอยู่ในสมัยก่อนนั้น เมื่อ
 ใต้อำนาจได้เขียนเรื่องเข้ามาแล้วจะได้คืนแก่
 ใต้อำนาจปัญหาเหล่านั้นได้ถูก การจะให้ออก
 ใต้อำนาจกฎหมายนั้นไป ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่จำเป็น
 ใต้อำนาจที่จะต้องมีออกเลย ข้าพเจ้าได้พยายาม
 ใต้อำนาจอ่านหลายหน เห็นว่าไม่มีอะไรเปลี่ยน
 ใต้อำนาจเลย นอกจากมาตรา ๑๓ กับมาตรา ๑๕
 ใต้อำนาจเป็นหลักใหญ่ มาตรา ๑๓ นั้นแท้จริง
 ใต้อำนาจเป็นหน้าที่ของรัฐซึ่งทางกรรมการรัฐจะ
 ใต้อำนาจต้องเป็นเจ้าของที่ดิน ที่จะต้องจัดการ
 ใต้อำนาจสำรวจที่ดินตามแบบแผน คือว่าทำเป็น
 ใต้อำนาจที่ระวาง ทำที่หอดทะเบียน แล้วจัดทำ
 ใต้อำนาจหลักฐานใต้อำนาจสิทธิในท้องถิ่นอยู่บน
 ใต้อำนาจหนังสือสำคัญ ที่จริงเป็น หน้าที่ของ
 ใต้อำนาจรัฐบาลที่จะทำ แต่มาตรา ๑๓ กลับให้
 ใต้อำนาจราษฎรเป็นผู้นำเสนอ แล้วว่าคนไทย

ไว้ด้วย นี่เป็นหลักที่ข้าพเจ้าเห็นว่าผิด
 ไม่จำเป็นที่จะต้องแก้หลัก ส่วนมาตรา
 ๑๕ นั้นเป็นหลักที่จะทำ ให้ราษฎร ไม่มี
 ที่ดินอยู่ และเข้าสันทัดกันและฆ่ากันตาย
 และจะต้องยอมให้ทำโทษเพื่อจะได้เข้าไป
 ไปหากินในที่อยู่ของเรา ท่านจะเห็นได้
 ว่าประชาชนของเราก็คืออยู่ในท้องถิ่นอยู่
 ด้วยกระต๊อบหรืออยู่ด้วยเรือนเล็ก ๆ
 พร้อมทั้งจะเคลื่อนที่อยู่เสมอ เพื่อจะไป
 หาที่ใหม่ที่จะหาอาหารได้ และเมื่อมี
 กฎหมายนั้นแล้ว เขาจะต้องถูกลงโทษ
 ตามมาตรา ๑๕ ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องยก
 เอาที่ดินให้เป็นหลักแหล่งปลูกผ้ายที่
 คำนัน เจกนาของผู้ที่ตั้งใจจะกำนเป็น
 ผ้ายร่วมมือกับรัฐบาล ไม่ใช่เป็นผ้าย
 คำน้อย่างเดียว แต่กว่าพยายามที่จะให้
 เป็นผล ในทางปฏิบัติซึ่งรัฐบาลเป็นผู้
 ปฏิบัติอยู่นั้นให้อยู่ในความสงบสุข อยู่
 ในความที่เป็นประโยชน์แก่รัฐบาล แต่
 ว่าถ้าจะพูดในส่วนที่ข้าพเจ้าแล้ว
 ข้าพเจ้ามีอาชีพทางนายความ ข้าพเจ้า
 ได้ในปีสองปี ตามหลักนั้นจะกันไม่ให้
 ชาวพื้นเมืองมีที่ดิน ชาวต่างประเทศจะ
 เอาหมก เวลานี้ชาวต่างประเทศข้าพเจ้า
 ทำที่สุดนี้ได้ว่า กลัวเหลือเกินยิ่งกว่า

อะไรหมก เราออกกฎหมายกันก็ไม่ค่อย
 กลัวออกไป เกียวนี้ฝรั่งบางคนที่จะเร
 มาจับจองที่เหมืองทองเขียงกันแล้ว
 แล้วเป็นปัญหาที่เจ้าพนักงานที่คนยากก
 จะแก้เพราะขงยากคนพื้นเมืองขายหมก
 นั้น คือเราจะทำในรูปนี้ ไม่แก้ต้องแก้ใน
 รูปอื่น ถ้าจะให้เป็นผลและได้กับกษ
 ตามหลักนั้นแล้ว ก็ควรจะร่วมมือกันโดย
 พิจารณาข้อเท็จจริงทุกแง่มุม กันกร
 ในรูปอื่น ข้าพเจ้าเห็นว่าสม่าชิกใน
 สภา ขันเป็นอันมากจะร่วมมือกับรัฐบาล
 และจะต้องลงมือทำที่เกี่ยว เพราะถ้าข้อ
 เท็จจริงไม่ตรงกับรูปที่เป็นจริงแล้วกลับ
 จะเป็นผลร้ายทั้งๆ ข้าพเจ้าขอกล่าว
 อีกครั้งหนึ่งว่า เพราะเหตุเรามีกฎหมาย
 ที่ให้ปกครองด้วยมือเปล่า ชาวต่างประเทศ
 ประเทศจึงเอาไม่ได้ พอดีฝรั่งจะเอาที่
 ที่มีประโยชน์ ราษฎรก็เอาไม่ได้ ฝรั่งทำ
 ไม่ได้ ราษฎรไปเอาเสียแล้วฝรั่งก็
 ต้องเข้าครอบครอง โคนต้องเสียกิจ
 ธรรมนิยมขอโทษเขียงนั้นเป็นปัญหา
 สำคัญจะเห็นว่ากฎหมายกันที่กันให้ฝรั่ง
 ไม่ได้ช่วยป้องกันฝรั่ง แต่ชาวฝรั่งกล
 หนักหนาใน เรื่องกันที่ปกครองมือเปล
 นั้นเอง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอวิงวอน

ขาด ขอให้ยกเลิก เพื่อประโยชน์ใน
บริหาร ไม่ใช่เพื่อประโยชน์ทาง
นโยบายของรัฐบาล นโยบายเราร่วมกัน
จะรักษาหลักของรัฐบาลไว้เพื่อรักษา
ความสงบสุข แต่ถ้าวรจะนึกถึง
ประโยชน์ส่วนตัวแล้ว รับหลักการเดียว
แล้วพ่วงนี้รวยใหญ่ทีเดียว ข้าพเจ้า
ก็อดคัดค้านอย่างลอยๆ มิได้ขอให้ไปร
องทุกแห่งทุกมุม ข้าพเจ้าหวังว่าเราได้
คัดค้านมากแล้ว รัฐบาลนั้นควรจะถอน
พระราชบัญญัติคืนไป แล้วหาทางที่จะ
ถอนเข้ามาเร็วๆ ข้าพเจ้าไม่ใช่พวกเพื่อ
ฉันทน์ ถ้าเห็นแก่ส่วนตัวแล้วข้าพเจ้า
คงยอม เพราะถ้าข้าพเจ้าจะไต่รวย
ข้าพเจ้าอยากจะได้ดวงเวลาของสภา
แล้วเราฟังการวินิจฉัยของรัฐบาล ถ้า
รัฐบาลวินิจฉัยทันทีไม่ได้แล้ว เวลา
ที่ถูกพักก็คิดว่าเขาจะเอาอย่างไร เป็นทาง
ร่วมมือ เป็นทางให้สภา มีประโยชน์
เป็นทางให้รัฐบาล กับสมาชิกร่วมมือกัน
ช่วยกิจการของประเทศให้ลุล่วงไปตาม
ความตั้งใจ แทนที่จะปล่อยให้เขาได้
กันไป บางทีมีค่าพหูคูณแรงไป เพราะ
ฉะนั้นข้าพเจ้าขอความวิงวอนให้รัฐบาล
เลิกพิจารณาในแง่ที่ข้าพเจ้าเสนอ

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ
กล่าวว่า ข้าพเจ้าอยากจะ
แก้ไขข้อข้องใจของท่านสมาชิกในเรื่องที่
เกี่ยวกับชาวต่างประเทศ ก็คือเป็นความ
จริงในการที่เราจะป้องกันชาวต่างประเทศ
ไม่ให้มีกรรมสิทธิ์ที่ดินในเมืองไทยนั้นเรา
จะถือทำพระราชบัญญัติคือกรณีหนึ่งที่
ห้ามชาวต่างประเทศไม่ให้มีกรรมสิทธิ์ที่
ดินในเมืองไทย แต่รายงานประกาศไม่ได้
ในฉบับนี้ เพราะเหตุว่าตามสัญญาทาง
พระราชไมตรีกับมิสซิกซ์เต็มที่อยู่แล้ว ทาง
รัฐบาลก็ได้พยายามเจรจาในสัญญาฉบับ
ใหม่ที่จะแก้ไขความข้อนี้ พระราชบัญญัติ
ที่ได้เสนอมานี้เรามีประโยชน์ในการที่จะ
ช่วยประเทศสยามที่จะดึงดูดชาวต่าง
ประเทศ ซึ่งอยู่เร่ร่อนกัน ไม่ได้ช่วย
เปอร์เซ็นต์เต็ม แต่เราก็กักกันไม่ได้มาก
ก็น้อย ท่านสมาชิกได้อภิปรายถึงกำลัง
บ้าง อะไรบ้างตามทักกล่าวมาแล้วแต่ขอ
ให้ท่านก็อดให้คิดว่าชาวต่างประเทศเขามี
ทรัพย์สินสมบัติมากมาย ชาวต่างประเทศที่
หวังจะมีที่ดินนั้นมันหลาย ประเด็นด้วยกัน
บางคนมีที่ดินโดยเอาเงินมาจับจ่าย
บ้าง อีกชนิดหนึ่งประสงค์ที่จะเข้ามาจับ
ของที่ดินมากๆ แล้วก็ขนถ่ายเอาคนของเขา
เข้ามาอยู่ในประเทศสยาม แล้วก็รวยที่สุด

ซึ่งเราจำเป็นต้องสู้ป้องกัน ในสารที่
 เสนอพระราชบัญญัตินี้มานั้นเราต้องการ
 จะป้องกันไม่อย่างจะให้ชาวต่างประเทศ
 เทเอาคนเข้ามาและทุกวันนี้จับของกันทั้ง
 หมิ่นสองหมิ่นไว้ก็เกี่ยวปลูกฝ้ายบ้างอะไร
 บ้าง แล้วก็เทเอาคนเข้ามาอยู่นั้นเราจะเก็บ
 ความลำบากจนภายหลัง จังฮยงเขาอาจ
 จะซื้อจากบุคคลที่จับของอยู่แล้ว แต่
 การซื้อที่ละแปลงที่ละหมื่นนั้นเป็นการ
 ลำบาก ไม่ใช่เรื่อง ๆ แต่การที่เขามิเห็น
 เกี่ยวแปลงใหญ่ ๆ เทเอาคนของเขา
 ก่อร้างวางปานนั้นย่อมจะเป็น กษัตริย์
 อย่างใหญ่หลวงเราจึงไม่อย่างจะให้ถ้าเท
 กันเข้ามาทุก ๆ แล้วเราจะลำบากในภายหลัง
 ที่จะเอาถึงร้อยไว้ในรากสวนนี้จึงให้ พียง
 ๕๐ ไร่ พระราชบัญญัตินี้เป็นพระราช
 บัญญัติที่จะนำทาง ไปยัง พระราช บัญญัติ
 อีกฉบับหนึ่ง ซึ่ง จะออกใช้เมื่อ ไร นั้นก็
 สุดแท้แต่ผลแห่งการเจรจา แต่ประโยชน์
 ที่ว่าไม่มีเสียมัน ไม่ใช่ มีเหมือนกัน แต่
 ไม่มาก ประโยชน์นั้นมันจะป้องกันไม่ให้
 เขาเข้ามาจับของและเทเอาคนเข้ามาก ๆ
 ซึ่งเรากลัวนัก นี้แหละขอให้ท่านคิดให้ที่
 ร.ท.ทองคำ กล้ายโสภา ผู้แทน
 ราษฎร จังหวัดปราจีนบุรี กล่าววา
 พระราช บัญญัตินี้ข้าพเจ้าเห็นว่าควร จะ

รับหลักการ เพราะเป็นกฎหมายที่
 เปรียบเรื่องการจัดที่ดินของ
 ให้เป็นระเบียบยิ่งขึ้น ระเบียบเรื่อง
 ของเราเวลานี้ยังไม่ดีพอ ถ้าออกพระ
 บัญญัตินี้ไปแล้วจะให้ประโยชน์แก่
 เทศหลายประการ ประการที่หนึ่ง
 จะทำให้คดีพิพาท ในเรื่องจับของ
 ความที่รัฐมนตรี ช่วยราช การกระทำ
 ธรรมการที่กล่าวแล้วคดีน้อยลง ประ
 การที่สองจะทำให้เกิดประโยชน์ในที่
 ทำให้เศรษฐกิจของประเทศดีขึ้น
 ที่ท่านสมาชิกหลายท่านเกรงไปว่า
 บัญญัตินี้ถ้าออกไปแล้วรัฐบาล จะ
 การ ไม่ไถ่นั้น ข้าพเจ้าขอเรียนว่า
 หน้าที่ของสมาชิกสภา ฯ สมาชิกสภา
 มีหน้าที่คอยแต่คว่า เมื่อกฎหมาย
 ออกไปแล้ว รัฐบาลไม่ปฏิบัติให้เป็น
 ตามนั้นก็ถึงกระทำการขอขอเปิด
 ท้าไป ถ้ารัฐบาลเพิกเฉยออกไป
 หนึ่งข้าพเจ้าขอเรียนว่า ประเทศ
 เขากันทำคนชาติอื่นกว่าวิธีต่าง ๆ
 เขาไปจับของที่ในประเทศของเขา
 เองก็ต้องการบ้าง ไม่มีหรือผิดแต่
 ทางที่เราจะไม่ให้ชาวต่างประเทศ
 จับของที่ดินในประเทศของเรา
 หลายทาง ข้าพเจ้าขอเรียน

หลายทราบดีว่าเรากำลังคิดการอยู่บ้างแล้ว
ในเรื่องสหกรณ์นั้น หรือในกิจกรรม
หรือที่นั่นที่นั่น ซึ่งเราเอาอย่างมาจาก
วิธีที่เราทำมาแล้วถึงแม้ว่าเราจะ
กันโดยคงไม่ได้ป้องกันโดยทางอ้อม
ถึงกว่าเราจะไม่ป้องกันเสียเลย ที่ท่าน
คิดว่าป้องกัน ไม่ได้แล้ว ท่านจะ ไม่ให้
กันเสียเลยนั้นขอโทษที่ท่านพูดด้วย
ในบริบทนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าก็ แต่
ในบริบทนี้ข้าพเจ้าเกรงว่าอาจจะทำ
ให้เกิดกบฏครั้งแล้วครั้งอีก

ขุนชำนาญภาษา ผู้แทนราษฎร
หัวตนครราชสีมา: กล่าวไว้ว่า ข้าพเจ้าได้
ลงสมาชิกฝ่ายค้าน และได้ฟังรัฐบาล
รับในเรื่องนี้ สะอึกสะอื้นแจ่มแจ้งที่
จะราชบัญญัตินี้แท้จริงมีกฎหมายอยู่
แล้ว นี่เป็นเรื่องซึ่งปรับปรุงใหม่ ไม่ใช่
กฎหมายนั้นไม่มี เราจะปรับปรุงได้ก็
ขึ้น บัญญัติเฉพาะที่เห็นว่าเราจะปรับ
ปรุงหรือไม่ในเรื่องที่กินนี้ นี่เป็นปัญหา
การรัก ที่กินซึ่งพวกข้าพเจ้า อยากจะพูด
ถึงวาระที่สุด - และคนต่างประเทศ
แทรกแซงเข้ามามากมาย ถ้าเราให้แก
กฎหมายฉบับก่อน ซึ่งเรามีสิทธิยึดถือเอา
โดยพลการคนต่างประเทศที่เข้ามา เช่น
ยิว همینนี้เป็นกัน เขาอาจจะปกครองที่

ที่ไหนยึดถือเอาโดยพลการก็ได้ อาจจะ
ผลร้ายแก่ประเทศได้ ถ้าเรามีกฎหมาย
แล้ว แม้จะคุ้มครองไม่ได้โดยบริบูรณ์ก็
ก็แต่ก็จะเป็นสถานที่ทำให้ชาวต่างประเทศ
ทำไม่ได้ โดยเต็มความสามารถของเขา
เพียงแต่จะ ขออำนาจนายอำเภอหรือเจ้า
เมืองเท่านั้นนี่ก็เป็น ผลดีแก่กรรมเข้าใจ
ของสมาชิกว่าราษฎร ซึ่งมีที่ดินปลูกบ้าน
เรือนอยู่แล้วจะ ได้รับความเดือดร้อนขอ
ข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านสมาชิกจะเข้าใจผิด
เพราะกฎหมายนี้มาตรา ๕ ได้บังคับไว้
ชัดว่า ที่ดินซึ่งอยู่ในบังคับแห่งพระราช
บัญญัตินี้หมายถึงแต่เฉพาะที่ดิน อันเป็น
สาธารณสมบัติของแผ่นดินตามความใน
มาตรา ๓๓๐๔ (๒) แห่งประมวล
กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ นั้นซึ่งที่เกี่ยว
ตามกฎหมายแพ่งพาณิชย์ที่ดิน เป็นที่ดิน
ว่างเปล่าไม่มีหลักฐานอะไร ไม่ได้เกี่ยว
กัวยกที่ดินหรือที่ดินซึ่งมีเจ้าของอยู่แล้ว
เลย ข้าพเจ้าจึงเห็นว่ามาตรา ๕ นี้
หมายความว่าที่ดินไม่มีอะไรอยู่ซึ่งจะยก
ไปขึ้นทะเบียนไว้ ความเข้าใจของข้าพเจ้า
อย่างนี้ แต่ตามกฎหมายนี้เป็นอย่างอื่น
นั้นเป็นความผิดของข้าพเจ้าเอง ที่รู้ทำ
ไม่ถึงการณ์ และตามที่ท่านสมาชิกได้
รับรอง อยู่แล้วว่าความในบัญญัตินี้เป็น

ความจริง และท่านสมาชิกกลับเสนอว่า
ไปว่าควรให้มีหอทะเบียนเสียก่อน ซ่อน
เห็นได้ว่าเมื่อมีหอทะเบียนที่โคราช การ
จะได้รับความสุขหรือ ฤกษ์จะเสียค่า
โฉนดแพงขึ้นกว่าการจับของเสียอีก กลับ
เป็นผลร้าย นี้รัฐบาลดำเนินการเป็นขั้น ๆ
คือมีการจับของที่ดิน แล้วก็มีการขออนุญาต
โฉนดที่ดินเป็นขั้น ๆ ไปและกำหนดที่ดิน
ที่หวงห้ามไว้ด้วย จึงข้าพเจ้าเห็นว่าเรื่อง
นี้ควรถูกจะรับหลักการ แต่ข้าพเจ้ายัง
สงสัยในมาตรา ๑๓ นั้นว่าจะกินไปถึงที่
ดินซึ่งเขาปลูกเหี่ยวปลูกเรือนในที่สวน
อยู่แล้ว รังหรือไม่ จึงใครจะชักถาม
รัฐบาลเสียก่อนที่จะรับหลักการ

พ.อ. พระยาฤทธิอัคเนย์ รัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์: กล่าวว่
ในเรื่องปัญหาที่เห็นจะรวบรัดกันได้ คือ
ขณะนี้เราคง ขอให้ในเรื่อง การปฏิบัติ
เป็นข้อสำคัญ แต่ก่อนที่จะกล่าวถึงเรื่อง
การปฏิบัตินั้นข้าพเจ้าขอกล่าวเพิ่มเติมถึง
เรื่องนโยบายที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
การต่างประเทศได้กล่าวเมื่อต้น คือเกี่ยว
ข้องกับในเรื่องการโอน เพราะมีสมาชิก
หลายท่านได้อภิปรายว่าการออกกฎหมาย
ฉบับนี้ไม่เป็นการบ่อนกนในการ โอนได้
เดยนั้น เป็นการจริงอยู่ แต่ถ้าเป็นครั้งขณะ

นี้ คงที่ท่านรัฐมนตรีข้างประเท
อภิปรายว่าเขาอาจจะจับของได้
เพราะเป็นไปตามสัญญา เพราะ
เราจึงได้เขียนกฎหมายฉบับนี้ขึ้น
เครื่องมือที่จะพูดว่าเราจะให้ทำอะไร
แหละเป็นเครื่องมือสำคัญ เพราะฉะนั้น
โอนไปได้ก็คงจะเป็นจำนวนเล็กน้อย
เป็นข้อความเข้าใจในความมุ่งหมาย
ในการที่จะได้ประโยชน์เท่านั้น
ปฏิบัติที่เป็นการซื้อใจว่า ไม่สามารถ
ทำได้ หรือจะทำได้ก็คงจะมี
ทะเบียนหรือเจ้าพนักงานแผ่นดิน
จำนวนมาก ๆ นั้น ข้าพเจ้าขอเรียน
ให้เป็นที่เข้าใจว่าเราจะไม่เช่นนั้น
เพราะเราในฐานะของเรายังจะไม่
สร้างชั้นได้โดยปัจจุบันชั้นควน
กันนี้จะขอให้เป็นระเบียบเสียก่อน
มีกรรมสิทธิ์และหลักฐานในที่ดิน
ก็เมื่อมีหลักฐานและกำหนดลงไว้
โครมเท่าไร นักเป็นเครื่องมือคงจะ
กล่าวแล้ว ส่วนเรื่องอื่น ๆ ในที่
ธรรมนิยมก็ ที่ซึ่งข้าพเจ้าได้
สมาชิกอภิปรายแล้วว่าทุกคนจะได้
ปฏิบัติกัน ข้าพเจ้าก็มีความเห็น
ว่าข้าพเจ้าก็ปลงใจในการที่จะร่วมมือ

ล้มเกือบครึ่งหนึ่งลงที่สภาก็จะเป็นได้
 มีอีกข้อหนึ่งที่ข้าพเจ้าขอเสนอเพิ่ม
 แม้ในทีแรกไม่อาจเป็นอันตรา
 ธิ์ไม่มีความจำเป็นเร่งร้อนเราอาจ
 หมายเป็นบทเฉพาะกาล เพื่อแก้
 ก่อกร่อนนั้น แต่ถ้าปัญหาใดที่เป็น
 ของกันทั้งทางสมาชิกนราธิวาสแจ้ง
 ทั่วรับทราบ และรัฐบาลก็มีทางที่จะ
 ไม่ใช้ทำไม่ได้ ส่วนเรื่องตราของ
 ฝนตกที่กินเรือกุ้ยยทำทำค่อยไป
 ำเห็นว่าเป็นปัญหาชั้ของเส
 นายทองอยู่ พุฒพัฒนา ผู้แทน
 ฎรจังหวัดชนบท: กล่าวว่า เรือง
 ำได้ฟังมานานแล้วทั้งฝ่ายรัฐบาล
 ฝ่ายสมาชิก ฝ่ายสมาชิกรับเป็นห่วง
 ฎรเป็นส่วนใหญ่ ข้าพเจ้าเองก็เช่น
 วน รู้สึกเห็นควย แ่ทางฝ่ายรัฐบาล
 เป็นห่วงชาวต่างประเทศ ข้าพเจ้า
 ำเพื่อที่จะให้เหตุผลของงานทั้งสอง
 ฎรจะมีวิธีการดังนี้ ซึ่งสภา ข เรา
 ด้ปฏิบัติมา ก็เรากังกรรมาธิการ
 ณะหนึ่งพิจารณาก่อนรับ หลกการ
 กังกรรมาธิ การ ไปพิจารณาก่อนรับ
 ักการแล้วเราก็ได้ร่วมมือกับรัฐบาล
 ำนั้นให้เป็นผลช้นควยเหตุนี้เพื่อรักษา

เวลาของสภา ข ข้าพเจ้าขอเสนอฎกให้
 กังกรรมาธิกรรณพิจารณาก่อนรับ หลกการ

ประธานสภา ข: กล่าวว่ ไม่ใช่
 ไม่มีในข้อบังคับท่าน มีแต่รับ หลก
 การหรือไม่เท่านั้น

พระพิไลยสุนทรการ: ผู้แทน
 วมฎรจังหวัดภูเก็ต: กล่าวว่า ข้าพเจ้า
 เห็นว่าถ้ารับปล่อยให้เขียนร่างของ
 ักินให้เป็นที่ตามประเพณีแล้วจะ
 เกิดกร่อนแก่บริบทหลานของไทยเรา
 เป็นอันมาก ก็ความที่เป็นมาแลเมื่อ
 พ.ศ. ๒๔๗๖ ที่อำเภอเบตง ำถูกยิงตาย
 ๒๘ คนก็ควยเรื่องแย่งสิทธิ์ในที่ดินเอง
 อีกอย่างหนึ่ง เหตุผลที่ข้าพเจ้าสนับสนุน
 รัฐบาลนั้นคือ เมื่อกำกำลังดีแล้วเมื่อไม่
 ำมาเราได้อนุญาตงบประมาณตั้งสร้าง
 ถนน ๓๐ ล้านบาท มีโครงการทำภายใน
 ๕ ปี ปีหนึ่งต้องเสียเงินหลายล้านบาท
 และเงินเหล่านี้ ถ้าตกดินสูญโชนไป
 เชื่อมทางจังหวัดใด ราชฎรจังหวัดนั้น
 จะได้รับประโยชน์ ก็เมื่อราชฎรได้รับ
 ประโยชน์แล้วก็มาจับของที่ดินซึ่งคว
 จะชกเซยให้ นี้ก็เป็นธรรมดาที่ข้าพเจ้า
 เห็นว่าอย่างนี้แหละ ถึงอย่างไรก็ ทาง
 ฎกของข้าพเจ้ามีถนนเรียบร้อยแล้ว

แต่ถ้าออกพระราชบัญญัติกันไป บ้างที
กฎหมายอันนั้นจะไต่บังคับให้เวน ทิน
งานที่เราจะให้มีโอกาสได้กินที่กินบ้างตาม
กฎหมายนั้น และตามพระราชบัญญัติที่ว่า
จะเก็บแพงไปนั้นเราไม่ควรวิตก ถ้าเมื่อ
ใดรัฐบาลเก็บค่าที่กินไม่เกินกว่าค่าเช่า
แล้ว เราควรจะยินดีให้ เพราะการที่เรา
จะถือที่ดินโดยมีเช่ายอมจะไม่สะดวก
ช่วยประการหนึ่ง บังไม่รู้ว่าของใคร ใคร
เป็นผู้รับผิดชอบ ชอบเสียวันชาติเราจะมี
ที่ดินหลายหมื่นไร่ หรือไม่มีสักวาเดียว
ก็ได้ แต่ถ้าออกโฉนดไปเทียบขยาหรือ
หนังสือสำคัญอย่างนั้นแล้วเป็นการที่สก
คามที่เขาเรียกว่า "นิติกรรม" เป็นการที่
แล้วทำกันไม่มีที่เป้ว่างเปล่าเช่นผู้แทน
พระนครและธนบุรีอาจจะเข้าใจว่าที่กิน
สักวาเดียวผูกเกี่ยวก็ทำไม่ได้แล้ว จะผูก
กับเขาอย่างไร เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าก็
พูดมานานแล้ว เหตุผลอันที่สุดก็เพราะ
เหตุที่เราทำถนน เมื่อเราไม่ทำถนนแล้ว
พระราชบัญญัตินี้ก็สมควรจะออกไป
ควบคุมแก่พระราชเหตุที่เราทำสร้างถนน
ข้าพเจ้าจึงสนับสนุน

ขุนเสนาพิสัย ผู้แทนราษฎร
จังหวัดร้อยเอ็ด: กล่าวว่ ข้าพเจ้า
ได้ฟังมานานแล้ว ทั้งฝ่ายรัฐบาล และ

ฝ่ายสมาชิก แต่ว่าข้าพเจ้าอยากจะเรียน
รัฐบาลตามความเป็นจริงที่เป็นอยู่เวลานี้
พระราชบัญญัติที่ดินถ้าจะวิภาษนโยบาย
รัฐบาลแล้ว ก็เป็นการชอบเพราะจะ
บังคับกันชาวต่างประเทศ ก็ได้ว่าตาม
ข้อเท็จจริงแล้ว ราษฎรทั้งประเทศ
นอกจากภาคกลางแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่า
ได้รับความเดือดร้อนทุกข์ทรมาน
เพราะเหตุว่าราษฎรที่เป็นอยู่เวลานี้
มีอื่น จะกินแต่พอเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง
เลี้ยงครอบครัว ไปวันหนึ่ง ๆ วันหนึ่ง
เท่านั้น เงินที่จะเสียราชการและศ
อการค่าจ้างเก็บกันอยู่ทุกปี ๆ นั้นช
พยามที่สุดแล้ว ถึงกระนั้นก็ยัง
ถูกยึดทรัพย์สินอยู่บ่อย ๆ รัฐบาลก็
ควรอยู่แล้ว หากจะบัญญัติกฎหมาย
ไป เพื่อหากำชรรวมเนียมรทเศสชาติ
การที่ทั้งเจ้าหน้าที่ชั้นนี้ ราษฎรก็
สามารถจะหาเงินมาเสียให้ก็ได้ ก็จำเป็น
จะต้องละทิ้งที่ดิน เมื่อละทิ้งที่ดิน
แล้วจะให้เขาไปอยู่ที่ไหน จะไป
ประเทศอื่นหรือเขาก็ไม่ไป ก็
วนเวียนอยู่ในประเทศเรานี้เอง คร
ยากจนของราษฎรก็จะมีมากขึ้น
ว่าเวลานี้มีเพียงคนเดียว ต่อไปถ้า
กฎหมายนี้ไปแล้ว ราษฎรที่ยากจน

ขึ้นถึงร้อยคนอย่างนั้นจะเป็นการ
 วิวรแล้วหรือ เราเป็นผู้แทนราษฎร
 เกณฑ์ ๑ โคนเห็นพฤกษการณของราษฎร
 ด้วยกันเอง จะยอมให้กฎหมายนั้นผ่าน
 หรือไม่ ถ้าเรายอมให้กฎหมายนั้น
 ไปก็เท่ากับเราช่วยราษฎรของเรา
 เป็นผู้แทนนั่นเอง ข้าพเจ้าอยาก
 ทราบว่า ถึงนโยบายของรัฐบาลที่
 ข้าพเจ้าไปเผยแพร่เพื่อให้ราษฎรมี
 นึกใคร่ในรัฐธรรมนูญในข้อสำคัญ
 รัฐบาลนั้น จะช่วยทุกขบำรุงสุขของ
 ราษฎรให้ยิ่งขึ้น แต่กฎหมายออกไป
 นี้จะให้ทุกข์แก่ราษฎร ขอให้ท่าน
 ปลื้มครีว่าการกระทำราชการทาง
 ประเทศจงระลึกรับการปฏิบัติของ
 ประเทศว่าเกิดขึ้นเพราะอะไร เกิดขึ้น
 ใดจากความขาดจนของราษฎรจริงหรือไม่
 สักราชที่ ๑๘ ครั้งพระเจ้าทูลยศ
 สักขอย่าง เมื่อราษฎรยากแค้นไม่มีกิน
 อดจะเกิดเคียดแค้นแทนตนเอง
 อดจะมีความผิดของวงโค หมกเข้า
 ฝ่าฝืนเองก็จะต้องชราทนต์ ไก่กาชรรณ
 อดไม่พอที่จะต้องชยอาวธมวปราว
 อดนั้นเอง ข้าพเจ้าไม่เห็นชอบ
 ทีเดียว

ต.ยู.เกียง ทองถงชา ผู้แทน
 ราษฎรจังหวัดกาญจนบุรี กล่าว
 ข้าพเจ้าได้นั่งฟังในข้อเหตุผลและในข้อ
 นโยบายทั้งฝ่ายรัฐบาลและสมาชิกที่
 ท้วงติงเรื่องธรรมนูญจะขอออกพระ
 บัญญัตินี้ บัญญัตินโยบายนั้นเป็นที่
 รับทราบกัน อยู่แล้วว่า เป็นการตรง
 กันในการที่จะบ้องกันทรัพย์สินบุคคล
 ของเราไว้ ทั้งนี้ปัญหาสำคัญที่รัฐมน
 ตรีต่างประเทศได้ยกขึ้นอ้าง ก็มีข้อหนึ่งที่ว่า
 คำนี้ก็คือหาว่ามีชาวต่างประเทศได้พา
 เอาชนชาติของเขาเข้ามาแล้วเราจะ
 บ้องกันไทยเพียงไร ปัญหาที่รัฐมน
 ตรีต่างประเทศกล่าวนั้น ข้าพเจ้าได้
 ครวญถึงพระราชนโยบายก็ยังมีอยู่ใน
 แห่งพระราชนโยบายนี้เท่านั้น คือ
 กำหนดให้มีเงื่อนไขอย่างใด ๆ ก็ได้
 เพราะฉะนั้นถ้าที่ท่านวิตกไปว่าถ้า
 ชาติต่างประเทศจะเดินเข้ามาอยู่ใน
 ประเทศสยามนั้น เราอาจจะ
 บึงคับได้ก็ตามมาตรา ๖ ส่วนสมาชิก
 ที่คัดค้านนั้นคงจะได้อีกคำหนึ่งจาก
 มาตรา ๖ นี้ไป ซึ่งถ้าหากรับไป
 ตามกฎหมายแล้วผลก็คือครั้งนั้นก็จะ
 อดแต่ชาวไทยเป็นส่วนมาก ถ้าเมื่อ
 วิกฤตของรัฐบาลมีเพียงเท่านั้นเราก็

มากกว่า ๖ นิ้ววางลงไปใหม่ไม่ดีกว่า
หรือ และอื่นๆนั้นก็ทิ้งไป แล้วเอา
มากกว่านั้นเป็นหลัก ส่วนที่เป็นความ
เคียดแค้นแก่ราษฎรแล้วเราก็คงให้
หมด ข้าพเจ้าก็คิดว่ารัฐบาลคงจะทำให้
เป็นที่สนใจของท่านเองและสภาผู้แทน
ราษฎรด้วย รัฐบาลวิคตถึงชาวต่าง
ประเทศ ส่วนสมาชิกนั้นวิคตถึงชาวไทย
เราก็คงมากกว่า ๖ มาเป็น หลักบังคับว่า
เราจะออกสัมประทานให้ชาวต่างประเทศ
แค่ไหนเพียงไร เรายกขึ้นมาเท่านั้น
ข้าพเจ้าก็คิดว่าที่ข้าพเจ้าเสนอเช่นนี้คงจะ
เป็นประโยชน์แก่สภาผู้แทนราษฎร และ
รัฐบาลเป็นอันมาก

พ.อ. พระยาสุรชอกเนย์ รัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงเกษตราธิการ:
กล่าวว่า ได้ฟังทำอภิปรายแล้ว มีข้อ
สำคัญอยู่ในมาตรา ๑๓ ที่ท่านสมาชิก
ข้องใจกันมาก ข้อ ๑๓ นี้ไม่ชักข้อง
อะไรที่รัฐบาลพร้อมที่จะยอมให้ ปรับ
ปรุงกันในชั้นกรมการ เพื่อจะได้
ปลดเปลื้องบรรเทาเสียซึ่งความ
เคียดแค้น เงินสี่บาทที่โคที่เราจะเป็น
จะต้องกระทำ เพื่อให้สำเร็จตาม
นโยบายของเรา เราก็จะให้ทำกันต่อไป

ส่วนเรื่องค่าธรรมเนียมโคที่ขอ
เมื่อพิจารณาเห็นว่าเห็นควรออกให้

นาย รัฐมนตรี กล่าว
ข้าพเจ้าเห็นว่ารัฐมนตรีว่าการกระทรวง
เกษตราธิการ ได้พูดเป็นการปรอง
แล้ว และเรื่องนี้เป็นกรจำเป็น
ตามกฎหมายก็จะภายในสองสัปดาห์
นั้นนั้น จึงได้รีบออก ข้าพเจ้าเห็น
ควรระปรองกองกันเสีย เพราะ
ขอเสนอให้ลงมติ

นายเลียง ไชยกุล ผู้
ราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าว
ถ้าเช่นนั้นพวกเราเห็นจะพอใจกัน
ถ้าที่มาตรา ๑๓ และยอมให้
ธรรมเนียมโคและแก่มาตราอื่นๆที่
เห็นสมควร ก็ตรงกับความต้องการ
เราขอเสนอให้ลงมติ

ท. ยูเกียง ทองลงยา นห
เล่าที่เวญ วัชรอง

ประธานสภาฯ กล่าว
ข้าพเจ้าขอให้ประชุมวินัยผู้ให้
ควรวินัยหลักการแห่งร่างพระราชบัญ
นี้ไว้พิจารณาต่อไปขอได้โปรด
สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน
ประธานสภาฯ กล่าว
อันรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญ

พิจารณาต่อไป ถึงกรมราชการ

พ.อ. พระยาฤทธิอัคนี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรราชการ: โจว่า ขอเสนอให้ส่งกรมราชการ

ประชาชนสภาฯ: กล่าวว่า รัฐมนตรีขอเสนอให้เป็นกรมราชการวิสามัญกระทรวงชกชองหรือไม่ เมื่อไม่มีผู้ใดของข้าพเจ้าถือว่าประชุมอนุมัติ

พ.อ. พระยาฤทธิอัคนี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรราชการ: าวว่า ๗ คน

ประชาชนสภาฯ: กล่าวว่า รัฐมนตรีเสนอ ๗ คน ถ้าไม่มีใครคัดค้าน

หลวงศรีประกาศ ผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงใหม่: กล่าวว่า ดเสนอ ๑๑ คน น้อยนักไม่ไหว มีสมาชิกรับรอง

พ.อ.พระยาฤทธิ อัคนี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรราชการ: ไล่ว่า ไม่ชกชอง

ประชาชนสภาฯ: กล่าวว่า รัฐบาล

ไม่ชกชอง ถ้าไม่มีผู้ใดมีความเห็นอย่างไร ข้าพเจ้าถือว่าประชุมอนุมัติ

พ.อ. พระยาฤทธิอัคนี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรราชการ: กล่าววว่า รัฐบาลขอเสนอ หลวงนาถนิกิธาคา หลวงสิทธิสยามการ พระยาอรัราชทรงสรี หลวงโกวิทอภัยวงศ์ และหลวงประเจิดอักษรลักษณ์

ขุนประเจิดอรุณพันธ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดพิษณุโลก: กล่าวว่า ข้าพเจ้าขอเสนอนายสนิท เจริญรัฐ กับขุนวรสิทธิ์อรุณเวทย์ มีสมาชิกรับรอง

ขุนเสนาสัสดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด: กล่าวว่า ข้าพเจ้าขอเสนอพระยาประเสริฐสงคราม มีสมาชิกรับรอง

นายเตียง ไซยกาฬ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี: กล่าวว่า ข้าพเจ้าขอเสนอ ค. ยู่เกียง ทองลงยา นายไต้ ปาณิกบุตร นายมงคลศรีคนวิจิตร นายทองอินทร์ ภู่พัฒน์ รวม ๕ คน มีสมาชิกรับรอง

ประชาชนสภาฯ: กล่าวว่า กันไป

คนหนึ่งแล้วท่าน

นายเลียง ไชยกาล ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี: กล่าวว่า
เลือกก็ดี เพราะเป็นพระราชบัญญัติ
สำคัญ

นายแฉะ ชุมพันธ์ ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดเพชรบุรี: กล่าวว่า
ขอเสนอนายทองม้วน อุตถาวร

มีสมาชิกครบรอง

ร.ท. ทองคำ กล้ายโสภา
ผู้แทนราษฎรจังหวัดปราจีนบุรี:
กล่าวว่าข้าพเจ้าขอเสนอ ร.ท. สอน
วงษ์โต กับนายเชื่อน กาญจนพันธ์

มีสมาชิกครบรอง

ค. ยูเกียง ทองลงยา ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดกาญจนบุรี: กล่าวว่า
ข้าพเจ้าขอเสนอหลวงศรีประกาศ กับ
นายเลียง ไชยกาล

มีสมาชิกครบรอง

ร.ต. สอน วงษ์โต ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดชัยนาท: กล่าวว่า
ขอเสนอ ร.ท.ทองคำ กล้ายโสภา
นายทองอยู่ พุ่มพันธ์

มีสมาชิกครบรอง

นายมงคล รัตนวิจิตร ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดนครราชสีมา:

กล่าวว่า ข้าพเจ้าขอเสนอ ร.ท.
บุญแถม ปัทมานนท์

เลขาธิการสภาฯ ยื่นรายชื่
ถูกเสนอเป็นกรรมาธิการดังต่อไปนี้

๑. หลวงนาคนิชราชา ๒. หลวงศรี
สยามการ ๓. พระยาอภัยราชทรง

๔. หลวงโกวิทอภัยวงศ์ ๕. หล
ประเจ็กอักษรสถักณ ๖. นายศรี

เจริญศรี ๗. ชุนวรศิริ ๘. กรมเห
๙. พระยาประเสริฐสงคราม ๑๐. ค.ยูเกี

ทองลงยา ๑๑. นายโต ปาณิกบุตร ๑๒.
นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ๑๓. นายม

รัตนวิจิตร ๑๔. นายทองม้วน อุตถ
๑๕. ร.ท. สอน วงษ์โต ๑๖. นายเร

กาญจนพันธ์ ๑๗. หลวงศรีประกาศ
๑๘. นายเลียง ไชยกาล ๑๙. ร

ทองคำ กล้ายโสภา ๒๐. นายทอง
พุ่มพันธ์ ๒๑. ร.ท.ค.บุญแถม ปัทมาน

ชุนเสนาสัจจิติ ผู้แทนราษฎ
จังหวัดร้อยเอ็ด: กล่าวว่า ข้าพ

เจ้าขอเสนอหลวงประสานนฤต
มีสมาชิกครบรอง

นายจิ่ง จิ่งจิดร ผู้แทนราษฎ
จังหวัดศรีสะเกษ: กล่าวว่าข้าพเจ้าขอเสนอ

ชุนวรสานนฤตกิจ

ประธานสภาฯ: กล่าวว่ ขอให้
เขียนชื่อส่งมา

เลขาธิการสภาฯ ได้เชิญผู้มีนาม
ชื่อไปเป็นกรรมการนับคะแนน

พักประชุมเวลา ๑๘.๑๗ นาฬิกา

เริ่มประชุมใหม่เวลา ๑๘.๔๕ นาฬิกา

ประธานสภาฯ: กล่าวว่ ที่
ประชุมได้เลือกกรรมการเสร็จแล้ว
ที่ ๑๑ นาย ตามที่เลขาธิการจะอ่าน
เลขาธิการสภาฯ อ่านรายนาม
ให้ท่าน ฟังผู้ถูกเลือกเป็นกรรมการ
ดังต่อไปนี้ ๑. นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์
๒. หลวงนาคินทิยธาดา ๓. นายมงคล
รัตนวิจิตร ๔. นายโต ปาดินบุตร
๕. หลวงไควทวยชัยวงศ์ ๖. หลวง
ประเจิดอกษรรัตนกันต์ ๗. ศุภเกียรติ
ทองลงยา ๘. หลวงศรีประภค
๙. พระยาอรรราชทรงศิริ ๑๐. นายเตียง
ไชยกาล ๑๑. หลวงสิทธิสยามการ

ประธานสภาฯ: กล่าวว่
แปรญัตติภายในคืนนี้

พ.อ. พระยาฤทธิอัคนี รัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงเกษตราธิการ:
กล่าวว่ ๒ วัน

ประธานสภาฯ: กล่าวว่แปร-
ญัตติภายใน ๒ วัน ไม่มีผู้ใดคัดค้าน
ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมมีอนุมติ บังคับ

- ๑. นายเกริ่น แสนโคกคึก ๒. นายสง่า
- สายศิลป์ ๓. นายเทียบ นันทแพทย์
- ๔. หลวงสฤษดิ์รัตนการ ๕. ขุนพิไชยระพีคึก
- ๖. นายบุญมา เสวีรัฐ

รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติเป็น
การทวนอีก ๒ ฉบับ ฉบับหนึ่งเสนอ
ร่างพระราชบัญญัติพิทักษ์ราตุลการ
ฉบับที่ ๒ พุทธศักราช ๒๔๗๕ ฉบับที่
สองร่างพระราชบัญญัติเก็บภาษีไม้ซีกไฟ
ซึ่งทำในราชอาณาจักร พุทธศักราช
๒๔๗๕ ขอให้นำ

พระยาไชยยศสมมติ รัฐ-

มนตรีว่าการกระทรวงการคลัง: กล่าวว่
รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติพิทักษ์
อัคราตุลการ ฉบับที่ ๒ พุทธศักราช
๒๔๗๕ โดยมีหลักการดังนี้ ๑. แกะไข
อัคราตุลการเข้าที่เก็บแก่สิ่งต่อไปนี้
ก. กังไส ข. ยาน้ำบัตโรค ก. หวาน้ำน
ง. ยางรด จ. พุ่มสำหรับภาพยนตร์
ฉ. สิ่งที่ทำเข้ามาเพื่อซ่อม ข. วัสดุเก็บ
อัครสิ่งทอซึ่งไม่มีไหม ๒. แกะไข
เพิ่มเติมตัวบทแห่งพระราชบัญญัติพิทักษ์
อัคราตุลการ พ.ศ. ๒๔๗๕ เพื่อเป็น
ทางป้องกันการค้าสิ่งอัครกามสภาพ

ให้ได้ยิ่งขึ้น เหตุผลของการแก้ไขพระราชบัญญัติข้อเขียนดังกล่าวไปนี้ การแก้ไขข้อตราอากรนั้น เพราะเหตุว่าภายหลังแต่ได้ประกาศใช้พิศกัฏฐา-อากรราชาเข้า พ.ศ. ๒๔๗๘ แล้วนั้น มีเหตุการณ์หรือหลักฐานปรากฏขึ้นใหม่ จึงสมควรแก้ไข เพราะอัตราคำนวณในครั้งนั้น ไม่เพียงพอ จึงได้มีการกล่างเคลื่อนไปบางรายการซึ่งปรากฏในหลักการนั้นแล้ว และนอกจากนั้น เนื่องจากการเก็บอากรตามสภาพนั้นเอง ได้มีพ่อค้าพยายามจะ หลีกเลี่ยงการเสียภาษีต่างๆ จึงสมควรจะ บังคับวินัยการ หลีกเลี่ยงเหล่านั้นเสีย เพื่อให้เป็นธรรมต่อผู้ทำการค้าโดยสุจริต บัดนี้ข้าพเจ้าขอแสดงข้อแจ้งขอความในหัวพระราชบัญญัติ เพื่อให้เป็นที่เข้าใจยิ่งขึ้นว่า เหตุใดจึงได้เสนอนับที่บัญญัติมาแต่ละมาตราดังที่วานนี้ ในมาตรา ๕ ซึ่งขอเพิ่มควมรับผิดชอบนั้น จะต้องเสียอากรขาเข้า ณ เวลาที่นำของเข้า ทั้งนี้ได้ปรากฏว่าตามกฎหมาย ที่มีอยู่เวลานี้ ไม่ได้กำหนดเวลาว่าสินค้าที่เข้ามานั้น จะต้องเสียอากรเมื่อใด เพราะฉะนั้นก็เป็นโอกาสให้พ่อค้าได้นำสินค้าเหล่านั้น

มาแยกขายเสียภาษี ตามอัตราอากรเป็นอัตราค่า ไม่ตรงตามความหมายที่จกเก็บอากร ยกตัวอย่างง่าย ๆ ประทุนของแข็งแรงที่ประกอบด้วยเครื่องทองเหลือง และเครื่องเหล็กก็อาจจะเอาเครื่องเหล็กไว้ทางหนึ่ง เครื่องทองเหลืองไว้ทางหนึ่ง เมื่อเครื่องเหล็กได้เสียภาษีอากรในอัตราค่าแล้ว ก็ไม่เสียอัตราขึ้นสูงเฉพาะของเหลืองซึ่งเป็นอัตราที่ถูก (แต่โดยรวมทั้งทองเหลืองและเหล็กเข้าด้วยกันแล้วจะท้องเสียอัตราสูง เพราะ ฉะนั้น จึงเป็นทางที่พ่อค้าได้หลีกเลี่ยงการเสียอากรในอัตราอันสูงนี้ ส่วนมาตรา ๕ นี้เรียกเก็บอากร แต่สิ่งที่นำเข้ามาตามสภาพของสิ่งนั้น เวลาที่นำเข้า แต่สิ่งที่สมบูรณ์แล้วหากนำเข้ามาเป็นส่วน ๆ แม้ว่าส่วนประกอบนั้นจะบรรจุที่บ้นหรือต่างหากจากกัน และมีอัตราอากรกำหนดไว้โดยีเฉพาะสำหรับส่วนนั้น ๆ นี้พิศกัฏฐาก็จะเรียกเก็บอากรตาม อัตราที่กำหนดไว้สำหรับสิ่งนั้น เช่นอันหนึ่งว่าได้นำเข้ามาโดย ได้ประกอบ ส่วนต่าง ๆ นั้นเข้าด้วยกันโดยสมบูรณ์แล้วก็ได้มาตรา นี้เพื่อประกอบกับมาตราที่ข้าพเจ้าได้กล่าวชี้แจงเมื่อก่อนเพื่อให้เห็นแพ้นชัด

ศักราช และมาตรา ๘ เป็นมาตราที่
 ฝ่ายอังกฤษนั้น ถ้าสืบคดีกรมศาลการเห็น
 ด้มีการหลีกเลี่ยงวิธีนั้นอาจจะทำได้ง่าย
 หนึ่งรถมอเตอร์ไซค์ อาจจะนำ
 ปรอดเข้ามาครั้งหนึ่ง และเครื่องยนต์
 หนึ่งนั้นก็ได้อัตราหนึ่งเสียเป็นประเภท
 ที่ร้องเหตุกลับไปส่วนเครื่องยนต์นั้นเสีย
 ด้ราคา เมื่อถึงเมืองไทยแล้วอาจจะ
 ประกอบเป็นรถจักรยานยนต์ขึ้นได้
 ด้ราคาหนึ่งเพื่อป้องกันวิธีการหลีกเลี่ยง
 ในมาตรา ๖ และมาตรา ๗ และมาตรา
 ๘ สิ่งใดไม่พึงจักเข้าใน ประเภทใด
 ด้ประเภทหนึ่งซึ่งระบุไว้ อาจจะเสียภาษี
 ด้ในอัตราต่างๆ กัน วิธีนี้เป็นวิธีที่หลีกเลี่ยง
 ด้กัน เช่น นำเข้ามาโดยเป็นสิ่งที่ทำ
 ด้เสร็จแล้วจะต้องเสียแพงโดยปกติ เช่น ยา
 ด้เป็นต้น เช่น ยาสำหรับฉีดเข้าผิวหนัง
 ด้ซึ่งจะต้องประกอบด้วยยาได้มาจากทาง
 ด้อื่น ซึ่งยาสองอย่างนั้นผสมกันเข้าแล้วจะ
 ด้ต้องเสียอัตราสูง พอคำก็ส่งยาเข้ามา
 ด้ที่ละอย่าง แยกทั้งสองอย่างนั้นพอคำก็
 ด้ผสมทำยาที่ทำกันก็ได้ ถ้าเสียในอัตรา
 ด้ยาสำเร็จแล้วจะต้องเสียในชนสงฆ์มาตรา
 ด้นี้เป็นมาตราที่เราได้ตรวจพบว่าใช้อยู่
 ด้ในต่างประเทศทั่วไป โดยเฉพาะคือใน
 ด้ประเทศฝรั่งเศส ที่ได้ส่งมาแล้ว

เกี่ยวกับตัวบท กราวหน้าพาราอรรถ
 เกี่ยวกับ อัตราค่าอากรในอัตราต่างๆ
 สำหรับตั้ง โฉนดนั้นในชั้นเดิมอัตรา
 กิโกลกรัมละ ๑ สตางค์ซึ่งคำนวณผูกไป
 ด้จึงได้ขยายเป็น ๔ สตางค์ เพื่อให้ตรงกับ
 ด้กับราคาที่เป็นอยู่เมื่อ ก่อนได้เปลี่ยน
 ด้อากรนั้น ส่วนอากรสำหรับสินค้าอื่นๆ
 ด้ซึ่งกล่าวต่อไปนั้น มีบางเป็นอัตรา ซึ่ง
 ด้คำนวณไว้มีสูงเกิน ไปและได้แก้ไขให้
 ด้ลดลงด้วยเหตุผลที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมา
 ด้แล้วนั้นจึงหวังว่าสภาอัน จะรับหลักการ
 ด้การแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ด้วยดี

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทน
 ด้รวมดุสิตจังหวัดอุดรธานี : กล่าววา
 ด้ขอเสนอให้ลงมติ

มีสมาชิกรับรอง
 ด้ประธานสภาฯ : กล่าววา ไม่มี
 ด้ผู้ใดคัดค้าน ข้าพเจ้าจะขอให้ที่ประชุม
 ด้วินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรรับหลักการร่าง
 ด้พระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป
 ด้ขอได้โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน
 ด้ประธานสภาฯ : กล่าววา เป็น
 ด้อันว่ารับหลักการแห่งร่างพระราช
 ด้บัญญัตินี้ไว้พิจารณา

พระยาไชยยศสมบัตรรัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงการคลัง: กล่าวว่า
รัฐบาลขอเสนอให้พิจารณาว่าควร
เพื่อจะได้ประกาศทันที

ประธานสภาฯ: กล่าวว่า ขอให้
เลขาธิการอ่าน

เลขาธิการสภาฯ อ่านร่างพระราช
บัญญัติพิทักษ์ตราสกุลกากร (ฉบับที่ ๒)
พุทธศักราช ๒๔๗๕ ดังต่อไปนี้
"โดยที่สภาพแห่งราษฎรลงมติว่าสมควร
แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติพิทักษ์
ตราสกุลกากร พุทธศักราช ๒๔๗๕
มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า
พระราชบัญญัติพิทักษ์ตราสกุลกากร
(ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๗๕ มาตรา
๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วัน
ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป
มาตรา ๓ ตั้งแต่วันใช้พระราชบัญญัตินี้
ให้แก้ไขเพิ่มเติมพิทักษ์ตราสกุลกากร
ต่อท้ายพระราชบัญญัติพิทักษ์ตราสกุลกากร
พุทธศักราช ๒๔๗๕ ให้เป็นไปดังที่
บัญญัติไว้ในพิทักษ์ตราต่อท้ายพระราช
บัญญัตินี้ มาตรา ๔ ให้เพิ่มความต่อไป
เป็นวรรค ๒ ของมาตรา ๔ แห่งพระราช
บัญญัติพิทักษ์ตราสกุลกากร พุทธศักราช
๒๔๗๕ "ความรับผิดชอบอันจะคงเสีย

อากรขาเข้าเกิดขึ้นแต่ในเวลาที่น่า
เข้า มาตรา ๕ ให้ยกเลิกมาตรา ๕
พระราชบัญญัติพิทักษ์ตราสกุลกากร
ศักราช ๒๔๗๕ และให้ใช้ความต่อ
แทน "มาตรา ๕ ให้เรียกเก็บอากร
สิ่งที้นำเข้ามา ตามสภาพของสิ่งนั้น
เวลาที่นำเข้ามาแต่สิ่งที่สมบูรณ์แล้ว
นำเข้ามาเป็นส่วนๆ นั้น แม้ว่าจะ
ประกอบนั้นจะบรรพหุหรือทางหาก
กัน และมีตราอากรกำกับ
เฉพาะสำหรับส่วนนั้นๆ ในพิทักษ์
จะเรียกเป็นอากรตามอัตราที่กำหนด
สำหรับสิ่งนั้นเสมือนหนึ่งว่าได้นำเข้า
โดยได้ประกอบส่วนต่างๆ นั้นเข้า
กันโดยสมบูรณ์แล้วก็ได้

นายเลียง ไชยบาล ผู้
รวม ฎรจังหวัดอุบลราชธานี: กล่าวว่า
โดยคำทรวอกแต่เห็นว่าควรแก้ไข
มาตรา ๕ บรรพหุที่ ๓ "ให้เรียก
อากรแก่สิ่งทีนำเข้ามา" ข้าพเจ้าขอ
กล่าวว่า "แก่" เป็น "จาก" เพราะเหตุ
เราคิดว่าเราเป็นแต่เก็บเงินกันที่นั่น
แต่จากของทีนำเข้ามา" ให้เรียกเก็บอา
จากสิ่งทีนำเข้ามา" จึงจะดีกว่า

พระยาไชยยศสมบัตรรัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงการคลัง: กล่าวว่า

ก็เก็บจากคน แก่สิ่งที่น่าเข้ามา
นายเตียง ไขยกาล ผู้แทน
จังหวัดอุตรดิตถ์ราชธานี: กล่าวว่
ก็

เลขาธิการสภาฯ ว่ากันว่า "มาทรา
ก็อธิบายที่กรมศุลกากรเห็นว่ามีการ
เสียอากร ที่พึงเรียกเก็บแก่สิ่งที่
รู้นั้นแล้ว โดยวิธีนำสิ่งนั้นเข้ามาเป็น
ๆ ทางหากจากกัน จะเห็นในวาระ
วาทหรือทางวาระกันก็ ก็ให้เรียก
อากรแก่ส่วนนั้น ๆ แต่ละส่วนตาม
ราคาพึงเก็บแก่สิ่งที่มีมูลค่าแล้วนั้น
ก็ตามอัตราทั่วไปแห่งอากรตามราคา
แล้วแต่อย่างใดจะเป็นเงินอากรสูงกว่า
เงินไว้แก่ที่มีบทบัญญัติไว้โดยเฉพาะ
พิศกว่าให้เป็นอย่างอื่น มาตรา ๘ ซึ่งโค
ก็เข้าได้ในประเทศหรือประเทศขอมแห่ง
ก็ถือว่าเป็นจำนวนถึงสองประเทศหรือ
สองประเทศย่อยหรือมากกว่านั้น - และ
กรที่จัดได้เช่นนั้น มีผลต่างกันในการ
เสียอากร ก็ให้เก็บอากรแก่สิ่งนั้น โดยถือ
กันที่ว่า ถ้าต่างกันในเรื่องว่าจะต้องเสีย
อากรหรือไม่ก็ต้องเสียอากร และถ้า
ต่างกัน ในเรื่องว่าจะ ต้องเสียอากร ตาม
อัตราใดก็ให้ต้องเสียอากร ตามอัตรา
ที่สูงกว่า หรือสูงสุดแล้วแต่กรณี

มาตรา ๘ ซึ่งโคไม่พึงจัดเข้าได้ในประเทศ
ใดประเทศหนึ่งซึ่งระบุไว้ โดยเฉพาะใน
พิศกอัตราและสิ่งนั้นประสมหรือประกอบ
ขึ้นด้วยวัตถุหรือสิ่งอื่น ๆ เป็นจำนวน
สองอย่างหรือมากกว่านั้น และวัตถุหรือ
สิ่งอื่น ๆ นั้นต้องเสียอากรตามอัตราต่าง ๆ
กันก็ให้เก็บอากรแก่สิ่งนั้นตามอัตราที่พึง
เก็บแก่วัตถุหรือสิ่งอื่น ๆ อันเป็นเครื่อง
ประสมหรือประกอบอย่างใดซึ่งเสียอากร
ในอัตราที่สูงกว่าหรือสูงสุดแล้วแต่กรณี
เว้นไว้แต่ที่มีบทบัญญัติไว้ โดยเฉพาะใน
พิศกว่าให้เป็นอย่างอื่น แต่ถ้าอธิบายที่กรม
ศุลกากรเห็นว่าวัตถุใด หรือสิ่งใดที่เป็น
เครื่องประสมหรือประกอบนั้นเป็นเพียง
อุปกรณ์โดยแม้พิศถือว่าไม่มีวัตถุหรือ
สิ่งนั้นเป็นเครื่องประสมหรือประกอบอยู่
ด้วย อนึ่งถ้าอธิบายที่กรมศุลกากรเห็นว่า
วัตถุหรือสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นเครื่องประสม
หรือประกอบนั้นถึงแยกออกจากกันได้
โดยสะดวกก็ให้เก็บอากรตามบทบัญญัติ
ทั่วไปที่กล่าวข้างต้น และในกรณีเช่นนั้น
อธิบายที่กรมศุลกากรอาจสั้ให้เก็บอากร
วัตถุหรือสิ่งต่าง ๆ อันเป็นเครื่องประสม
หรือประกอบนั้นแต่ละอย่างตามอัตราที่
วัตถุหรือสิ่งนั้น ๆ พึงคงเสีย

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี: กล่าวว่า
ในมาตรา ๔ บรรทัดที่ ๒ เราใช้คำว่า
เฉพาะในพิภพอุทฺตรา แต่ในมาตรา ๖ บรรทัด
สุดท้ายที่ว่า โดยเฉพาะ ในพิภพ และใน
มาตรา ๘ นั้นเองบรรทัดที่ ๖ ใช้ว่า โดย
เฉพาะในพิภพบางแห่งเป็นเฉพาะในพิภพ
แต่บางแห่งเฉพาะในพิภพอุทฺตรา อย่างไร
จะดู

พระยาไชยยศสมบัติ รัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงการคลัง: กล่าวว่า
ใช้ว่า "โดยเฉพาะในพิภพ" ก็พอแล้ว

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี: กล่าวว่า
ถ้าอย่างนั้นมาตรา ๘ บรรทัดที่ ๒ ก็คือ
"อุทฺตรา" ออกนอกหรือไม่

พระยาไชยยศสมบัติ รัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงการคลัง: กล่าวว่า
ถูกแล้ว

ประธานสภา ฯ: กล่าวว่า ไม่มี
ใครคัดค้าน เป็นอันตัดคำว่า "อุทฺตรา" ออก

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี: กล่าวว่า
สงสัยอีกหน่อย คือในบัญชีสุดท้ายว่า
"พิภพอุทฺตราอุทฺตรา" แก้ไขเพิ่มเติม" และใน

มาตรา ๓ ก็เช่นเดียวกันมาตรา ๔
เดียวกัน :

นายเลมียด หงส์ประภาส
ราษฎรจังหวัดพระนครศรีอยุธยา
กล่าวว่า ข้าพเจ้าอยากจะให้ท่านที่
สองอธิบายว่า พิกัดอุทฺตรา นั้นคือ
จะเป็นคนละคำ

นายฮิว ตามไท ผู้แทน
จังหวัดกำแพงเพชร: กล่าวว่า
เห็นว่าควร จะคงไว้ตามร่างเดิม
เพราะตามบัญชีเรียกว่าพิภพอุทฺตรา

พระยาไชยยศสมบัติ รัฐ
ว่าการกระทรวงการคลัง: ก

ทางรัฐบาล ไม่จัดของไว้จะมีหรือ
ก็อีกคำพิภพกันถ้าเป็นภาษาอังกฤษว่า
ส่วนอุทฺตรา นั้น เรียกว่าเรา แต่พิภพ
หมายความว่า เซวิท ในทันเพื่อ
สงสัยก็เติมอุทฺตราเข้าอีกคำหนึ่ง

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์
ราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี: ก
ก็ต้องเติมเข้าไปในมาตรา ๔ อีกก็อัน
ด้วยกันมาตรา ๘ บรรทัดสุดท้าย

มาตรา ๖ และบรรทัดแรกในบัญชี

พระยาไชยยศสมบัติ รัฐ
ว่าการกระทรวงการคลัง: ก

ประธานสภา ฯ กล่าวว่ ทกลง
ข้อครหาทุกคำ ไม่มีผู้ใดชี้ข้อ
กล่าวหาการสภา ฯ อานมาตรา ๕
ยืนยันว่า การกระทำของกรรมการคลัง
หรือข้าราชการให้เป็นไปตามพระราช
บัญญัติ

นายชว งามโชติ ผู้แทนราษฎร
จังหวัดพิจิตร : กล่าวว่ บัญชี
ซึ่งทำ ข่าพเจ้าขอเสนอให้ผ่านไป
ก่อน
มีสมาชิกบริวรอง

นายทองอยู่ พุดพัฒนา ผู้แทน
จังหวัดชัยภูมิ : กล่าวว่ บัญชี
ใส่ค่าข่าพเจ้ากำลังจะแปรญัตติ
วัน แล้วจะเสนอให้ผ่านไปอย่างไร
เพราะฉะนั้นขอให้อ่านข้อไป
โดยข้าราชการสภา ฯ อานพิศกค่อทว
เข้าแก้ไขเพิ่มเติมคงข้อไปนี้

(ง) โหยกเล็ก และใช้ความค่อไป
๑๒ (ง) คงได้ ก็โลกรมีละ
บาท ๕๔ (ง) ให้ชี้คฆ่าความ
ออกเสีย "แต่ทั้งหมดคนมีใช้เป็น
กคกลงวนสิทธิ์ข่าพเจ้า" ๕๔
ละหมายเหทค่อทว โหยกเล็ก
ว่าความค่อไปนี้แทน ๕๔ (ง) ของ

ปรุงขึ้นเป็นข่าพนักโรค หรือตามคำว
เกศชกรวม สำหรับใช้ทางปคซึ่งมีได้
ระบุไว้ในที่อื่น ๆ และบริวรองชนะเพือ
ชายปลัด ถ้ามีใช้เป็นข่าพนักโรค
๐.๒๐ บาท ถ้าเป็นข่าพนักโรค ๐.๒๐
บาท หมายเหท ๑. การสำค่งรายการ
บริวรองของปร่งเหล่านี้ในใบข่าพนักค่านัน
ถ้าจะสำค่งว่ต้องเสียอากรไป ประเทศ
ช้อยนก็ค่อต้องมีการบริวรองทวี่ว่ของปร่งนัน
ไม่มีแอลกอฮอล์เลย หรือมีแอลกอฮอล์
บริวรองไม่เกินคว่ำร้อยละ ๕ หมายเหท
๒. ของปร่งขึ้นเป็นข่าพนักโรคหรือตาม
คำวเกศชกรวม ซึ่งมีแอลกอฮอล์บริวรอง
เกินคว่ำร้อยละ ๕ นั้นให้ถือว่ เป็นสุร
และต้องเสียอากรในประเทศ ๖ (ง)"

นายทองอยู่ พุดพัฒนา ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดชัยภูมิ : กล่าวว่ ในข้อคร
หากรโดยเฉพาะ ๕๔ (ง) ซึ่งกล่าวถึง
การปรับปรุงขึ้นเป็นข่าพนักโรคข่าพเจ้า
เห็นว่าข้อครหาข้อยละ ๒๐ สก่างานนอก
จะมากไป เพราะว่เราต้องกรรยาที่จะ
รักษาคณไรและโดยเฉพาะเวลาที่ถูกเข้าใจ
ว่รัฐบาลกำลังจะส่งเสริมการบริวรอง
ขายให้เป็นที่นิยมและบริวรองกวรัน
แพทยแผนโบราณอยู่ด้วย เช่นนันแล้ว
การที่จะกำหนดพิศกค่อทว ๒๐ สก่ากร

ก้อลคิรหรือก้อกิลกรัมนั้นเห็นว่าจะแรงไป
ข้าพเจ้าจึงขอแปรญัตติเป็น ๑๘ สทงก
ทั้งสองแห่ง

ประธานสภาฯ ท: กล่าวว่ มีผู้
รับรองคนเคียว ความซ้อบ้งกับค้อง ๒ คน
เป็นอันยกไป ผ่านไค้

เลขาธิการสภาฯ อ่าน ๕๘ (ข.)
ให้ยกเลิก ๕๕ ให้ยกเลิก และใช้ความ
ก้อไปน้แทน ๕๕ ห้วนามันและน้ำมัน
หอมทีเป็นของธรรมชาติหรือซ้อทำเทียม
ก. ใช้ประโยชน์ทางยาบำบัดโรคตามแก
อธิบคิรกรมศุลกากรจะไค้ประกาศระบุเป็น
ราย ๆ ประกาศน้ให้ผลก้งแต่วันออก
ในราชกิจจานเบกษาลคิรละ ๑.๐๐ บาท
ข. ชนิดอื่นทงสันลคิรละ ๓.๕๐ บาท
ซ้อยกเว้นห้วนามัน หรือ น้ำมัน หอมทีทำ
เทียมของธรรมชาตินั้น ถ้าไม่มีซ้อ
ธรรมชาติชนิดใดเจือปนอยู่ด้วยก้มีค้อง
เสียอากร ในประเภทน้ แต่ก้องตัวแกง
ในใบขนส่ินก้า้วว่ (๑) ของทำเทียม
น้ไม่มีซ้อธรรมชาติเจือปนอยู่ด้วยและ
(๒) ของทำเทียมน้เรียกซ้ออย่างใดใน
ทางเคมี ๑๒๕. ให้ยกเลิกและใช้ความ
ก้อไปน้แทน ๑๒๕. ยางนอกและยางใน
สำหรับล้อรถเว็นไว้ใช้ทีเป็นส่วนแห่ง
เครื่องประกอบชุดแรกของรถ และหน้า

เข้ามาพร้อมกันกับรถนั้น ก. ชนิดค้อล
สำหรับจักรยาน ยางนอกหนึ่งเส้น ๐.๒๐
บาท ยางในหนึ่งเส้น ๐.๑๕ บาท ชนิด
ค้อลสำหรับรถเต็นด้วยกำลังเครื่อง (๑)
ยางในหน้าหนักไม่เกิน ๑ กิลกรัมน้
เส้น ๑.๐๐ บาท (๒) ยางในหน้าหนัก
ไม่เกิน ๑ กิลกรัมน้หนึ่งเส้น ๒.๐๐ บาท
(๓) ยางนอกหน้าหนักไม่เกิน ๔ กิลกรั
มน้หนึ่งเส้น ๓.๐๐ บาท (๔) ยางนอกน้
หนักเกิน ๔ กิลกรัมน้แต่ไม่เกิน ๖ กิลกรั
มน้หนึ่งเส้น ๕.๐๐ บาท (๕) ยางน้
หน้าหนักเกิน ๖ กิลกรัมน้แต่ไม่เกิน ๑๐
กิลกรัมน้หนึ่งเส้น ๘.๐๐ บาท (๖) ยาง
นอกหน้าหนักเกิน ๑๐ กิลกรัมน้หนึ่งเส้น
๑๑ บาท ก. ชนิดค้อลเว็นไว้ใช้สำหรับ
จักรยานหรือรถเต็นด้วยกำลังเครื่องและ
ชนิดทีไม่มีค้อล กิลกรัมน้ละ ๐.๑๘ บาท
๑๔๒. ก้อจากประเภทซ้อ (ก) ให้เก
ประเภทซ้ออื่นอีกประเภทหนึ่งก้อไปน้
๑๔๒ (ก) ฟ้ล้มแปล สำหรับดัด
ภาพยนตร์ไม่มีภาพและซ้อมีได้ก้าภาษ
ความยาวทุก ๆ ๓๐.๕๘ เมตร (๑๐๐
ฟ้ท) ของฟ้ล้มกว้างตามขนาดนิยม ๓.๕
มิลลิเมตร ๑.๘๐ บาท หมายถึงตัวไ
ในภาค ๒๘ บท (๑) (ข) (๑) ใค้
ด้อยก้าทำ "ถ้ามีโหมอยู่ด้วยและโหม

กันน้อยกว่าร้อยละ ๕" ให้เป็นว่า
ไม่มีใหม่หรือมีใหม่ยกเว้นแต่ใหม่
ที่น้อยกว่าร้อยละ ๕" ๑๖๐. ให้

ประเภทย่อยอีกหนึ่งประเภท ๑๖๒.
ซึ่งทำซ้ำมาเพื่อซ่อมตามเงื่อนไข
ข้อบังคับกรมศุลกากรจะ "กำหนดขึ้น"

ประธานสภาฯ: กล่าววา หมวด
ที่ ๒ แล้วต่อไปจะได้อีกพิจารณา
ที่ ๓

นายสนิท เจริญรัฐ ผู้แทน
จังหวัดนครราชสีมา: กล่าววา
ผู้จำหน่ายกบ เมื่อก่อนอยากจะทำกบ
ตามประธานไม่เห็น ยังข้องใจอยู่

รทกททัย เกรงว่าจะเขียนเปิดช่องให้
หน้าที่ทำนองเดียวกับการศรัทธาภาษา
เก่าคือบอกว่าจะเรียกเก็บได้หรือไม่เก็บ

ก็ข้าพเจ้าเกรงว่าขึ้นจะคล้ายกับศรัทธา
ภักจะให้ท่านรัฐมนตรีชี้แจงก่อนว่าเหตุ
ซึ่งเขียนบังคับที่เดียว เมื่อก่อนท่านบอก
ให้เก็บอย่างนั้น ๆ ที่เดียว นี่ทำไม่จึง
ของให้ความวินิจฉัยไว้

พระยาไชยยศสมมติ รัฐมนตรี
การกระทรวงการคลัง: กล่าววา ใน
อันนี้จะต้องตราขอเท็จจริงเสียก่อน
ละก็จะต้องให้อธิบดีเป็นผู้วินิจฉัยต่อไป

จะเรียนชี้แจงให้เด็กชาวยังไม่ได้อีกเรื่อง
นั้นมืออยู่แล้วจะได้อีกทำส่งต่อไปภายหลัง

ประธานสภาฯ: กล่าววา ไม่มี
ใครคัดค้านหมทวารที่ ๒ แล้วต่อไป
พิจารณาวารที่ ๓ ข้าพเจ้าขอให้ประชุม
วินิจฉัย ผู้ใดเห็นว่าพระราชบัญญัติ
ควรจะออกใช้เป็นกฎหมายได้

สมาชิกยกมือก่อนพร้อมพร้อมกัน

ประธานสภาฯ: กล่าววา พระราช
บัญญัติเป็นอันผ่านได้ การต่อไป
พระราชบัญญัติเก็บภาษไม่ซีก พึ่งทำใน
พระราชอาณาจักร (ฉบับที่ ๓) พุทธ-
ศักราช ๒๔๗๔

พระยาไชยยศสมมติ รัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงการคลัง: กล่าววา
รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติเก็บ
ภาษไม่ซีกไฟในพระราชอาณาจักร ฉบับ
ที่ ๓ พุทธศักราช ๒๔๗๔ โดยมีหลักการ
ว่าลดอัตราภาษไม่ซีกไฟ เหตุผล
ด้วยปรากฏว่าอัตราภาษไม่ซีกไฟเก็บอยู่
เวลานี้ ทำให้ท้องขายไม่ซีกไฟในราคา
สูง จึงมีผู้นิยมใช้เครื่องซีกไฟแทนเป็น
อันมาก และมีกำลังลดบ่อนไม่ซีกไฟหนี
อากรสินค้าเข้าเข้ามาาก จึงสมควรลด
อัตราภาษไม่ซีกไฟ

เวลาน้ำตามอัคราภวษที่จับเก็บอยู่จะตอง
 ชายกลองละ ๒ สตางค์ เมื่อชายกลอง
 ละ ๒ สตางค์นั้นก็เป็นที่ถือครองกับผู้ที่
 ไม่ค่อยจะบริบูรณ์นัก และโดยเฉพาะผู้ที่
 อยู่ในชนบทก็จำเป็นจะตองใช้ไม้ซีกไฟ
 มาก นอกจากนั้น ไม้เครื่องซีกไฟ
 และ ไม้ซีกไฟ ลักลอบเข้ามาเป็นอันมาก
 จึงทำให้การอุตสาหกรรมไม้ซีกไฟในกรุง-
 สยามตองรับบาปเคราะห์อันนี้ด้วย จำนวน
 ไม้ซีกไฟซึ่งใช้อยู่ใกล้กลองมาเป็นอันมาก
 เหตุที่จำนวนที่ทำออกจำหน่ายตกลงมา
 นั้นก็เนื่องด้วยเหตุหลายประการ คือ
 ราคาสูงไป และมีผู้นิยมใช้เครื่องซีกไฟ
 มาก และมีการลักลอบหนีภาษีเข้ามา
 การที่รัฐบาลได้เสนอลดอัตราภาษีลง
 มากก็เพื่อจะบำรุงอุตสาหกรรมชนิดนี้ไว้
 เพื่อจะได้เป็นทางที่รัฐบาลจะหารายได้
 มาเพิ่มพูนต่อไป ปรากฏว่าในเมือง
 ใกล้เคียงเขาพญาผามเก็บภาษีไม้ซีกไฟใน
 อัคราสูง อุตสาหกรรมไม้ซีกไฟก็ร่วง
 โรยลงไป จนในที่สุดเกือบจะเก็บไม่ได้
 อยู่แล้ว มีสองสามประเทศ เพราะเป็น
 การสมควรที่สุดที่เราจะช่วยอุตสาหกรรม

ประเภทนี้ไว้เพื่อเราจะได้หลายรายได
 บำรุงบ้านเมืองต่อไป เพราะฉะนั้น
 รัฐบาลจึงหวังว่าสภา
 หลักการไว้พิจารณาด้วย

นายมงคล รัตนวชิร ผู้แทน
 ราษฎร จังหวัด นครศรีธรรมราช
 กล่าวว่า ขอเสนอให้ลงมติ

มีสมาชิกยกมือรับรอง

ประธานสภา ฯ : กล่าวว่า มี
 เสนอให้ลงมติแล้ว ผู้ใดเห็นว่าควร
 รับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ
 พิจารณาต่อไป ขอให้ไปยกมือขึ้น
 มีสมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภา ฯ : กล่าวว่า เป็น
 อันวารับหลักการแห่งร่างพระราช
 บัญญัตินี้

พระยาไชยยศสมมติ รัฐมนตรี
 ว่าการกระทรวงการคลัง : กล่าวว่า
 รัฐบาลขอเสนอพิจารณาด้วย

ประธานสภา ฯ : กล่าวว่า
 เมื่อไม่มีผู้ใดคัดค้าน ข้าราชการ
 ประชมนอนันตให้พิจารณาด้วย

เลขานุการสภา ฯ : กตาวา

พระราชบัญญัติเก็บภาษีไม้ซีกไฟซึ่งทำในพระราชอาณาเขต

(ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๗๔

_____

.....

.....

.....

.....

โดยที่สภาผู้แทนราษฎร ลงมติว่า สมควรแก้ไขพระราชบัญญัติเก็บภาษีไม้ซีกไฟ ซึ่งทำในพระราชอาณาเขตเสียใหม่

จึง มีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัตินี้ไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติเก็บภาษีไม้ซีกไฟซึ่งทำในพระราชอาณาเขต (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๗๔"

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติเก็บภาษีไม้ซีกไฟซึ่งทำในพระราชอาณาเขต พุทธศักราช ๒๔๗๔ ตามที่แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติเก็บภาษีไม้ซีกไฟซึ่งทำในพระราชอาณาเขตแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๕ นั้นเสีย และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน

"มาตรา ๖ ภาษีภายในซึ่งเก็บ จากไม้ซีกไฟทุกชนิด ให้คิดเก็บและเสียดังนี้

(๑) ถ้ายับรูดกลัศคักถั่วกลัศคักหนึ่ง มีจำนวนไม่เกิน ๖๐ อัน ร้อยกลัศ ๐.๓๓ บาท

(๒) ถ้ายับรูดกลัศคักถั่วกลัศคักหนึ่ง มีจำนวนเกินกว่า ๖๐ อัน กับคักคักเพิ่มขึ้นทั้งนี้ คือ จำนวนไม้ซีกไฟที่เกินกว่า ๖๐ อันในกลัศคักหนึ่ง เพิ่มค่า ภาษีขึ้นทุก ๆ ๓๐ อัน หรือ เกษของ ๓๐ อัน ร้อยกลัศ ๐.๑๕ บาท

(๓) ไม้ซีกไฟที่ไม่ได้ยับรูดกลัศ และเมื่อทำถูกต้องตามอนุวัติ และเงื่อนไขของรัฐมนตรีว่า การกระทรวงเจ้าหน้าทีแล้ว กิโลกรัมละ ๐.๕๐ บาท

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติเก็บภาษีไม้ซีกไฟซึ่ง ในพระราชอาณาเขต พุทธศักราช ๒๔๗๔ นั้นเสีย และให้ใช้ข้อความ ต่อไปนี้แทน

มาตรา ๑๑ ผู้ใดประกอบอุตสาหกรรมไม้ซีกไฟเพื่อจำหน่ายโดยมิได้รับ อนุญาต หรือประกอบเมื่อใบอนุญาตนั้นสิ้นอายุแล้ว หรือหลีกเลี่ยงการเสีย ภาษีตามบทบัญญัติมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ผู้นั้นมีความผิดของระวางให้ ปรับไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งหมื่นบาท) กับให้รับไม้ซีกไฟซึ่งมิได้เสีย ภาษีนั้นด้วย

นายมณฑล รัตนวิจิตร ผู้แทน ชักข้อหรือไม่ คือ บ่อนักการให้สิทธิ ราษฎรจังหวัดนครศรีธรรมราช : พระยาไชยยศสมันต์ รัฐมนตรี กล่าวไว้ ถ้าหากว่าจะแปรรูปว่าเสียภาษี : ว่าการกระทรวงการคลัง : กล่าวไว้ นั้น ให้ข้อเสกสมบัติคงโคหรือไม้ : วิช ที่จะจับเก็บอย่างนั้น เป็น วิธีการ

ทั้งนี้ไม่เกี่ยวกับอัตรา

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์

พรหมจรรย์จังหวัดอุบลราชธานี :

ที่ว่า สงสัยมาตรา ๖ ที่ว่า และให้ใช้
ความต่อไปนั้นแทน คำว่า "ข้อ" เกิด

ข้อในมาตราที่เราผ่านมาแล้วนั้นเราใช้

เพียงว่า "และให้ใช้ความต่อไปนี้

นั้น" ขอให้เชิญไปดูในที่ที่แล้วๆ มาก

ขึ้นนั้น เพราะฉะนั้นขอให้ยกคำว่า

"ข้อ" ออก และในมาตราต่อ ๆ ไป

ก็ให้คงไว้แต่ความนั้นอย่างหนึ่ง "อีก

ทั้งนี้ในอนุมาตรา ๒ ของมาตรา ๓

คำว่า "คือคงแก่บรรพตที่ ๓ ในหน้า ๒

ได้" ศัพท์เพิ่มครั้งนี้ คือ "จนจบนั้น

จะอยู่ในส่วนข้างหน้าหมวก ไม่น่า

อยู่ในส่วนที่ ๒ เพราะว่าการส่วนนี้

จะเป็นประกอบส่วน ๓ สดวกก็ตาม

ที่ว่า หมายถึงมา ตามบรรพตที่คิดตัว

สุดท้ายหนึ่งมีจำนวนเกินกว่า ๖๐ อัน ร้อย

ถล่ม ๑.๓๐ บาท คำว่า "กัน" ให้เพิ่ม

คือไปทางสดวกก็ ไม่ใช่ข้อมาตรานี้

พระยาไชยยศสมมติ รัฐมนตรี

ว่าการกระทรวงการคลัง : กล่าววา

ว่าเขียนนั้น ที่เขียนนั้นเขียนอย่างเกี่ยว

กับพระราชบัญญัติเดิม ซึ่งเขียนเช่น

เกี่ยวกับที่เขียนไว้ ถ้าว่าเขียนอย่างอื่น

แล้วบางทีจะทำให้เกิดความเข้าใจผิด

ส่วนความร่วมมืออยู่กับอัตราแล้วเวลาจะ

หา จะหาที่ไหน

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทน

พรหมจรรย์จังหวัดอุบลราชธานี : กล่าววา

ส่วนคำว่า "กติก" คงตัดออกหรือไม่

กัน ถ้าหากว่าจะเขียนกันนั้นมาก คือ

ถ้าจะอ่านอย่างข้าพเจ้าแล้ว เข้าใจง่าย

"ถ้าบรรพตทุกกติกตัวสุดท้ายหนึ่งมีจำนวน

เกินกว่า ๖๐ อัน ร้อยถล่ม ๑.๓๐ บาท

กับศัพทศาสตร์เพิ่มขึ้นกันนี้ คือจำนวนไม้ซีก

ไฟที่เกินกว่า ๖๐ อันในกติกหนึ่ง เพิ่ม

คำภาชนะขึ้นทุก ๆ ๓๐ อัน หรือเกินของ

๓๐ อันหรือถล่ม ๑๖ สดวกก็ครั้ง

พระยาไชยยศสมมติ รัฐมนตรี

ว่าการกระทรวงการคลัง : กล่าววา

ถ้าจะยกคำว่า "ร้อยถล่ม ๑.๑๖ สดวกก็

ครั้ง ยกเข้ามาไว้ข้างในจะเกิดความอย่าง

เดียวกัน

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทน

พรหมจรรย์จังหวัดอุบลราชธานี : กล่าววา

ได้

เลขานุการสภา ฯ อานว่า

ในกรณีที่ต้องรวางโทษฐานหลีกเลี่ยงการเสียภาษีตามมาตรา ๖ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีอำนาจที่จะยกเลิกหรือถอน หรือจะงดไว้เป็นเวลา แล้วแต่จะเห็นเป็นการสมควร ซึ่งโดยอนุญาตสำหรับประกอบการทำไม้ซีกไฟที่ออกให้คนบทบัญญัติ มาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติ "

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี : กล่าวว่า กวดเลข ๑๐.๐๐๐ บาทขอตัดออกกับขอตัดวงเล็บออก คงอ่านได้ความว่า "ปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท" เป็นตัวหนังสือทีเดียว

พระยาไชยยศสมบัติ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง : กล่าวว่า ไม้ซีกซ่อง

ประธานสภา ฯ : กล่าวว่าตกลงให้ตัดออก

นายเลมียัต หงสประภาส ผู้แทน

เลขานุการสภา ฯ อานว่า

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปทุกพระราชบัญญัติ

นายทองอยู่ พูลพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงใหม่ : กล่าวว่า ในมาตรา ๔ นั้นข้าพเจ้าขอแปรญัตติไว้ คือแปรญัตติตอนที่ว่า ความผิดต้องรวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทนั้น ขอแปรญัตติเป็นว่าปรับไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท ทั้งนี้

ราษฎรจังหวัดพระนครศรีอยุธยา กล่าวว่า ในมาตรา ๔ ที่บทกล่าว มาตรา ๑๑ ผู้ประกอบอุตสาหกรรมไม้ซีกไฟเพื่อจำหน่ายโดยมิได้รับอนุญาต ข้าพเจ้าขอตัดคำว่า "ผู้จำหน่าย" ออก เพราะไปทำให้เข้าใจว่าเพื่อจำหน่ายก็ไม่ได้รับอนุญาต แต่ความจริงนั้นผู้ประกอบอุตสาหกรรมโดยมิได้รับอนุญาต

พระยาไชยยศสมบัติ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง : กล่าวว่า ถ้าตัดโดยยก้านออกเสีย ผู้ที่จะไปทำผิดตกลงอย่างหนึ่งอย่างใดก็ทำไม่ได้

เพราะเหตุว่า ถ้ากำหนดค่าปรับแรงมทำให้ราษฎรได้รับความเดือดร้อน แต่ประการหนึ่ง วรรคที่ ๒ นั้นมีอยู่แล้ว อำนาจรัฐมนตรีที่จะยกเลิกหรือถอนให้ยกเลิกได้ เมื่อเราเขียนบทบัญญัติไว้เช่นนั้นแล้วความสำคัญไปวรรค ๑ นี้

ไม่มีความศักดิ์สิทธิ์ เพราะฉะนั้นไหน ๆ
พระราชบัญญัตินี้มีความศักดิ์สิทธิ์ ไม่
พอแล้วจึงควรที่จะบัญญัติไว้ห้าพัน
ล้านบาท

ขุนเสนาบดี วัชรอง

ประชาชนสภา ฯ : กล่าววา

วัชรองยกมือขึ้น

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์

ท่านราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี :

กล่าว ข้าพเจ้าใครจะเสนอให้ที่

ประชุมพิจารณาครั้งที่ ๒ ของมาคราน

เอาไว้ ระหว่างที่มีผู้กระทำผิดต้อง

วางโทษฐาน หลีกเลียง การ ทน ภาษี

ต่อมาครานแล้ว เราจะควรวัดตอน

ใบอนุญาตหรือไม่ ในวรรคท้ายของ

มาตรา ให้อำนาจรัฐมนตรีเจ้าหน้าที่

ในการที่จะยกเลิก ตอนหรือข้อใดเป็น

กลางของใบอนุญาตสำหรับประกอบการ

ทำไม้ขีดไฟนั้นก็ได้ ในกรณีถ้าเรา

ต้องการความศักดิ์สิทธิ์ของมาคราน

แล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าควรใช้อำนาจ

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมี

อำนาจตอนใบอนุญาตที่เกี่ยวข้อง เพราะ

ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอแปรญัตติว่า ใน

กรณีที่มีผู้ประกอบการ ไม่ขีดไฟ

เพื่อจำหน่าย ได้ต้องโทษฐานหลีก

เลียงการเสียภาษี การมาครานให้

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังตอน

ผู้หนึ่งทรงชักชวนนายนักโต เพราะ

ฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นด้วยกับมติแปรญัตติ

นายโต ปาณิกมพ ผู้แทน

ราษฎรจังหวัดพระนครศรีอยุธยา :

กล่าวว่า เพื่อนสมาชิกสองคน ซึ่งเสนอ

มานั้น ก็เพียงว่าจะให้เป็นหรือเกือบ

ในทางที่เราถูกต้องเพียง แต่ว่าท่าน

รัฐมนตรีทั่วทุกภาคอื่น ๆ ในการที่

จะผ่อนผันในเรื่องใบอนุญาต ข้าพเจ้า

เห็นว่าทางท่านรัฐมนตรีก็สมาชิก

ความมุ่งหมายตรงกัน แต่เหตุผลของ

รัฐมนตรีที่ว่าใช้ดุลพินิจก่อนนั้นก็ได้ผล

ดีกว่า เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอเสนอให้

คงไว้ตามร่าง หวังว่าท่านสมาชิก

เพื่อนข้าพเจ้าก็จะยอม เป็นเครื่อง

เตือนไว้ ดุลพินิจนั้นก็มีเตือนไว้ใน

รายงานก็ได้ผลแล้ว จึงขอให้ผ่านไป

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์

ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี :

กล่าวว่า ผ่านไปได้

ประชาชนสภา ฯ : กล่าววา

จะ

ที่ ๒ หมกแล้ว คือไปพิจารณาว่า

ที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าพระราชบัญญัติ

ควรจะ ออกใช้ เป็นกฎหมายได้ขอได้

ไปปรกษณ์ข้อนี้

มีสมาชิกอภิปรายพร้อม

ประชาชนสภา ฯ กล่าวว่าเป็น
อันว่า ให้ออกใช้เป็นกฎหมายได้
ข้าพเจ้าได้รับญัตติที่วันของรัฐบาล
บอกวาทังแต่วันพรุ่งนี้คือวันที่ ๒๗
เป็นต้น ไปขอให้มีการประชุมวันละ
สองเวลา คือตอนบ่ายตั้งแต่ ๑๕.๐๐
ถึง ๑๘.๓๐ นาฬิกา ตอนหนึ่ง แล้ว
อีกตอนหนึ่ง ตั้งแต่ ๒๐.๐๐ ถึง
๒๔.๐๐ นาฬิกาอีกทีตอนหนึ่ง

น.ศ. หลวงชู รังษานาวาสวัสดิ
ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
มหาดไทย : กล่าววา ญัตติที่รัฐบาล
เสนอนั้น ทั้งนี้คือว่าก่อนบวชดำมีการ
ประชุมคามเคยแล้ว ตอนกลางคืนก็
เพิ่มตั้งแต่ ๒๐.๓๐ ถึง ๒๔.๐๐
นาฬิกา ถ้าแม้ว่าตอนบ่ายจะเลิกใน
เวลา ๑๘.๐๐ นาฬิกา แล้วตอนกลาง
คืนก็เริ่มเวลา ๒๐.๐๐ ถึง ๒๔.๐๐
นาฬิกา แล้วแต่ท่านสมาชิกจะสะดวก
ทางไหน

ต. ชูเกียง ทองดงยา ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดกาญจนบุรี : กล่าววา

เลิกประชุมเวลา ๑๘.๔๐ นาฬิกา

ขอเลือกเอาทางเลิก ๑๘.๐๐ เลิก
๒๐.๐๐ นาฬิกา คือประชุม ๑๕.๓๐
แล้วเลิก ๑๘.๐๐. และเลิกก็เริ่ม
๒๐.๐๐ เลิก ๒๔.๐๐ นาฬิกา

ประชาชนสภา ฯ กล่าววา
เมื่อไม่มีผู้ใดคัดค้าน ข้าพเจ้าถือว่า
ประชุมอนุมัติ

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์
ผู้แทนราษฎรจังหวัดชลบุรีราชธานี
กล่าววา คือเท่าที่กระทรวงมหาด
แล้วนั้น ๒๐.๐๐ นาฬิกาในที่
ประชุมกันหายไป คือพอถึง ๒๐.๐๐
แล้วตลอด ๆ แหล้ม ๆ ในทางปฏิบ
ที่เป็นอยู่แล้ว ทั้งนี้ ๒๐.๐๐ ตามที่
รัฐบาลเสนอนั้นแล้ว ข้าพเจ้า
คัดค้านก็เพราะว่าผู้คนที่เมื่อวานนี้

ประชาชนสภา ฯ กล่าววา
ตกลง ๒๐ นาฬิกาครึ่ง คือตอน
แรกเลิก ๑๘.๐๐ นาฬิกา ตอนหลัง
เริ่มตั้งแต่ ๒๐ นาฬิกาครึ่ง เพราะ
จะหาเมื่อไม่มีผู้ใดคัดค้าน ข้าพ
เจ้าถือว่าประชุมอนุมัติ

คณะกรรมการการตรวจรายงานการประชุม

ทองกระจ่าย รัชตะวรรณ	ปภาพ บุญ-หลง	ผู้จกรายงาน
แซ ยูนิพันธ์	ประเสริฐ บัทมะสุคนธ์	"
เทียบ นันทแพทย์	บุญช่วย สุคนธมัต	"
ร.ท.ท. บุญเต็ม ปิยะยานนท์	ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ	"
บุญมี กงกนากร	ศิริ อินทร	"
บุญศิริ เทพาคำ	ดิน จุฑะรพ	"
ทองอยู่ พุฒพันธ์	ประเทือง อินทร	"
ขุนวรวงศาตน์กฤษ	สุรินทร์ สัพลากร	"
ร.ท. ทองคำ กล้ายโสภา		
เขียน กาญจนพันธ์		

ตรวจแล้ว วันที่ ๓๐ / ๔ / ๘๐

หลวงคหกรรมบดี
เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

พระยามานวราชเสวี
ประธานสภาผู้แทนราษฎร

พิมพ์ที่กองการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร